

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்

y of Jaffna
.93
AI
R; MAIN)

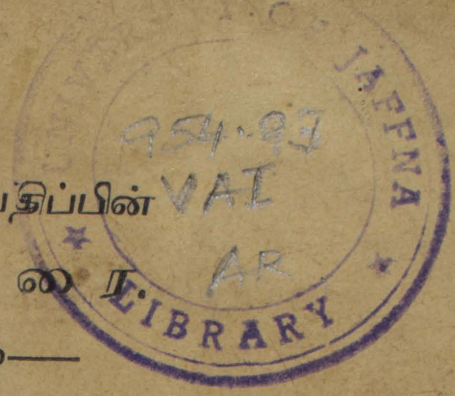

ARCHIVES

மூன்றாம் பதிப்பின்

முகவுரை

— 000 —

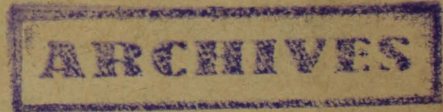
இவ்வாராய்ச்சி நூலின் இரண்டாம் பதிப்பு மிகவும் விலைகுறைவாயிருந்தமையால் அதிசிக்கிரத்தில் விலையாய்விட்டது. அப்பால் சென்றசிலவருடங்களாகப் பிரதிகள் இல்லாமற்போய்விட்டமையால் இதைத்திருத்திப் பதிப்பிக்கவேண்டுமென யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், புதுக்கொள்கைகளையும், நவீன ஆராய்ச்சி முடிவுகளையும் கொண்ட புத்தகங்கள் வெளியாயின. அவைகளைப் பார்வையிட்ட பலர் இந்நூலை பலராலும் கைக்கொள்ளப் படத்தக்க கன்னபரம்பரையும் நூலாதாரமுங் கொண்டதாக அறிப்பிராயங் கூறி இதை முன்னுள்ளபடியே பிரசுரிக்கும்படி என்னைக்கேட்டுக் கொண்டபடியால் அப்படியே பிரசுரிக்கலானேன்.

குற்றங்களைந்து குணத்தைப் பாராட்டுதல் கற்றோர் கடனாகும்.

நாவலர் கோட்டம்,
யாழ்ப்பாணம்.
21-9-33.

இங்ஙனம்,
க. வைத்தியலிங்கம்.

137333
137333

University of Jaffna
137333

Library

பழைய

யாழ்ப்பாணச்சரித்திர நூல்கள்.

—(—)

வைபவமலை.— இஃது ஒல்லாந்தர் காலத்திலேயிருந்த மயில்வாகணப்புலவரால் வசனநடையிலே செய்யப்பட்டது. இதனைச் செய்வித்தோன் மேக்கறான் என்னும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதி.

கைலாயமலை —இதுசெய்தவர் முத்தராசகனி. இது பத்தியரூபம், சொன்னயம் பொருணயமுடையது. இஃது ஆறமுக நாவலரவர்கள் தமையனர் புத்திரர் ஸ்ரீமத். த. கைலாயபிள்ளையவர்களால் அச்சிடப்பட்டது. இது மிகப் பழையநூல்.

பரராசசேகரனூலா.—இதவும் ஒருபழைய பத்திய ரூபமான நூல். செய்தார்பெயர் நிச்சயமாகத் தெரியவில்லை. மனப்புலி முதலியார் செய்ததென்பர். இஃது அகப்படவில்லை.

இராசமுறை.—இது பறங்கிக்காரர் காலத்துக்கு சிறிது முந்திச் செய்யப்பட்டது. செய்தார் யாரெனத் தெரியவில்லை. இதவும் அகப்படவில்லை.

வையைபாடல்.—பரராசசேகரன் காலத்திலே யுள்ளதென்பர். செய்தவர் வையாபுரிஐயர். இதவும் சிலசெய்யுள்தவிர அகப்படவில்லை.

பின்னையநான்கும் பழையநூலென்பது கீழ்வருஞ்செய்யுளாலறியப்படும்.

உரராசர்தொழுகழன்மேக்கெறாஉனென்றேது
முலாந்தேசமன்ன னுரைத்தமிழாற்கேட்க
வரராசகைலாயமலைதொன்னூல்
வரம்புகண்டகவிஞர்பிரான் வையாபாடல்
பரராசசேகரன் னூலாவுங்காலப்
படிவமுவா துற்றணசம்பவங்கடட்டுந்
திரராசமுறைகளுந்தேர்ந்தியாழ்ப்பாணத்தின்
செய்திமயில்வாகணவேள்செப்பினானே.

யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்.

யாழ்ப்பாணம் அது யாழில் வல்ல ஒருபாண பெயரும்
னுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்டமையின் யாழ்ப் பெயர்க்
பாணமெனப் படுவதாயிற்று. காரண
மும்.

மணற்றி * என்பது அதன் பூர்வநாமம். அது
பின்னாளில் மணற்றிடல் எனவும் வழங்கிற்று. இம்
மணற்றி என்னும் பெயர் இறையனார் அகப்பொருள் பூர்வ
உதாரணச் செய்யுட்களில் வருகின்றது. நாமம்.

அதன் வடக்கும் கிழக்கும் வங்காளக் குடாக்
கடலும், தெற்குப் பூநகரிக்கடல், பண்ணைக் கடல்களும் எல்லை.
மேற்குக் கோடிக்குடாக்கடலும் எல்லையாம்.

அஃது இலங்கையின் வடபாகத்தீயுள்ள ஒரு
தவீபகற்பம். அதன் அயலிலே காரைதீவு, வேல
ணைத்தீவு, புன்குடித்தீவு, அனலைத்தீவு, நயினாத்தீவு, நெடுந்
தீவு முதலிய தீவுகளுமுண்டு. இவைகளெல்லாம் யாழ்ப்
பாணத்தைச் சேர்ந்தனவேயாம்.

பூர்வத்தில் இந்நாடு ஒரு சிறந்த நாடாயிருந்து பின்
னர்க் கடல் கொள்ளப்பட்டது. அதன்பின்னர் அது
திடராகி மணல்கொண்டு காலவடைவில் மீண்டும் நாடா
யிற்று. முன்னொருகாற் கடல்கொண்டழிந்த தென்பது நில
இந்நிலத்தின் கீழேயுள்ள கற்பாறைகளிலே சிப்பிகளும் வியல்பு
நத்தைகளும் பதிந்து சல்லாய்க்கிடத்தலாலும், வடகரை
யிலே கடலினுள் நெடுந்தூரம் கற்பாறைகள் காணப்
படுதலாலும் துணியப்படும். இதற்கு ஆதாரப்பார்
கருங்கற்பாறை. (Boake's Mannar.)

* மணற்றி என்பது “மாந்தையொடு மணற்றிகொண்ட
வல்விசயன் மனக்குமனை வகுத்தலாலே.” என்னுஞ் சாதிமா
லைப்பாட்டாலும் வருகின்றது.

வங்காளக்குடாக் கடல் இடைவிடாது யாழ்ப்பாணத்தின் வடகரையைத் தாக்கிக்கொண்டிருந்தால் அக்கரை உயர்ந்து எதிர்தாக்கிக்கொண்டிருக்கின்றது. முன்னொருகாலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தின் வடகரைமுழுதும் மலைத்தொடராயிருந்து பின் கடலாற்றுக்குண்டு அழிந்துபோக, எஞ்சியுள்ள அதன் அடிவாரமே இப்போது கிரிமலையெனப்படுவதென்று கூறுவர். அம்மேட்டு நிலத்திற் சுவறிய மழைநீர், நன்னீரருவியாகிப், பள்ளமாகிய கடற்கரையிற் பலவிடங்களிலே சுரந்தோடுகின்றது. இவ்வருவியில் ஸ்நானஞ்செய்த ஒரு முனிவர் தமது கிரிமுகநோய் நீங்கப் பெற்றமையால் இவ்விடம் கிரிமலையெனப்பட்டது. இந்த அருவிகளிலே ஸ்நானஞ்செய்வோர் அநேக நோய்கள் தீர்ப்பெற்றுத் திடகாத்திரம் பெறுகின்றார்கள். கிரிமலையிலிருந்த பூர்வசிவாலயமும் அம்மலையோடு கடல்வாய்ப்பட்டது.

சிலபாகம் மணற்பாங்காகவும், சிலபாகம் களிப்பாங்காகவும், சிலபாகம் செம்மண்பாங்காகவும், சிலபாகம் சொரிகற்பாறையாகவும் உள்ளது. இங்கே ஐந்துமுதல் இருபது முழம் வரையும் ஆழமாகத் தோண்டப்பட்ட கிணறுகளிலே நன்னீருண்டு. மழை ஆவணி முதல் மார்கழிவரையும் காலமழையாகவும், பங்குனி சித்திரையிலே அகாலமழையாகவும் பெய்யும். காலமழைக்காலத்திலே நெல் வரகுகளும், மற்றக்காலங்களிலே தீனை குரக்கன் முதலிய தானியங்களும் விளைவிக்கப்படும். வாழை, கமுது, கிழங்கு, காய்கனி, புகையிலை முதலியவைகள் தோட்டங்களிலே கிணற்று நீரால் வளர்க்கப்படும். மணற்பாங்கிலே தென்னந்தோப்புக்களும், மற்றவிடங்களிலே பனந்தோப்புக்களும் வளர்க்கப்படும். கடலிலே சங்கும், மற்றெத்தேயத்திலும் அரிதாகிய வலம்புரிச் சங்கும், தெளிந்துருண்டு பிரகாசந்தரும் முத்தும் குளிக் தப்படும்.

இலங்கை ஈழமேயாயினும் வடபாகமும் கீழ் ஈழமண்
பாகத்தி லொருபகுதியும் ஈழ மண்டலமெனப்படும். டலம்.
யாழ்ப்பாணம் ஈழ மண்டலத்தி லொருபகுதியாம்.
சேர சோழ பாண்டி மண்டலங்களோடு ஈழமண்டலமு
மொன்றாகும். சேர சோழ பாண்டி மண்டலங்களி
னின்றுமே சனங்கள் ஈழமண்டலத்திற் குடியேறு
வாராயினர். இவர்கள் குடியேறுமுன் இவ்வீழமண்
டலத்தைக் கைக்கொண்டிருந்தவர்கள் நாகர்கள். நாகர்
சங்கப்புலவரு லொருவராயிருந்த முடிநாகராயரும் கள்.
இந்நாகர் குலத்தவரே என்பர். அவர்கள் ஒருஜாதி
மனுஷர். அவர்களை வென்று ஈழநாட்டைக் கைக்
கொண்டவர்கள், சேர சோழ பாண்டி மண்டலங்க
ளென்னுந் தமிழ்நாட்டிலிருந்து வந்த தமிழர். அவர்கள்
தமக்கு இராசதானியாய்க் கொண்டிருந்த நகரம்
மாதோட்டம். அவர்கள் குடிகொண்ட மற்ருரு
நகரம் திரிகோணமலை. மாதோட்டத்திலேயுள்ள திருக்
கேதீச்சரம் என்னும் சிவாலயமும், திரிகோணமலை
யிலுள்ள சிவாலயமும் பண்டுதொட்டு இவர்களாற்
பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தன. இச்சிவாலயங்களும் சங்
கும் முத்துமே தமிழரை அவ்விடத்துக் குடிகொள்ளு
மாறு கவர்ந்த காரணங்களாம்.

தமிழ்க்
குடிகள்.

மாதோ
ட்டம்.

தமிழரசு.

மாதோட்டம் முன்னொருகாலத்திலே மிகச்சிறந்த
செல்வ நகரமாயிருந்தது. ரோமர் கிரேக்கர் எனப்படும்
யவனர், தம் மரக்கலங்களோடு இங்கே வந்து, தந்
தம் முத்து இலங்கை முதலியன பண்டமாற்றிச்
செல்வாராயினர் என்றால் மாதோட்டத்தின் பெருமை
கூறுவதென்னை. அது சிற்பத்தில் வல்லதபதிகளுக்கும்
உறைவிடமாயிருந்தது. இங்கே காந்தக்கோட்டையும்
ஒன்றிருந்ததாகக் கூறுவர். பின்னாளில் ஏலேலனு
மிங்கே ஒரு கோட்டை கட்டினான். மாதோட்டத்துக்
குத் தெற்கேயுள்ள குதிரைமலையும் மணிபுரமும்
தமிழ்ச்சிற்றரசரால் ஆளப்பட்டுவந்தன.

மாதோட்டத்திலிருந்த சிற்றரசர்கள், ஒருகாற்
பாண்டியருக்கும் ஒருகாற் சோழருக்கும் மாறி மாறித்

திறையரசர்களா யிருந்தார்கள். சில காலங்களிலே பாண்டியரும், சோழரும், அதனை நேரேகைக்கொண்டும் அரசுசெய்துவந்தார்கள். விஜயன் இலங்கைக்கு அரசனாதற்குமுன் பன்னெடுங்காலமாக ஈழநாட்டைத் தமிழரசு. தமிழரே * ஆண்டுவந்தார்கள். சிலமாயிருந்த திருக்கேதீச்சரத்தை விஜயன் புதுக்குவித்தவனன்றிப் புதிதாக அமைத்தவனல்லன். ஈழநாட்டுக்குத் தெற்கே யுள்ள சிங்கள தேசத்தை அக்காலத்தில் முற்றும் ஆண்டுவந்தார்கள் யசூரும் நாகரும். யசூரும் நாகரும், ஆதியிலரசுசெய்த இராவணனுக்குப் பரிவாரமாக இருந்து சுருங்கிய யசூர் நாகர்களுடைய சந்ததியார். அது நிற்க, ஈழமண்டலத்துத் தமிழருக்கும் பாண்டி நாட்டாருக்கும் இடையிடையே பகை மூண்ட காலங்களிலே அவர்களுக்குப் போர்க்களமாயிருந்தவிடம் மணற்றியாம். (யாழ்ப்பாணம்) மணற்றியில் அந்தப்பகுதி இன்னும் களபூமி என்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. ஆதலால் மணற்றி நெடுங்காலம் குடியில்லாத நாடாகவிருந்தது. அக்காலத்திலே சோழராசன் புத்திரியாகிய மாருதப்பிரவாக வல்லி, தணக்குற்ற குதிரை முகமென்னும் நோயினாலே வருந்தும் காலத்தில், கிரிமலையிலேயுள்ள சிற்றூற்றில் ஸ்நானஞ் செய்யின் அந்நோய் நீங்குமென்று ஒரு முனிவர் சொல்ல, அவ்வாறே தன் பரிவாரங்களோடு சென்று அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து அந்நோய் நீங்கப்பெற்றாள். அவ்விடம் அது காரணமாகக் குதிரைமலை என வழங்கிற்று. அம்மலை பின்னாள் வீழ்ந்ததுபோலும். அவளும் அவள் பரிவாரங்களும் அவ்விடத்திலே சிறிது காலம் வசித்தார்கள். அப்பொழுது கதிர்காமம் என வழங்குங்கார்த்திகேய கிராமத்தில் அரசு செய்திருந்த உக்கிரசிங்கமணம். ராஜனும் அச்சிற்றூற்றிலே ஸ்நானஞ் செய்தற்கு அவ்

* Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch 1848. p. 73.

o Captain H. Suckling's Ceylon. Vol, 1, p. 180.

விடத் வந்தான். அவன் அவளைக்கண்டு அவள் மீது தணியாப் பெருங்காதலுடையதாகி அவளைப் பெரும் பிரயாசத்தோடிசைவித்து மணமுடித்துக்கொண்டு சிறிது காலம் அவ்விடந்தங்கிப் பின் அவளோடு தன் இராச தானிக்குச் சென்றான்.

அவன் அமைப்பித்த சுப்பிரமணியாலய பூசைக் கந்த கும் அருச்சகர்களுக்கும் கந்தரோடையென வழங் ரோடை. கும் இடத்தைச் சமர்ப்பித்தத்திருத்தி நெல்விளைநில மாக்கி அவர்களுக்குப் பிரமதாயமாகக் கொடுத்தான். அவளோடுவந்த தளபதியாகிய மகாவிட்டன் என்பவனை, அக்கோயிலை நடாத்தும் சர்வாதிகாரியாக்கி மாவிட்ட புரமென இப்போது வழங்கும் இடத்திலிருத்தினான். சோழியர் வசித்தவிடம் சோழியபுரமெனப்பட்டது. அது சுழிபுரமெனப் பின்னர் மருவி வழங்குவ தாயிற்று. மாளிகை கட்டப்பட்டவிடம், பின்னர் நாழில் பழையநகரமெனப் பொருள்படும் தொப்புர மெனப்பட்டது. மகாவிட்டன் வசித்தவிடம் மாவிட்ட மாவிட்ட புரம் எனப்பட்டது. கந்தசுவாமியின் பொருட்டு விடப் புரம். பட்ட இடம் கந்தரோடையெனப்பட்டது. (ஒடை— குளவெளி.) மாளிகை யிருந்தவிடம் இன்றும் மாளிகைத் திடரெனப்படுகின்றது.

கிரிமலையிலிருந்த உன்னத மலையும் அதனருகே யிருந்த சிவாலயமும் கடல்வாய்ப்பட்டதன் பின்னர் தமிழர் இதுவே தமிழர் குடியேறிய முதன்முறையாம். இங் முத்தற்குடி நணங் குடியேறிய தமிழரும் நெடுங்காலம் நிலைகொள்ள யேற்றம். வில்லை. மாருதப்பிரவாகவல்லிக்குப் பின் இவ்விடம் நெடுங்காலம் குடியில்லாத நாடாயிருந்ததாதல் வேண் டும். கடல்கொள்ளு முன்னே நளமகாராசா வந்து கிரிமலையிலே தங்கிப்போனான் எனத் தக்ஷிணசைலாச மான்மியங் கூறுகின்றது. எனவே அச்சம்பவம் நிகழ்ந்து பல யுகங் கழிந்தனவாதல் வேண்டும். அதுநிற்க,

இற்றைக்கு 2454 வருஷத்துக்கு முன்னே
 விஜயன். (543 B. C.) மகத்தேசாதிபதி, தனது மகன் விஜயன்
 என்பவனை, அவன் தூர்க்குணங் காரணமாகத் தனது
 நாட்டை விட்டோட்டினான். அவனும் அவன் தோழர்
 எழுநூறு காளையரும் மரக் கலமேறி இலங்கைக்கரையை
 அடைந்தனர். அங்ஙனம் அடைந்த துறை இலங்
 கைக் கீழ்க்கரையிலுள்ள துறையென்றும் மேல்கரை
 யிலுள்ள துறையென்றும் துணியவிபலவில்லை. இப்
 போது புத்தளமெனப்படும் இடத்துக்கு அணித்தான
 தம்பபண்ணை என்னுந் துறையில் வந்திறங்கினார்
 களென்பது மகாவமிசமென்னும் சிங்கள சரித்திரம்.
 விஜயன் வந்திறங்கிச் சிலதினத்திலே, அந்நாள் இலங்
 கையில் அந்தப்பாகத்தை அரசுசெய்திருந்த யக்ஷத்
 தலைவன் புத்திரியாகிய குவேனியைக் கூடி, அவள்
 மூலமாக அப்பகுதியரசையுங் கவர்ந்தான். பின்னர்
 மாதோட்டப்பகுதியிலே சிற்றரசுசெய்திருந்த தமிழ்த்
 தலைவனோடு நட்புக்கொண்டு அவன் மூலமாகப் பாண்
 டியனிடம் தூது போக்கிக் தனக்கு ஒரு புத்திரியைத்
 தருவதோடு தன் துணைவர்க்கும் எழுநூறு கன்னி
 யரையும் அனுப்புமாறு வேண்டினான். அவ்வேண்டு
 கோளுக் கிணங்கிப் பாண்டியன் தன் புத்திரி விசயை
 விசயை யையும் பிரதானிகள் புத்திரிகளாகிய எழுநூறு கன்
 னியரையும் பரிவாரங்களோடுமனுப்பி மாதோட்ட நக
 ரிலேதானே மணமுற்றுவித்தான்.

அதன்பின்னர் விஜயன் இலங்கைக்குச் சக்கர
 விஜயன் வர்த்தியாக முடிபுனைந்து ஒரு நகரமும் அமைப்
 முடிபுனை பித்து முப்பதுவருஷஞ் செங்கோலோச்சினான். பாண்
 தல். டிராசாவின் சம்பந்தத்தினால் மாதோட்டத்தையும் திரி
 கோணமலையையுந் தலைநகரங்களாகவுடைய ஈழநாட்டுத்
 தமிழ் மக்களும் விஜயன் குடைக்கீழடங்கினார். விஜ
 சிங்கள யனும் அவன் குடிகளும் கைக்கொண்டொழுகிய சம
 பாஷை. யம் சைவசமயமே. சிங்கள பாஷை, தமிழ்ச்சொல்

சிறிதும் சம்ஸ்கிருத பிராகிருதச் சொற்கள் பெரிது
மாகக் கலந்துண்டாக்கிய ஒரு மீசிரபாஷை. எலு
வென்பது சம்ஸ்கிருத பிராகிருதம் மிக அருகிக்கலந்த
சிங்களம். எலுவென்பது ஈழமென்பதன் மரூஉ. இப்
பாஷையே விஜயன் வருமுன்னும் இலங்கையின்
தென்பாகத்துள்ள யசூநாகர்களாலும் வழங்கப்பட்
டது. மகதநாட்டிலிருந்து வந்து அரசுகைக்கொண்ட
விஜயனும் அவன் வமிசத்தோரும் அப்பாஷையையே
வழங்கினர். மதுரையிலிருந்து வந்த நாயக அரசர்
வழங்கியதும் அப்பாஷையே.

சிங்களத்துவீபமென்னும் பெயர் இலங்கைக்கு
ஆங்குள்ள பட்டையால் வந்தது. சிங்களம்—பட்டை. சிங்களத்
அது கறுவாப்பட்டை. (லக்ஷ்மண வைத்தியரென் துவீபம்.
பவர் செய்த சம்ஸ்கிருத அகராதியிற் காண்க.) ஈழம்
என்பது சிங்களம் என்பதன் சிதைவு.

விஜயனுக்குப் பின் வழிமுறையாக இலங்கை
பதினொருவரால் அரசுசெய்யப்பட்டது. பன்னிரண்
டாம் அரசன் அசேலன். அவன்காலத்திலே (205 B. C.) அசேலன்.
ஏலேலன் என்னும் ஓர் இராசகுமாரன் தொண்டை
நாட்டினின்றும் பெருஞ் சேனையோடு வந்து திரி
கோணமலையிலிறங்கி, அநுராதபுரஞ் சென்று அந்நக
ரத்தை வளைத்துக் கொடிய யுத்தஞ்செய்து அவனை
வென்று இலங்கைக்கரசனானான். ஏலேலன், கல்வி ஏலேலன்.
யறிவு, நடுநிலைதவறாதீதி, பொறை, அருள், ஆண்மை
முதலிய இலக்கணம் அமைந்தவன். தனது நாட்டி
லுள்ள குடிகளைத் தன் அருமை மக்களென உரிமை
யோடும் பாதுகாப்பவன். எவ்வயிரையுந் தன்னுயிர்
போலக் காப்பவன். எச்சமயத்தவரையும் அவ்வச்
சமயநெறியில் நிறுத்துபவன். தனது சமயமாகிய
சைவசமயத்தையும் அவன் முறைப்படி பரிபாலிப்
பவன். அவன் இலங்கையிலே முக்கியமான விடங்
களிலே முப்பத்திரண்டு கோட்டைகளும் அநேக

பெளத்த சைவாலயங்களும் அமைப்பித்தான். அவன் பெளத்த குருமாரும் சைவாசாரியரும் “எம்மரசன் எம்மரசன்” என்று கொண்டாடச் செங்கோல் செலுத்தியவன். அநேக குளங்களைக் கட்டி நெல்விளைவை விருத்தி செய்தவன். பவானிக்குளம் என்னும் பெரிய குளத்தைக் கட்டுவித்தவனும் அவனே. பவானிக்குளமென்பது வவனியாக்குளமென வழங்குகின்றது. அவன் நாடெங்கும் வித்தியாசாலகளும் வைத்தியசாலைகளும் அமைத்து முறையே கல்வியையும் உயிர்களையும் பரிபாலித்தவன். பாணருக்கும் வித்துவாண்களுக்கும் பெருநிதி வழங்கும் வள்ளல்.

ஏலேலனைச் சிங்களசரித்திரகாரர் நீதியிலே மதுச்சக்கரவர்த்தி எனப்பாராட்டுவர். அவன் தனது சயனமண்டபத்திலேயுள்ள கட்டிற்காலிலே ஓர் ஆராய்ச்சிமணிகட்டி அதனை அசைத்தடிக்கும் பொருட்டுக் கயிற்றைமாட்டிச் சுவர்த்தவாரத்தினாலே வெளியிலே தூங்க விட்டிருந்தான். முறையிலுள்ளவர்கள் எக்காலத்திலும் அதனை இழுத்து அவ்வாராய்ச்சியை அடிக்க, அவன் உடனே ஓடி வெளியே வந்து அவர்கள் குறையைக் கேட்டுத் தக்கவாறு நீதிபுரிபவன். ஆதலால் அவன் இராச்சியத்தில் முறைகேடென்பது மிகவரிது. ஒரு நாள் அவன் மகன் இரதத்திலேறி வேட்டையாடி மீண்டு வரும்போது அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஓரிளங்கன்று அவ்விரதத்தின் சில்லில் அகப்பட்டரை பட்டிறந்தது. அச்செய்தியைக் கண்ட தாய்ப்பசு அலறிக்கொண்டோடிப்போய் ஆராய்ச்சி மணிக்கயிற்றை வாயிலே கவ்வி யிழுத்தடித்தது. அரசன் ஓடிவந்து பசுக்கள் இதன் கருத்தென்னவென்று மந்திரிமாரை நோக்கி ரைக்கோ வினவி, அவர்களால் நடந்ததை அறிந்து, உயிருக் கன்ற தன் குயிர் வாங்குதலே முறைபெனத் துணிந்து, மந்திரி துமகனை மாருஞ் சுற்றமுந் தடுக்கவுங் கேளானாய், அப்பசுக் கோன் வின் துயரத்தை எவ்வாறு என்கண்ணாற் பார்ப்புள். பேன் எனக்கூறித் தன்மகனை அப்பசுவின்முன்னே

தானே தந்தேர்க்காலின் கீழிட்டுக்கொன்றான், இன்னும் அவன்பால் விளங்கிய துல்லிய நீதிசம்பவங்கள் அனேகம். நீதிநெறியினால் அவன் கீர்த்தி உலகெங்கும் பரவியது. அவனுடைய கொடைப்புகழ் பரவாத தேசமில்லை. கேளாத செவியில்லை பாராட்டாத நாவில்லை.

இவ்வாறு அரசியற்றுநாளிலே, தொண்டைநாட்டிலே அந்தக கவிவீரராகவென்றொரு யாழ்வல்யாழ்ப்பாளானிருந்தான். அவன் தன் மனையாளோடு சண்டையிட்டுக்கொண்டு ஈழமண்டலம் போகிறேனென்ன, அவள் “வளநாடும் மழகளிறும் வாங்கிவரப் போகின்றீரோ” என்றாள். “இவள் என்னை அவமதித்தாள்” என அவன் மனத்துண்மதித்துத் தன்பரிசனத்தோடும் ஈழநோக்கி வழிக்கொண்டு மரக்கலமேறி மணற்றியிலிறங்கிப்போய் அநுராதபுரத்தையடைந்தான். அங்கே இராசதரிசனத்துக்குச் சமயம்பார்த்துச் சபாமண்டபத்திற் புகுந்தான். அவன் வரவும் அவன் இயல்பு சபாமமுணர்ந்த ஏலேலன், அந்தகர் முகத்தில் அரசர் ண்டபம் விழித்தலாகாதென்னும் வழக்கம்பற்றித் திரைமறை புதுதல். விளிநுந்து அக்கவிவாணனை உபசரித்தான். அஃது ணர்ந்த கவிவாணன்,

நரைகோட்டிளங்கன்றுகல்வளநாடுநயந்தளிப்பான்
விரையூட்டுதார்ப்புயன்வெற்பீழமன்னென்றேவிரும்பிக்
கரையோட்டமாகமரக்கலம்போட்டுனைக்காணவந்தாற்
றிரைபோட்டிருந்தனையேலேலசிக்கசிரோமணியே.

என்னும் செய்யுளைப் பாடினான்.

ஏலேலன் அதனைக்கேட்டு அதிசயவசத்தானி,
“இக்கவிவாணர் பிறவிக்குருடராயிருப்பினும் அகக்கண்
ணிநூற் காணும் பெருவல்லமை யுடையராதலின் பிரபந்த
அவர்முன்னே நாம் திரையிட்டிருத்தல் தகாதது” வரங்கே
என மதித்துத், திரையை நீக்குவித்து அவன் வர ற்றம்.

வாற்றை வினாவினான். கவிவாணன் தான் பாடிவந்த பிரபந்தத்தைப் பாடித் தன் யாழ்வல்லபத்தையும் காட்டினான்.

நாமேயா
ணையும்
பெறல்.

அரசன் செவியும் மனமுங் குளிர்ந்து கவிவாணனது கல்விச் சாதாரியத்திலும் யாழ்மாதாரியத்திலும் மயங்கி, அவனைப் பெரிதும் புகழ்ந்து கொண்டாடி, வேண்டியதைக் கேட்க, என்றான். தன்மனைவி சொல்லி அசதியாடியதைக் கவிவாணன் எடுத்துக் கூறினான். அரசன், நீ விரும்பியபடி மணற்றியையும் ஒரு யானையையும் ஒரு பல்லக்கோடு பரிசனங்களுக்கும் கொள்கவெனக் கூறிப் பல வரிசைகளோடு பெருந் தீரவியமுங் கொடுத்தான்.

யாழ்ப்பாடி அரசனுக்கு ஆசிபல கூறி அவற்றைப் பெற்றுக்கொண்டு மணற்றியை நோக்கி மீண்டான். அவன் சிவபூசை பண்ணியே போசனஞ் செய்பவன். அக்காலத்திலே அநுரதபுரியிலிருந்து மணற்றிக்குவரும் மார்க்கத்திலே வழிப்போக்கர் தங்குதற்கு வசதியான மடங்கள் சத்திரங்களில்லை. அது பற்றி அவன் தன் பல்லக்கை வசதியான புளியமர நிழல்தேடி நிறுத்தும்படி தன் போகிகளுக்குக் கட்டளைபண்ணியிருந்தான். அவ்வாறே பகலிலும் இரவிலும் புளியமர நிழல் தேடித் தங்கி வருவானாயினான். ஒருநாள் பல்லக்குச் சமப்போர் தக்க புளியமரநிழல் காணாது நெடுந்தூரஞ் சமந்து சென்றார்கள். கவிவாணன் “பூசைக்கு நாழிகையாயிற்றே இது எவ்விடம்” என்று அடிக்கடி வினாவினான். அவர்களும் “புளியடி புளியடி” என்று கூறி விரைந்து நடந்து ஒரு புளியைக் கண்டு, அம்மாதடியிலே பல்லக்கை இறக்கினார்கள். அந்த இடம் இன்றும் பல்லக்குப்புளியடி என்று வழங்குகின்றது. “எவ்விடம் எவ்விடம் புளியடி புளியடி” என்ற பழமொழியும் கவிவாணன் காரணமாக வழங்குவதாயிற்று.

இவ்வாறு மணற்றியில் வந்து சேர்ந்த கவிவாணன் மணற்றிபெங்குஞ் சுற்றிப்பார்த்து நல்லாருக்குச் சமீபத்திலே தனக்கொரு மாளிகையும் அதன் சூழலிலே நல்லூரில் தன் பரிசனங்களுக்கு வீடுகளும் அமைப்பித்துச் சில மாளிகை நாள் வசித்தான். அவன் இந்நாட்டில் முதலில் வெட்டு கட்டல். வித்த குளம் இப்போது தூர்ந்ததாயினும் இன்றும் பாணன் குளம் என வழங்கப்படுகின்றது. சில நாளா பாணன் யினபின் கவிவாணன் மீண்டு தனது தேசஞ்சென்றான். குளம். பிரிந்த துயரத்தால் மிக வருந்தியிருந்த மனைவி அவன் வரவுணர்ந்து எதிர்சென்று பாதங்களில் வீழ்ந்து பணிந்து தழுவிப் பேருவகையுற்றாள். இருவரும் போசன மருந்திப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது,

முன்னொருவர்க்கும்யாக்கையொன்றாகமுயங்கினமால்
பின்னாட்பிரியன்பிரியை * யென்றாயினம்பேசலுறும்
இந்நாட்கொழுநன் மனைவி யென்றாயினமின்னமுமோர்
சின்னொளிலெப்படியோதையரீயின்றசெபுகவே.

யாழ்ப்பாணம்
பாடிசுவ
தேசத்துக்
குமீளல்.

என்னுமிக்கவியைக் கவிவாணன் மனைவி கூறி, இன்னுமென்னை விட்டுப்பிரிய மனம்பொருந்துவீரோவென்று கண்ணீர் சொரிந்தாள்.

யாழ்ப்பாணன் அவளை ஆற்றி இனி உன்னைவிட்டுப் பிரியேன் எனத்தேற்றி, அடுத்தநாள் தொண்டை மாண்டிஞ் சென்று தான் பரிசாகப் பெற்ற மணற்றியிற் தொண்டைமா குடியேற்றுதற்கு இராஜதந்திரம் வல்லமந்திரி பிரதானி டைமா களும் ஒரு சிறுசேனையும் தரல்வேண்டுமென்று வேண் னைத்தரி டிணன். தொண்டைமான் நீர் கூறிய அந்நாட்டைத் சித்தல் தவிர வேறியாது பரிசாகப் பெற்றீரென்றான். அதற்கு யாழ்ப்பாணன்,

இம்பர்வாழேலேலனை † யேபாடி

என்கொணர்ந்தாய்பாணையென்றாள்பாணி

* இருவரும் பிரிந்தமையால், பிரியன் - பிரிவினையுடையவன், பிரியை - பிரிவுடையவள்.

† ஈழராமனையே பாடியென்றும் பாடம்.

வப்பதாங்களபமென்றேன்புசுமென்றாள்
 மாதங்கமென்றேன்யாழ்வாழ்ந்தேமென்றாள்
 பம்புசீர்வேழமென்றேன்றின்னுமென்றாள்
 பகடென்றேனுமுமென்றாள்பழனந்தன்னைக்
 கப்பமாவென்றேனற்களியாமென்றாள்
 கைமாவென்றேன்சும்மாகலங்கினுளே.

உப்பு

என்று கூற, தொண்டைமான் அதுகேட்டு மிகமகிழ்ந்து
 மெச்சி, நீர்பெற்ற நாட்டின் வளத்தைக் கூறுகவென்
 றான். பாணன் அந்நிலவளங்களைக் கூறிவந்தும்போது,
 உப்புச்செய்கைபண்ணப்படாது இயற்கையாகவே படு
 கின்றதென்றும், அவ்வுப்பு அபரிமிதமாகப்பட்டு வரு
 ஷந்தோமம் அழிந்துபோகின்றதென்றுஞ் சொன்னான்.
 அது கேட்ட தொண்டைமான், அவ்வுப்பை எனக்குக்
 தருவீராயின் உமக்கு வேண்டுங் குடிகளைத் தருவேன்.
 அவ்வுப்பைத் திரட்டுதற்கும் வேண்டும்போதமைத்
 தற்கும் வேண்டும் ஏவலாளரையும் மரக்கலங்களையும்
 யானே அனுப்புவேன் என்றான். யாழ்ப்பாணன்
 மகிழ்ந்து அதற்கிசைதலும், தொண்டைமான் அவ
 னுக்கு வேண்டுங்குடிகளையும் மந்திரியொருவனையும் பிர
 தானிமுதலியோரையும் ஒரு சிறு படையையும் கொடு
 த்து அவனை அனுப்பிவிட்டு, உப்புச்சாக மரக்கலங்
 களையும் உப்பமைப்போரையும் அக்கருமத்துக்கோ ரதி
 காரியையும் பின்னர் அனுப்பினான்.

குடிகள்
வருதல்.பட்டாபி
ஷேகம்.

யாழ்ப்பாணன் அக்குடிகளை மரக்கலங்களிலேற்
 றிக்கொண்டு தன் மனைவியோடும் மந்திரி பிரதானி
 சேனையோடும் மீண்டுவந்து நல்லூரிலே வசித்தான்.
 நல்லநாளிலே யாழ்ப்பாணன் பட்டாபிஷேகமும் பெற்
 றுத் தனது நாட்டுக்கு யாழ்ப்பாணமென்னும் பெய
 ரும் வழங்கினான். அவன் தனக்கு மந்திரியாக வந்த
 சேதிராயனுக்குப் புத்தூரென்று பின்னர் வழங்கப்பட்ட
 இடத்தைத் திருத்தி அவ்வூரை அவனுக்குக் கொடுத்
 தான். அது புத்தூராக அமைக்கப்பட்ட ஊராதலின்
 புத்தூரெனப்பட்டது. நிலவளம் நீர்வளஞ் சோதித்து

அநேகவிடங்களைக் காடுகெடுத்து நாடாக்கி நெல்விளை
விக்கவுந் தொடங்கினான்.

காடுகெ
டுத்துநா
டாக்கல்.

அதன்பின்னர்த் தொண்டைமானுடைய மரக்கலங்
களும் வந்தன. உப்பேற்றும்பொருட்டு ஒரு கால்வாயும்,
மரக்கலங்கள் தங்குதற்கு ஒருதுறையும் அவன்
அனுப்பிய சனங்களால் அமைக்கப்பட்டன. அச்சனங்
கள் உப்பளத்துக்குச் சமீபத்திலே குடிகொண்டார்கள்.
அச்சனங்கள் உப்பெல்லாவற்றையுந் திரட்டிக்காலந்
தோறும் அம்மரக்கலங்களிலேற்றி அனுப்பிவந்தார்கள்.
அம்மரக்கலங்கள் மீண்டுவரும்போது, நெல் கறிச்சம்
பாரம், எஸ்திரமுதலியன கொண்டுவந்து யாழ்ப்பா
பாணத்திலுள்ள தொண்டைமான் சனங்களுக்குக்
கொடுப்பதமன்றி மற்றைச்சனங்களுக்குக் கொடுத்துப்
பண்டமாற்றி மீளும். தொண்டைமான் ஏவலாளரால்
அமைக்கப்பட்ட கால்வாய் தொண்டைமானாறு என
இன்றும் வழங்குகின்றது. தொண்டைமானது கருமா
திகாரியாகிய வீரப்பராயனிருந்தவிடம் இன்றும் வீரப்
பராயன் குறிச்சி எனப்படுகின்றது. தொண்டைமான்
கருமமாக வந்த சனங்கள் பெரும்பாலும் தொண்
டை நாட்டின் வடபாகத்திலிருந்து வந்தவர்கள். அவர்
கள் குடிகொண்டபகுதி வடமராட்சி யெனப்பட்டது.
அவர்கள் பரஷை தெலுங்கு. அதுபற்றியே யாழ்ப்பா
ணத்திலே கடவு பிச்சுவாய்க்கத்தி (பீச்சாக்கத்தி) முத
லிய தெலுங்குச் சொற்கள் வழங்குவவாயின. அவர்
கள் விஷ்ணுவை வழிபடுவோர். அதுபற்றி வல்லிபுர
மென்னுங் குறிச்சியிலே ஒரு விஷ்ணுவாலய முண்டா
வதாயிற்று. வல்லியதேவன் அதிகாரஞ் செய்தவிடம்
வல்லிபுரமெனப்பட்டது. ராயன், தேவன், சிழான்,
மழவன் என்னும் சிறப்புப் பெயர்கள் அந்நாள் வேளா
ளர்க்குரியன. தெலுங்குபாஷையும் தெலுங்குநாடும்
வடுகெனப்படும். அதுபற்றியே அந்நாட்டிலிருந்திங்கு
வந்து குடிகொண்ட வடமரை வடுகரென்று கூறு

உப்பேற்
றல்.

தொண்
டைமா
னாறு.

வீரப்ப
ராயன்.

வடம
ராட்சி

விஷ்ணு
வாலயம்

வடுகர்

கோவி
யர்.

சிவிகை
யார்.

வர். அவ்வடமருள்ளே போகியர் ஒரு தெற்கையினர், இடையராகிய கோபிகர் பெரும்பாலார். கோபிகர் பிற்காலத்திலே கோவியரெனப் பட்டார்கள். கோபிகரைப்போலவே உப்பமைக்கும் பொருட்டு வந்த அளமரும் பெரும்பாலார். போகியருட் சிலர் யாழ்ப்பாணனுக்கும் சிலர் வீரப்பராயனுக்கும் சிலர் சேதிராயனுக்கும் சிவிகையாட்களாகிச் (சிவிகையார்) சிவியாரெனப்பட்டார்கள். நல்லூர் இராஜதானியிற் குடி கொண்ட சிவிகையார் பின்வந்த தமிழரசரோடு வந்து தமக்குரிய குடிமைகளுடன் கிராமங்கொண்டவர்கள்.

சித்திலி
நாயகரா
லயம்.

யாழ்ப்
பாணன்
கோடி.

யாழ்ப்பாணனும் சேதிராயனும் கல்வியிலே சிறந்தவர்களாதலின் தமது குடிகளுக்கு நெல்விளைவு குறை யாவண்ணம் நிலங்களைத் திருத்தியும், குளங்கள் கால்வாய்களை வெட்டியும் நாட்டைத் திருத்தியதோடு, நாட்டிலே நல்லொழுக்கமும், ஒற்றுமையும் ஈசரபத்தியும் அபிவிருத்திபாகுமாறு ஒரு பாடசாலையும், புரோகிதராகத் தம்மோடு வந்த கச்சிக்கணைசையர் கொணர்ந்த சித்திவிநாயகரையும் ஓராலயம் வகுத்துத் தாபித்தனர். இதுவே யாழ்ப்பாணிகாலத்தில் உண்டாகிய விக்கிநேசராலயம். இது நல்லூரில் எவ்விடத்திலிருந்த தென்று தெரியவில்லை. சிவியாதெருவில் இப்போதுள்ள சித்திவிநாயகராலயத்திலுள்ள விக்கிநேசர மூர்த்தி அதுவேபோலும். நெல்லுப்பயிரோடு செந்தமிழ்க் கல்விப் பயிரையும் யாழ்ப்பாணத்தில் முதன்முதல் வளர்த்தவன் யாழ்ப்பாடியே. அவன் தொடங்கிய முகூர்த்தவிசேஷமாக யாழ்ப்பாணத்திலே அவ்விருபயிரும் அபிவிருத்தியாகிக்கொண்டே வருகின்றன. யாழ்ப்பாடியுடைய கொடி யாழைக் கையிலேந்திய சயமகட்கொடி. அதமிதுனக்கொடியெனவும் படும். அதுவே சங்கிலியரசனிறுதிபாகவுள்ள யாழ்ப்பாணத்து அரசரெல்லாங்கொண்ட கொடியாம். யாழ்ப்பாடி சாதி யிலே தொண்டை மண்டலத் துயர்குடிச் சைவ

வேளாண்முதலி. யாழ்ப்பாடியினது திருவுருவச்சிலை *
யைப் பின்வந்த அரசர் தமது கோட்டைவாயிலிலே
நாட்டிப் போற்றிவத்தனர். அது நிற்க.

யாழ்ப்பாடி டு எழுபது வருஷம் அரசுசெய்து
தன் சுற்றமும் குடிகளும் வயிறலைத்திரங்கப் பரகதி
யடைந்தான். அவனுக்குப் பின் சேதிராயனும் ஆண்
சந்ததியின்றி இறந்தான். தொண்டைநாட்டரசனா
கிய தொண்டைமானுடைய சனங்களாய் யாழ்ப்
பாணத்திலிருந்தோர் தொண்டைநாட்டிலிருந்து ஒருவர்
பின்னொருவராய் வரும் உப்பதிகாரிகளால் ஆளப்பட்டு
வந்தார்கள். யாழ்ப்பாடி குடிகள் அரசினிற் றெடுங்
காலம் வாழ்ந்தனராயினும் அவருட் பயிரிடுங் குடிகளே
சந்ததிசெய்து, தொகையிற் பெருகினர். இராச
சேவை செய்தும் அரண்மனைக்கு வேண்டும் காருக
கம்மியத் தொழில்கள் புரிந்தும் வாழ்ந்தோர் அரச
னின்மையால் தொண்டைமண்டல முதலிய தேசஞ்
சென்றனர் ஆயினும் நெடுங்காலம் யாழ்ப்பாணம்
நாட்டுத்தலைவரால் ஆளப்பட்டு வந்தது.

யாழ்ப்
பாடிஇ
றந்தது.

உப்பதி
காரி.

அரசின்
றிநாட்டு
த்தலைவ
ராளல்.

சேதிராயன் சந்ததியில் வந்த ஒரு கண்ணிகை
யைப் பொன்பற்றியுரிவிருந்து வந்த மழவராயன்
என்பவன் மணம்புரிந்திருந்தான். அவன் யாழ்ப்பா
ணம் அரசின்கீழ் கெடுவதைக் கண்டு ஓரிராசகுயா
ரனை நாடிக் கொண்டுவருமாறு சோழநாட்டுக்குச் சென்
றான். அங்கே சோழன் புத்திரனொருவன் மதுரையி
லே கல்வி பயின்று வருகின்றவென்பது கேட்டுச்
சோழராசாவினது அனுமதியோடு மதுரைக்குப் போய்ப்

மழவரா
யன்

* யாழ்ப்பாடி திருவுருவச் சிலையொன்று யாழ்ப்பாணத்
தில் ஒருபிரபல ஸ்தானத்தில் அமைத்துவைத்தல் நம்மவர்
கடனும்.

யாழ்ப்பாடியாகிய அந்தக் கவிவீரராகவனும் வேறு. இந்
றைக்கு 250 வருடத்துக்குமுன்னிருந்த கவிவீரராகவனும்
வேறு பிந்திய முத்தமிழ்க் கவிவீரராகவமுதலியாரும் வேறு.

இராசகு
மாரன்
புறப்ப
டல்.

பாண்டியனுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தான். பாண்டியன் அக்கோமகனை அழைத்து, மழவராயன் விண்ணப்பத்தைக்கூறி, அவன் மனக்கருத்தை உசாவினான், கோமகன் அதற்கிசைய, பாண்டியன் அவனையும் அவன் தேவியையும் வேண்டும் பரிவாரங்களும் சிறுசேனையும் திரவியமுங் கொடுத்தனுப்பினான். அவன் புறப்பட்டுத் திருவாரூருக்குச் சென்று தந்தையிடஞ் சிலநாள் வைகினான். அதற்கிடைபில் மழவராயன் தொண்டை நாட்டுக்குப் போய், குடும்பத்தோடு சில பிரபுக்களையும் அவர்களோடு பயிரிடுங் குடிகளையும், காருககம்மியர்களையும், ஏனையசாதிக் குடிகளையும், கொண்டுவருவேனென அவ்விராசகுமாரன்பால் விடைபெற்றுச் சென்று, அநேக குடிகளை மரக் கலங்களி லேற்றியனுப்பிவிட்டு மீண்டு திருவாரூரை அடைந்தான்.

நல்லூ
ரை ய
டைதல்
தோண்
டை நாட்
டுப்பிரபுக்
கள்வரவு

உடனே இராசகுமாரனும் தந்தைபால் விடைபெற்று அவன் கொடுத்த வரிசையோடு கோடிக்கரை வழியாக யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்து, இங்குள்ள குடிகளும் நாட்டுத்தலைவர்களும் எதிர்கொண்டுபசரிக்கச் சென்று நல்லூரை அடைந்தான். தொண்டை நாட்டினின்றும் புறப்பட்ட பிரபுக்கள், தங்கள் பத்தினிமார் கடல்யாத்திரைக்குடன்படாரெனக்கண்டு, தொண்டை நாட்டிலுள்ள பெண்ணையாற்றில் மரக்கலமேறி அக்கரை சென்று மீள்வோமென அவரை வஞ்சித்துக்கொண்டு போய்ப், பெண்ணையாற்றுத் துறையிலே மரக்கலத்திலேற்றித் தாமுமேறி இரவெல்லாமோடி விடிய வந்து யாழ்ப்பாணத்திலே இப்போது பண்ணைத்துறையெனப்படும் துறையிலே இறங்கினர். அவர் பத்தினிமார் தாமேறிய பெண்ணையாறும் யாழ்ப்பாணக்கடலும் ஒன்று போலிருப்பது கண்டு இஃதெவ்விடமென்றபோது, பெண்ணைத்துறையென்றமையால் அதுமுதல் அத்துறை பெண்ணைத்துறை (பண்ணைத்துறை) எனப்படுவதாயிற்று. அதுநிற்க.

நல்லூரையடைந்த இராசகுமாரன் ஓரலங்காரமான பெரியமாளிகையும் அரணும் மதிலும் அகழியும் சிங்காரவனமும் அமைப்பித்து, மந்திரி பிரதானிகளுக்கு மாளிகைகளும், அந்தணர் வணிகர் வேளாளர்களுக்கு இருக்கையும், வீதிகளும் யானைப்பந்தி குதிரைப்பந்தி க்கும், யானை குதிரையற்றச் சாரிவீதிகளும் செய் வித்து நல்லூரைச்சிறந்த நகரமாக்கினான். நகரத்துக்குக் கிழக்கே வெயிலுகந்த பிள்ளையார் கோயிலையும், மேற்கே வீரமாகாளிகோயிலையும், தெற்கே கலைநாய கராலபத்தையர், வடக்கே சட்டநாதர் கோயிலையும் கட்டுவித்தான். தனது புரோகிதராகிய கங்காதர ஐப ருக்கும் அவர் பன்னியார் அன்னபூரணியாருக்கும் ஏனைய அந்தணருக்கும் அக்கிரகாரங்களும் அமைப்பித் தான். அதன் பின்னர் ஓர் ஏரி தோண்டிவித்து, யமு னையிலிருந்து அந்தணரைக்கொண்டு காவடிகளில் எடுப் பித்த தீர்த்தத்தை அதில்விட்டு, அகற்கு யமுனையேரி யெனப் பெயரிட்டான். இது நிகழ்ந்தது கலி 3000ல்.
(B C. 10I)

நகரமை
த்தல்.

கோயில்
கள்.

அக்கிர
காரம்.

யமுனை
யேரி.

இவ்வாறு அவன் நகரத்துக்கு வேண்டிவனவெல் லாம் அமைத்தபின்னர், மகுடாபிஷேகத்துக்கு நாள் வைத்து, மிக்க சம்பிரமத்தோடு நகரமும் நாடும் களி கொள்ள மழவராயன் முடிதூக்கிக் கொடுக்க, கங்கா தர ஐபரால் விதிப்படி மகுடமும் சிங்கை ஆரிய சக்கிர வர்த்தி என்னும் பட்டமும் சூட்டப்பட்டான். அக்கா லத்தில் அநுரதபுரத்தில் அரசுசெய்திருந்த சோழகுல வேந்தனும் அச்சபைக்கு வந்தான். அந்தணர்க்கும் ஏனைய பாத்திரர்க்கும் நிலங்கள் சர்வமானியஞ் செய்யப்பட்டன. பொன்வாரி வழங்கப்பட்டன. அன்னதானம் எஸ்திர தானங்கள் அளவின்றிச் செய்யப்பட்டன. நாடெங்கும் பெருவிழாக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர். நகரமாந்தர்கள் பட்டத்து யானையை அலங்கரித்து, அதில் அரசனை ஏற்றி

சிங்கை
ஆரியசக்
கரவர்த்
தி.
முடிசூ
ட்டு.

நால்வகைச் சேனையும் முன்னும் பின்னும் செல்ல, மந்திரி பிரதானி முதலிய அங்கங்கள் புடைசூழ நகரப்பிரவேசஞ் செய்வித்தார்கள். வீதிகளிலே தோரணங்களிட்டுப் பூரணகும்பம் வைத்து உபசரித்து வாழ்த்தி வணங்கித் துதித்தார்கள்.

மந்திரி. இதுமுடிந்த பின்னர் அரசன் மதுரையிலிருந்து வந்த உயர்குடிப் பிராமணோத்தமரும் மகாபண்டிதருமாகிய புலனைகவாகு என்பவரை மந்திரியாக்கி அவரை நல்லூரிலேயே வசிக்குமாறு செய்தான். வேங்கடகிரியைத் தனக்குச் சன்மஸ்தானமாகவுடைய பொன்பற்றியூர்ப் பாண்டிமழவனை (மழவராயனை) யும் அவன் தம்பியையும் அவன் மைத்துனன் செம்பகமழவனையும் திருநெல்வேலியிலிருத்தினான். அவன் மேழிக்கொடியுடையவன். பெருங் கொடைவள்ளல் வறியார்க்குஞ் செல்வர்க்கும் பேதம்பாராது விருந்தருத்துபவன்.

நரசிங்க தேவன். சம்பக மாப்பாணன். சந்திர சேகரமாப்பாணன். கனகரா யன். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைத் தனக்குப் பிறந்தவூராகவுடையவனும், துளுவவேளாண்டலைவனும், குவளைமாலையுடையவனும், பெரும் பண்டிதனும், வித்தியாவினோதனும், உலகெங்கும் பரந்த புகழ்படைத்தவனும், கற்றவர்க்குப் பெருநிதி வழங்கும் தியாகியுமாகிய நரசிங்கதேவனை மயிலிட்டியெனவழங்கும் மயிலம்பட்டியிலிருத்தினான். வாலிநகர் வேளாண்டலைவனும் மேழிக்கொடியுடையவனும் மன்மதசொருபனும், முத்தமிழ்ப்புலமையிற் சீரந்தவனுமாகிய சம்பகமாப்பாணனையும், அவனுறவினனாகிய சந்திரசேகரமாப்பாணனையும், சீரகமாலையுடையவனும் வேளாண்செட்டியுடைய கனகசேகரமாராயனையும் குன்றத்த நீர்வளமும் நிலவளமுஞ் சிறந்த மாப்பாணன். தெல்லிப்பள்ளியென வழங்கும் தல்லிப்பள்ளியிலேயிருத்தினான் (மாருதப்பிரவாகவல்லி தனது நோய் நீங்கி இளமையும் அழகுமுடையவளாய் விளங்கிய காலத்தில் தங்கியவிடம் இதுவாதலின் தல்லிப்பள்ளியெனப்பட்டது) தல்லி—இளமையுடையவள், பள்ளி—சிறுநீர்.

அதன்பின்னர்க் கோவலூர் வேளாளனும், மேழிக் கொடியும், குவளைமாலையும், பெரும் பராக்கிரமமும் கல்வியுங் கட்டழகுமுடையவனுமாகிய பேராயிரவனைக், பேராயிர கரும்புங் கமுகும் வறழையும் நெல்லுஞ் செழித்தோங் வன். கும் வளமுடைய இணுவில் என வழங்கும் இணை யிலியில் இருத்தினான். அதன்பின்னர்க் கச்சூர் வேளா ளனும், கற்பகதருவினை யொத்த கொடைக் கையுங், குவளைமாலையும், பெருஞ்செல்வமும், கட்டழகும், பெரும் பராக்கிரமமுடையவனும் சிவபக்தியிலே இணை யில்லாதவனுமாகிய நீலகண்டனென்பவனையும் அவன் நீலகண் தம்பியர் நால்வரையும் பச்சிலைப்பள்ளியிலிருத்தினான். டன்.

அதன்பின்னர்ச் சிகிரிவேளாளனும் குவளைமாற் பனும், கல்வி, செல்வம், மெய்யுரை, உபசாரம், ஊக்கம், தோற்றம், அழகு என்பனவற்றினுற் சிறந்தவனுமாகிய கனகமழவனையும் அவன் தம்பியர் நால்வரையும் கனக புலோலியென வழங்கும் ஊரிலிருக்குமாறு பணித் மழவன். தான்.

அதன்பின்னர்க் கூபகத்து வேளாளனும், குபே ரனைப்போலப் பெருஞ் செல்வனும், கற்றவர்க்கு மாரி போல் வழங்கும் பெருவள்ளலும், குவளைமாலையும் மேழிக்கொடியு முடையவனுமாகிய கூபகேந்திரனை கூபகே அவன் உறவினனும் பெருந் தருமவானுமாகிய நராங்க ன்திரன். தேவனோடு சிறந்த நகரமாகிய தொல்புரத்திலிருக்குமாறு அநுமதி செய்தான்.

அதன்பின்னர்ப் புல்லூர் வேளாளனும், வில்வித்தை யில் ஆர்ச்சனனும், போரில் வீமனும், கொடையிற் கன்னனும், பொறையிலுங் கீர்த்தியிலும் தருமனும் போன்றவனும் நவரத்தினமழுத்திய பொன்முடியுடைய தேவரா வனுமாகிய தேவராசேந்திரனைக் கோயிலாக்கண்டியி ரன், லிருக்குமாறு பணித்தான்.

அதன்பின்னர்த் தொண்டைநாட்டு வேளாளனும் குவளைமலை மார்பனும் சிறந்த தமிழ்ப்பிரபந்தமாகிய ஏரெழுபதுகொண்டு கம்பனுக்குக் கணகமாரிபொழிந்த மண்ணாடு குல முதல்வனுமாகிய மண்ணைக்கொண்ட முதலியை கோண்ட இருபாலையிலிருக்குமாறு பணித்தான். அதன்பின்னர்ச் முதலி. செய்யூர்வேளாளனும், இந்திரனைப்போன்ற செல்வனும் குவளைமலைமார்பனும் சத்தியத்திலே சிறிதுந் வறாது வனும், இருமரபுந்தய்யவனும், குன்றாத பெருங் தனிநாய கீர்த்திப்பிரதாபனுமாகிய தனிநாயக முதலியை நெடுந் கமுதலி. சீவுக் கதிபதியாக்கினான்.

அதன்பின்னர் வஞ்சிகரர் வேளாளனும் மிக்க பராக்கிரமமும் கல்வியுடையவனுமாகிய பல்லவனை அவன் உறவினராகிய இருபிரபுக்களோடு வெளிநாட்டுக் கதிபதிகளாக்கினான். (வெளிநாடுன்பது பூநகரி, பல்லவராயன்சட்டு, பொன்னாவெளி என்னுமுன்று கிராமமுமாகும்.)

இவ்வாறு அரசன் யாழ்ப்பாணநாட்டை பன்னிரு பகுதிகளாக்கி, நல்லூருக்கு மந்திரியையும், திருநெல் பன்னிர வேலி முதலிய பதினொரு பகுதிகளுக்கும் மேற்கூறிய ண்டு அதி வாறு பதினொருவரையும் அதிகாரிகளாக்கினான். அதன் காரம். பின்னர் வடதிசைக் காவலுக்கு ஒருதளத்தையும், தளபதி அதற்குப் பெரும் பராக்கிரமசாலியாகிய இமையாண னைத் தளபதியாகவும், கீழ்த்திசைக்காவலுக்கு ஒரு இமயாண னைத் தளபதியாகவும், அதற்கு இமயத்திலும் கீர்த்தி நிறுத்திய மாதாக் தளத்தையும், அதற்கு பெரும் போர்வீரனாகிய சம்பகமாதாக்கனைத் தளபதி கன். பெரும் போர்வீரனாகிய சம்பகமாதாக்கனைத் தளபதி சம்பகமா யாகவும், தென் திசைக் காவலுக்கு ஒருதளத்தையும், தாக்கன். அதற்கு அதிகூரனாகிய வெற்றிமாதாக்கனைத் தளபதி வெற்றிமா யாகவும், மேற்றிசைக்காவலுக்கு ஒருதளத்தையும், தாக்கன். அதற்கு வல்லியமாதாக்கனென்னும் மகாவீரனைத் தள வல்லிய பதியாகவும் நியமித்தான். அநேக போர்செய்து வெற்றி மாதாக் படைத்த மகாவீரத்தந்திரியாகிய வீரசிங்கனைச் சேர்ப்பதி கன். யாக்கிக் கஜ ரத தூரக பாதாதிக்களை அநேகபகுதி:

களாக்கித் தகுதியான விடங்களிலே வைத்தான் இவை சேர்ப்பதி
களை ஊரகக்காவலாக நிறுத்தி ஊர்ப்புறக்காவலாக வீரசிங்
நாராயணன் என்பவனைத் தானேத்தலைவனாக்கினான்.
அவனுக்குக்கீழ் ஒருதானையையும், வேலன் என்பவனைத்
தானேத்தலைவனாக்கி அவனுக்குக்கீழ் ஒரு தானையையும்,
இப்போது நாரந்தனை வேலனை எனவழங்குமிடங்களில் நாரந்
வைத்தான். நாராயணன் தானே இருந்தவிடம் நாரந்தனை தனை.
யெனவும், வேலன் தானே இருந்தவிடம் வேலனை வேல
யெனவும் மருவிவழங்குகின்றன. அதுபற்றியே அந்
குள்ளதுறை ஊர்காவற்றுறை யெனப்பட்டதுமாம். ஊர்கா
ஊறுத்தறையெனக்கொண்டு பன்றித்தறை யெனப்
பொருள் கொள்வாருமுண்டு (ஊறு—பன்றி.)

இவ்வாறு சிங்கை ஆரியசக்கரவர்த்தி தனது நாடும்
அரசும் காப்புக்குறைவு சிறிதூழில்லாதிருக்குமாறு
வேண்டியவைகளை யெல்லாம் வகுத்தான். அதன் மேல்
தானியத்தால் தனது நாடு முட்டுறாவண்ணம் புதிதாக நாடுதீரு
அநேகங்ளையுட்களையும் குளம் பாய்கால்வடிசால்களையும் த்தல்.
அமைத்தான். தமிழை வளர்க்கவும் அதுவாயிலாகத்
தனது நாட்டிலே அறிவை வளர்க்கவும் ஒரு தமிழ்ச் தமிழ்ச்
சங்கமும் அமைத்தான். அச்சங்கத்தாருக்கு மானிய சங்கம்.
மாகச் சங்கவேலி (சங்கவேலியென வழங்குகின்றது.) சங்கு
என்னுங் கிராமமும் சங்கத்தார் வயலும் அவனால் வேலி.
விடப்பட்டன. மறுதீதியே தனது நாட்டில் கைக் சங்கத்தா
கொள்ளத்தக்கதென்றும் ஆணைசெய்தான். ர்வயல்.

இவ்வாறு தனதுநாடும் அரசும் செவ்வே நடை
பெற்று வருவதுகண்டு அரசன் மகிழ்ந்து வாழாநாளிலே
ஒருநாளிரவு, பிரமவிட்டுணுக்களுக்கு மெட்டாத சச்சி
தானந்த சொரூபியாகிய சிவபெருமான் சத்திசமேதராய்
மானுடத் திருமேனி கொண்டு கனவிற்பேரன்றித் தமது
பெயர் “கைலாசநாதன்” என்றருளிச்செய்து மறைந்
தருளினார். அரசன் தன்னைச் சிவபெருமான் ஆட்
கொண்டருளி னாரைத் துணிந்து மற்றநாளுதயத்தில்

சிவால
யம்.

மந்திரியோடு கலந்து நல்லநாளில் சிவாலபமொன்
றமைக்கத் தொடங்கினான். ஆகமப்படி விசித்திராலங்கார
மான சிவாலயமும், தேவிகோயிலும், பரிவாரதேவர்
கோட்டங்களும், சிறந்த யாகமண்டபமும், களஞ்சியம்
மடைப்பள்ளி திருக்குளம் முதலியனவும், சித்திர
கோபுரங்களோடு மதில்களும், நந்தவனம், அக்கிரகாரம்,
வேதாத்தியயனமண்டபம் அன்னதான சத்திரமுதலியன
வும், தேரும் தேரோடும் வீதிகளும் அமைப்பித்தான்.
நான்மருங்கும் தாமரைத்தடாகங்களும் அவைகளைச்
சுற்றிச் சிறந்த படித்துறைகளும் அவைகளுக்கருகே
கோரணமண்டப மேடைகளும் இடையிடையே சிறந்த
மரக்காக்களும் அமைப்பித்துத் தேவநகரமெனும்படி
செய்தான். கோதாரத்துக்குத் திருமுகமனுப்பி மன்
மதன் பூசித்த சிவலிங்கமுமெடுப்பித்து இராமநாத
புரத்தச் சேதுபதிக்கு ஒலையாக்கி அவனால் அனுப்பப்
பட்ட காசிப்பிராமணோத்தமராகிய சங்காதரக்குருக்
களால் ஸ்தாபனம்பண்ணி ஏனையமூர்த்திகளையும்
பிரதிட்டைசெய்து பெருஞ்சிறப்புடன் சும்பாபிஷேகஞ்
செய்வித்தான். அரசன் இவ்வாறு பெரும் பக்தியோடு
செய்துமுடித்த கோயிலிலே சிவபெருமானும் கைலாச
நாதரென்னுந் திருநாமத்தோடு நல்லூரை மூன்றங்
கைலாசமாகக்கொண்டு திருக்கோயில் கொண்டருளி
அவனுக்கும் அவன் தேயத்துக்கும் திருவருள் பாலிப்
பாராயினர். (இக்கோயில் விவரணமும் சும்பாபிஷேக
வைபவமும் கைலாசமாலயிற் பார்க்கக் காணலாம்.)

சங்காத
ரக்குருக்
கள்.

இராசகு
மாரர்
கழகம்.

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திலே தமிழ்நாட்டுள்ள
இராசகுமாரரும் படைவீரர் புத்திரரும் படைத்தொழில்
பயில விருப்பும் ஏனையரும் அர்த்தசாஸ்திரம் யுத்த
சாஸ்திரம் தருமசாஸ்திரம் முதலியன பயில்வதற்கொரு
கழகமுமிருந்தது. அங்கே கல்விபயின்ற இராசகுமாரர்
சிலர், சிங்கையாரியன் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புறப்
பட்டது கண்டு தாமும் இலங்கையைக் கைக்கொண்

பாளையத்திற் பெரும்படை சேர்த்துக்கொண்டு வந்து, மாதோட்டத்திலிறங்கி அணியகுத்துச் சென்று அநுராத புரத்தை வளைந்து கொடிய யுத்தம்பண்ணி அரசனை முதுகிடச்செய்து அரசுகைக்கொண்டு அதனைத் தம்முட்பங்கட்டு அரசியற்றிவருவாராயினர். ஆகவே சிங்கையாரியன் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசுசெய்யத் தொடங்கிய காலத்தில் இலங்கையும் தமிழரசர் கைப்பட்டது. அவருள் ஒருவனே சிங்கையாரியன் பட்டாபிஷேகங்காணவந்திருந்தவன்.

(B. C. 60.) சிங்கையாரியன் இவ்வாறு பெருங்காலம் அரசுசெய்திறக்க அவன் மகன் குலசேகரசிங்கை குலசேக ஆரியன் அரசுகைக்கொண்டான். அவன் தனது நாட்டில் ரசிங்கை குளங்கள் வாய்க்கால்களைத் திருத்தி, அநேக காடுகளையும் யாரிய விளையுட்களாக்கி, அரசுக்கும் குடிகளுக்கும் வருவாய் சக்கிர அதிகரிக்குமாறு செய்து குடிகளையுஞ் செவ்வே பாது வர்த்தி. காத்து வந்தான். அவனுக்குப்பின் அவன் மகன் குலோத்தங்க சிங்கை ஆரியன் அரசானான். அவனும் குலோத் அவன் தந்தையைப்போலவே நிலங்களைத்திருத்தியும் துங்க குடிகளை நல்வழியிற் செலுத்தியும் அரசுசெய்து அதி சிங்கை விருத்தாப்பியதசையிலிறந்தான். யாரியன்.

அவனுக்குப்பின் விக்கிரமசிங்கை ஆரியன் சக்கர விக்கிரம வர்த்தியானான். அவன் காலத்திலே வியாபாரத்தின் சிங்கை பொருட்டு யாழ்ப்பாணத்திற் குடிகொண்டிருந்த சிங்கையாரியன், ருக்கும் தமிழருக்கும் சமயபேதம்பற்றி ஒரு கவக சிங்களர் மூளச், சிங்களர் தமிழர் இருவரைக்கொன்று பலருக்குச் சகலகம். சரீரவறுஞ் செய்தார்கள். அக்கலகத்துக்குக் காரணனாயிருந்த புஞ்சிவண்டா வெண்பவனையும் அவன் குழாத் தினர் அறுபத்தேழு பேரையுங் கொலைசெய்வித்து மற்றவர்களைச் சிறையிலிட்டொறுத்தான். அதனால் சிங்களர் அரசன்மீது வெறுப்புடையராயிருந்தும் ஒருவா றடங்கியொழுகினர்.

வரோதய அவனுக்குப்பின் அவன்மகன் வரோதய சிங்கை
 சிங்கை யாரியன் சக்கரவர்த்தியானான். அவன் காலத்திலே
 யாரியன். சிங்களர் வியாபாரத்தின்பொருட்டித் தொகையானோர்
 வந்து குடிக்கொள்வாராயினர். அதுகண்டு அரசன்
 தனது பிரசைகளுள்ளே சமயதூஷணஞ் செய்து
 கலகம் விளைப்போர் யாவரேயாயினும் கொடியதண்டம்
 பெறுவர் என ஒரு விதிவகுத்துப் பிரசித்தஞ்செய்து
 யாவரையும் தத்தநெறிகடவாமல் ஒழுக்குமாறு செய்து
 நெடுங்காலமரசியற்றினான்.

மார்த்தா அவனுக்குப்பின் அவன்மகன் மார்த்தாண்ட சிங்கை
 ண்டசிங் யாரியன் அரசனானான். அவன் அரசும் செவ்வே
 கையாரிய நடந்துவரும்போது வன்னியர் பொருமையாற் கலகங்கள்
 சக்கிர செய்யத் தலைப்பட்டனர். அதுகண்டு அரசன் அவர்களை
 வர்த்தி. யொறுத்தடக்கி நெடுங்காலம் நல்லரசுபுரிந்தான்.

வன்னியர் வரலாறு சிறிது கூறுதல். மனுநீதி
 வன்னியர் கண்ட சோழன் மகன் குளக்கோட்டன் என்பவன்
 குளக்கோ திரிகோணமலையிலுள்ள சுவாமிபைத் தரிசனஞ் செய்ய
 ட்டன். அங்கே சென்றான். அப்பொழுது மலைமேலிருந்த
 அவ்வாலயம் பழுதுற்றிருந்தமையால் அதைப்புதுக்கிக்
 கோணே சோபுரங்களைத்திருத்தி அநேகமண்டபங்களைபுங் கட்டி
 சர்கோ அற்புதாலங்காரமான ஆலயமாக்கினான். அவ்வாலயம்
 யில். நித்திய நைமித்திகங்களுக்கு முட்டுற்றிருந்தமையால்
 அதற்கு வேண்டிய விளைநிலங்களை அமைத்து அந்
 நிலங்கள் நீர்வளம்பொருந்தி எக்காலமும் விளைவு
 கொடுக்குமாறு மகத்தான ஓர் ஏரியையும் கட்டினான்.
 அவ்வேரியாற்பாயு நிலம் 17,000 அமணவிதைப்பாடு.
 இத்தனைப்பெரிய கிராமத்தை விளைவிக்க மருங்கூர்
 முதலியவிடங்களிலிருந்து ஐம்பத்தொரு வன்னியஜாதி
 தனியுண் குடும்பத்தவர்களையும் அவர்க்குத் தலைவனாகத் தனி
 ணப்பூபா யுண்ணப் பூபாலவன்னியையும்மைத்து அங்குக் குடி
 லவன்னி யேற்றினான். இது நிசுந்தது கலியுகம் 512 இடப
 யன். மாசம் 10ந் தேதி திங்கட்கிழமை. மற்றெவர்க்கும்

செய்தற்குமரிய இப்பெரிய குளத்தையும் கோயிலையுஞ் செய்தமையால் இவ்வரசன் குளக்கோட்டன் எனப்பட்டான். கோட்டம்—கோயில்.

இதன்பின்னர் பண்டியன் தன்மகளை விஜயனுக்குப் பாரியாக அனுப்பியபோது அவளுக்குப் பரிவாரமாக வந்தவர்களுள்ளும் வன்னியர்கள் பலர். பின்னும் பின்வந்த வன்னியர் அறுபதின்மர் வந்தார்கள். அவர்களுள்ளே வன்னி சிங்களரோடு கலந்து திசாபதிகளானார் சிலர். ஏனையார் யார்.] யாழ்ப்பாண அரசுக்குட்படாத இடங்களிலே குடி கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணவரசுக்குட்படாத இடங்களாதலின் அவை அடங்காப்பற்றெனப்பட்டன. இவ்வன்னியர்கள் மதுரை, திரிசிரபுரம், தஞ்சை முதலிய இடங்களிலிருந்து வன்னி நானூசாதியிலும் வறியர்களாயிருந்த குடிகளை வாக்குடி வளைத்துக் குடியேற்றினார்கள். அக்குடிகளுக்கெல்லாம் யேற்றம். இவ்வன்னியரே ஆங்காங்கும் தலைவராய் அவர்களை ஆண்டு வந்தார்கள். வன்னியர்கள் ஆண்டுவந்தமையால் வன்னி வன்னி நாடெனப்பட்டது. யானைபிறவுமுதல் பவானிக்குளம் யர் அரசு வரையும், மன்னார்முதல் திரிகோணமலைவரையும் அடர்ந்தோங்கிப் பெருவனமாய்க் கிடக்கும் நாடுமுழுதும் இவ்வன்னியர்காலத்திலே செந்நெல் விளையும் வயல்களாயிருந்தது. அதனால் வன்னியர்களும் அவர்களுடைய குடிகளும் குறைவில்லாதவர்களாய் வாழ்ந்தார்கள். அச்செல்வத்தால் வன்னியர் செருக்குற்று யாழ்ப்பாணத்தரசரைப் பகைத்தமிருப்பாராயினர்.

மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன் முத்துக்குளிக்குள் முத்துக் கடலையுந் தனதாக்கி முத்துக்குளிப்பித்து வந்தான். குளி. அக்கடலைக் காக்குமாறு ஒரு கடற்படையும் நெடுநீவிலே வைத்தான். அக்கடற்படைக் கதிபனாக ஒரு கடற்பரதவத்தலைவனை வைத்து அவனுக்கு வெடியரசன் படை.

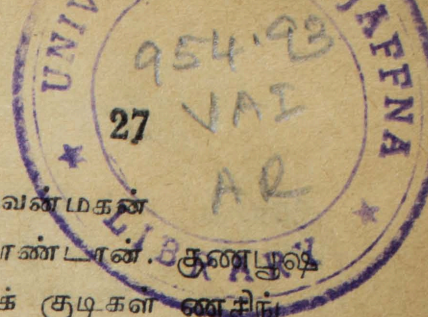
வெடிய
ரசன்.

என்னும் பட்டமளித்தான். (வெளியரசு, உள்யரசு) என்பது பொருள். வெடி-வெளி.) அவன் இடங்கள் தோறும் மரக்கலங்களையும் போர்வீரர்களையும் துணைத் தலைவர்களையும் வைத்துக் காத்துவந்தான்.

இவன்காலத்திலே சாவரிப்பூம் பட்டினத்துப் பெருவணிகனாகிய மாநாய்கன் தன்மகள் கண்ணகிக்குச் சிலம்பு செய்தற்கு இரத்தினங்கொண்டுவருமாறு கரிகாற் சோழன் அநுமதியோடு மீகாமன் என்பவனையும் படைவீரரையும் ஒரு மரக்கலத்திலேற்றி அனுப்பினான். மீகாமன் நெடுந்தீவையடைதலும், வெடியரசன் தனது அநுமதியின்றித் தனது காவலுக்குள் எப்படி வந்தா யெனச் சினந்து அவனைப் போருக்கழைத்து யுத்தஞ் செய்யத் தலைப்பட்டான். திருவடிநிலையிற் காவல்செய் திருந்த கடற்படையோடு வீரநாராயணனும், கீரிமலையி லிருந்த படையோடு போர்வீரகண்டனும், மயிலைப் பட்டி முதலியவிடங்களிலிருந்த ஏரிலங்குருவன் முதலிய துணைவரும் தம்மரக்கலப்படைகளோடு விரைந்துசென்று வெடியரசனுக்குத் துணையாகிக் கொடிய யுத்தஞ் செய்தும் வீரநாராயணன் உயிர்துறந்தான்.

அதற்கிடையில் மார்த்தாண்ட சிங்கையாரியன் மீகாமன் தூதனுப்பிப் போரொழிவித்த, மீகாமனை மணிபுரம் மீட்சி. போக வழிவிடுக்குமாறு ஆஞ்ஞாபிக்க, அவனும் அவ்விடஞ் சென்று மணிகள்பெற்று மீண்டான். இவ் வரலாறு கடலோட்டுக்காதையிற் பரக்கக்காணலாம். வெடியரசனென்னும் பட்டங்கொண்ட பரதவமிசத்துப் முக்கியர். பரதவர், பரதவருள் முக்கியராயிருந்தமையின் முக்கிய ரென்றும், பட்டங்கட்டிகளென்றும் பின்னாளில் விளங்கு வாராயினர். முக்கியரும் திமிலரும் மற்றை வலைஞரிற் கடலோட்டு வல்லவர்களுமே யாழ்ப்பாணத்தரசர்க் கெல்லாம் கடற்படைசெலுத்துபவர்களாயிருந்தார்கள். அவர்கள் மாலுமி சாஸ்திரத்தோடு யுத்தசாஸ்திரமுங் கற்றிருந்தார்கள்.

யாழ்ப்பாணச்சரித்திரம்.

27

ம. சிங்கையாரியனுக்குப்பின் அவன்மகன் குணபூஷண சிங்கையாரியன் அரசு கைக்கொண்டான். குணபூஷண அவன் தனது தந்தையிலும் சிறந்தவனாகிக் குடிகள் ணசிங் குறைசிறிதுமின்றி வாழ்மாறு பயிர்த்தொழில் கைத் கையாரி தொழில் கல்வி மூன்றையும் விருத்திபண்ணினான். யசக்கிர இவனே யாழ்ப்பாணத்தில் கைக்கோளரைக் காஞ்சி வர்த்தி. புரத்திரந்து வரவழைத்து யாழ்ப்பாணத்தாருக்கும் இலங்கையிலுள்ளாருக்கும் வேண்டிய வஸ்திரங்களை நெய்யுமாறு செய்தவன். யாழ்ப்பாணத்திலே பருத்தி விளைவித்தவனுமீவனே. சாயவேலைக்காரரையும் சித்திர காரரையும் வரவழைத்தவனுமீவனே. அவுரி இம்பூறல் முதலிய சாயப்பூண்டுகளை விருத்திபண்ணினவனும் இவனே. சித்திரகாரரைக்கொண்டு அரசிருக்கை மண்டப முழுதும் சித்திரந் தீட்டுவித்துத் தோகைவிரித்தாடும் மயில்வடிவச்சிங்காசன மொன்றியற்றுவித்தவனுமீவனே. மயிற்சிங் இவன் காங்கேயனென்னும் போர்வீரனைத் தொண்டை காசனம். நாட்டினின்றும் வரவழைத்துத் தனது சேனைக்கெல்லாம் அதிபதியாக்கினான். அடியார்க்கு நல்லானென்னும் அடியார் பண்டிதசிரோமணியை வரவழைத்துத் தனக்கு முதல் க்குநல் மந்திரியாக்கினான். அம்மந்திரிபால் ஊர்கடோறும் குளங் லார். களும் பாடசாலைகளும் அறுபத்துமூன்று நாயன் மார்க்கும் ஒருமடாலயமு மமைப்பித்தான். மந்திரி தன்பெயரால் ஒருகுளமும் இராசாபெயரால் ஒருகுளமும் அமைப்பித்தான். அறுபத்துமூவர் மடமிருந்தவிடம் நாயன்மார்கட்கு வழுங்குகின்றது. இராசாவின் குளம் நாயன் ஆரியகுளமென வழுங்குகின்றது. அடியார்க்கு நல்லான் மார் குளம் இன்றும் அவ்வாறே வழுங்குவதோடு கன்னா கட்டு. திட்டிக்குளமெனவும் படுகின்றது. காங்கேயன் என்னுஞ்சேனாபதி இருந்தவிடம் காங்கேயன் துறையென காங்கேய ன்றுறை. வழுங்குகின்றது.

இவன் நெடுங்காலம் அரசாண்டிற்றக்க அவன்மகன் வீரோதய சிங்கையாரியன் அரசானான். அவன்காலத்தில்

137333

ARCHIVES

வீரோதய வன்னியர் சிங்களரைத் துணையாகக்கொண்ட கங்கை
 சிங்கை வளைப்பாராயினர். வீரோதயன் வன்மையுள்ள ஒரு
 யாரியன். சிறு படையோடுசென்று அவர்நாட்டையுங் கொள்ளை
 யிட்டு அவரையுஞ் சரண்புகுவித்தான். அவ்வளவில்
 வன்னியர் வன்னியர் செருக்கொழிந்ததாயினுந் தோற்றோடிய
 கலகம். சிங்கள அதிகாரிகள் காலந்தோறுங் கலகஞ்செய்த
 கொண்டுவந்தனர். அக்காலத்திலே சோழன்* இரவகை
 சோழன் மேற் படையெடுத்துவந்து வீரோதய சிங்கையாரியனைத்
 படை துணைக்கொண்டு இலங்கையரசனாகிய வங்கநாசிகனோடு
 யேற்றம். சோடியயுத்தஞ்செய்து அவனைத் தோல்வியடைவித்து,
 திறைடாகப் பெருநிதியும் புத்தகமண்டலமும் பன்
 பன்னீரா னீராயிரங் குடிசளும் பெற்றுக்கொண்டேகினான். புத்தக
 யிரங்குடி மண்டலம் புத்தரது கையிலிருந்த பிசுடாபாத்திரம்.
 களைச் அது புத்தரது பல்லுப்போல்ப் பொளத்தர்களுக்குப்
 சிறை பெறுதற்கரிய பெருநிதி. சோழன் வெற்றிகொண்டு
 செய்து மீண்டபைச்சிங்களருக்கு ஆறுப்புண்ணாகி அவர் மனத்தை
 மீளல். மூன்றுவருஷம் வருத்திற்று. மூன்றும்வருஷத்தின்மேல்
 இலங்கையரசனாகிய கயவாகு போரிற் சிறிதும் பின்
 கயவாகு னீடாத ஒரு பெருஞ் சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு
 சோழநாட் போய்ச் சோழநாட்டிற் படையேற்றிச் சோழனை வென்று
 டிற்படை இலங்கையிலிருந்து கொண்டுபோன திரவியங்களையும்
 யேற்றல் பன்னீராயிரங் குடிகளையும் மீட்டதமன்றி மேலும்
 பன்னீராயிரங் குடிகளைச் சிறைசெய்துகொண்டு மீண்
 வீரோதய டான். வீரோதய சிங்கையாரியன் கயவாகு வைச்
 ன்திறை சரணடைந்து திறையரசனானான். கயவாகு சோழநாட்டி
 கோடுத் திருந்த காலத்தில் கண்ணகியினது தெய்வத்தன்மையைக்
 தல். கேட்டுணர்ந்து அவட்கு அங்கு அரசரால் விழாவணி
 நடாத்தல்போலத் தானும் தனது நாட்டில் அவட்கும்
 கோயிலமைத்து விழாவணி நடாத்தவெண்ணித் தனது
 நகருக்கு மீண்டவுடன் கோயிலமைத்துப் பெருவிழாச்
 செய்தான். (A. D. கிறிஸ்த ௭௭௦, 115ல் தனது நாடெங்
 கும் அவட்குக் கோயிலும் விழாவுஞ்செய்தல் வேண்டு

* கரிகாற்சோழன்.

பெண்திருபுகம் விடுத்தான். அவ்வாறே யாழ்ப்பாணத்தில் விவராதபசிங்கையாரியனும் பத்தினிக்கடவுணத்தில் ளாகிய கண்ணகிக்கு ஊர்கடோறும் கோயிலமைத்து கண்ணகி விழாவயர்வித்து வந்தான். வேலம்பரவையிலுள்ள கோயில் கண்ணகிகோயிலே அக்காலத்திலே முதலில் அமைக்கப்பட்டது. அதற்குப்பின் கட்டப்பட்டவைகளே களைபோடை. அங்கணங்கடவு முதலிய விடங்களிலுள்ளன.

வீரோதயசிங்கன் நெடுங்காலமரசியற்றிச் சந்ததியின்றி இறக்க, யாழ்ப்பாணத்தரசு சிங்கள அரசர்கைப் பட்டது. அவர்கள் அக்காலத்திலே காடாய்க்கிடந்த அநேகவிடங்களைச் சிற்றூர்களாக்கி மதுரை திருச்சிராப்பள்ளி, தொண்டி, திருநெல்வேலி நகரங்களிலிருந்து வந்து மாதோட்டப்பகுதிகளிற் குடிக்கொண்டிருந்தவர்களை அங்குநின்றும் நீக்கி இங்கே குடியேற்றினார்கள். அவர்களாற் குடியேற்றப்பட்டவிடங்கள் சிங்களப்பெயரால் வழங்குகின்றன. அவை மானிப்பாய், சண்டிருப்பாய், சோல்லா கோப்பாய், சுண்ணாகம், மல்லாகம் கொடிகாமம், சூரல்வழங் வத்தை, சித்தாவத்தை, கற்பொக்கணை, உடுவில், கோண்டாவில் கொக்குவில், மிரிசுவில் முதலியன. இவை பெயர் சிங்கள அதிகாரகாலத்திலுண்டாகிய சிற்றூர்களாம். சிங்கள அரசர்காலத்திலே புத்த கோயில்களும் பாஞ்சாலையிலும் சிலவண்டாயின. சண்டிருப்பாயிலோரிடம் யாழ்ப்பாணத்தி இன்றும் புத்தர்கோயிலடியென வழங்குகின்றது. அவர்களால் சில சைவாலயங்களும் அழிக்கப்பட்டன. லே புத்த கந்தரோடையிலும் புதைந்துகிடந்த புத்தவிக்கிரக கோயில். மொன்று சிறிதுகாலத்துக்குமுன்னே வெளிப்பட்டது. அவர்களால் அநேக குளங்களும் வெட்டப்பட்டன. வில் என்பது சிங்களத்தில் குளம்.

சிங்களவரசர் கைப்பட்டகாலமுதல், யாழ்ப்பாணம் இடையிடையே நல்லரசராலும் நல்லதிகாரிகளாலும் ஆளப்பட்டுவந்ததாயினும், குடிகள் தமிழரசின்மையால் பெரிதும் வருந்தியிருந்தார்கள்.

- பாண்டிய குமாரன். A. D. 433. பாண்டியகுமாரனும் து...
 வரும் பெரும் படையோடு இலங்கையில் வந்து பெரும்
 போர்புரிந்து வெற்றியாலை சூடி இலங்கை முழுதையும்
 கவர்ந்து இருபத்தேழு வருஷம் அரசுபுரிந்தனர்
- தத்து சேனன். 459ல் தத்துசேனன் என்பவன் தமிழரை வேறற்-
 களைந்து இலங்கைக்கு ஏகசக்கிராதிபதியானான். தமிழர்
 வந்து தாக்காவண்ணம் ஒரு கடற்படையும் அமைத்து
 இலங்கையின் நாற்றிசையிலும் வைத்தான்.
- A. D. 543 ல் சிங்களவரசனாகிய சிலாகாலன்
 சிலாகால சிவாலயங்களை யெல்லாம் தகர்த்துச் சைவாகமங்கள்
 ன்சிவால வேதங்கள் தமிழ்நூல்கள் என அகப்பட்டவற்றை
 யங்களையு யெல்லாந் தேடி எரியூட்டினான். யாழ்ப்பாணத்துத்
 ம்நூல்களை தமிழ்ச்சங்கத்துச் சரசுவதி மகாலயத்தைபுந் தேடி
 யுமழித் தல். அக்கினிக்கிரையாக்கி அங்கிருந்த அரிய தமிழ்நூல்களை
 யெல்லாம் சாம்பராக்கினான். இதன் பின்னர்ச் சிங்கள
 இராசா குடும்பங்களில் உட்பகை விளைந்து ஒருவர்க்குரிய
 வரசை ஒருவர் கவரப் பலவகை உபாயங்களுந் தேடி
 வாராயினர். அதனால் தமிழருடைய சகாயம் இராச
 குமாரருக்கு இன்றியமையாததாயிருந்தது. படைத்துணை
 அதிகாரம். புரியவும், படைநடத்தவும், மந்திரி, பிரதானிபதங்
 களுக்கும் தமிழரையே தேடவேண்டியவர்களானார்கள்.
 அதனால் தமிழர்கள் இலங்கையில் தொகையாலும் அதி
 காரத்தாலும் மேற்பட்டார்கள். ஒருவருகாலத்தில்
- பொட்டுக் கூத்தன். இராசப்பிரதிரிதிகளாகவுஞ் சிலர் இருந்தார்கள். பொட்டுக்
 கூத்தன் என்பானொரு தமிழ்ப்பிரபு சிங்கள அரசர்
 இருவருக்கு முடிசூட்டி அவரைப்பாதுகாத்து வந்தான்.
 அவனைக் கொல்லுமாறு வஞ்சச்சூழ்ச்சியெய்த அரசனுக்
 கஞ்சி அவன் தனது நண்பனொருவனுடைய வீட்டி
 லொளித்திருந்தான். அதனை அரசனறிந்து அந்நண்பனை
 வினவுமாறழைத்தபோது அவன் தன்னிடம் அடைக்கலம்
 புகுந்தவனைக் காட்டுதலும் தகாது, அரசனுக்குப் பொய்
 யுரைத்தலுந் தகாது என எண்ணி நஞ்சுண்டுயிர்விட்

பென். துணர்ந்த பொட்டுக்கூத்தனும் என்பொருட்
 டியிர்விட்ட பீத்திரனை யானும் போவேன் என்று பெருந்
 நஞ்சருந்தி உயிர்துறந்தான். இவர்களுடைய பெருந் தகை
 தகைமையும் சினேகவியல்பும் வியக்கற்பாலன. மை.

அதன்பின்னர் வீரதேவசோழன் ஒரு படைமையும்
 தவறு சேனாபதியையும் அனுப்பி யுத்தஞ்செய்து வீரதேவ
 இலங்கையைத் தனதாக்கிச் சிறிதுகாலம் திறைகொண் சோழன்.
 டான். (Sennent I, 390.)

மூன்றாம் ஸ்ரீ சங்கபோதி (A. D. 702) தமிழ்ப் ஸ்ரீ சங்க
 பிரசைகளையும் சமமாக அன்புடன் ஆண்டுவந்தான். போதி.
 அவன் தான் புத்தசமபியேயானாலும் தனது தமிழ்ப்
 பிரசைகளுள்ளே வைஷ்ணவர்களு மிருந்தமையால்
 அவர்கள் வழிபடுதற்கு விஷ்ணுவாலயமில்லாதிருந்தமை விஷ்ணு
 கண்டு அவர்க்கொன்றமைத்துக் கொடுத்தான். ஊர்கள் வாலயம்
 தோறுமுள்ள சிவாலயங்களையும் பரிபாவித்துவந்தான்.

A. D. 769 அளவில் தமிழ்ப்பிரசைகள் அதிகாரத்
 தால் அபிவிருத்தியுற்றவராய் அநுரதபுரமுதல் வட
 நாடெங்கும் தமதாணையே செலுத்துவாராயினர். அது
 கண்டு நான்காம் அக்கிரபோதி என்னும் சிங்களவரசன் ச-ம்அக்கி
 புலநுவரையென வழங்கும் புலஸ்திபநகரத்தைத் தனக்கு ரபோதி.
 ராஜதானியாக்கிக்கொண்டு அநுரதபுரியினின்றும் நீங்கி
 னான். நீங்க அந்நகரம் ஒளிமழுங்கிற்று.

A. D. 840ல் பாண்டியன் ஒரு சேனையையும் தனது
 சேனாபதியையும் அனுப்பி வடக்கிலிருந்த தமிழ்ப் பாண்டி
 பிரதானிகளைத் துணைக்கொண்டு இலங்கையரசனை யன்.
 வென்று இலங்கை முழுதையுந் தனதாக்கித் திறை
 கொள்ளப் பொருந்திக்கொண்டு பெருந்திரவியமுங்
 கவர்ந்தான். அச்சேனாபதி மீளும்பொழுது வீரவரேந்திரன் வீரவரே
 என்பவனை வடநாடாகிய வன்னிப்பற்றுக்கும் யாழ்ப் ந்திரன்.
 பாணநாட்டுக்கும் அதிபதியாக்கி மீண்டான்.

சந்திரசே
 கரபாண்
 டியன்
 படைத்
 துணை
 கேட்டல். சந்திரசேகர பாண்ட சேபு
 னுக்கஞ்சியோடி இலங்கைக்கு வந்தான். இலங்கை
 அரசனாகிய தர்மபாலன் (Dappula) அவனை அன்
 போடுபசரித்து அவனுக்கு வேண்டியதெல்லாஞ் செய்தும்
 படைத்தணைபுரிய இயலாதவனாயினான். அப்பொழுது
 இராசகுடும்பத்திலே உட்பகையிருந்தமையால் பிரதானி
 கள் படைத்தணைபுரிவது கூடாதென்றார்கள். அதுகண்டு
 பாண்டியன் யாழ்ப்பாணத்திற் சிற்றரசுசெய்திருந்த சய
 சயசிங் சிங்கையாரியன்பாற் சென்று அவனைப்படைத்துணை
 கையாரி கேட்டான். அவன் அதற்கிசைந்து ஒருசிறு படையோடு
 றன். அவனைத் தொடர்ந்துசென்று மதுரையை வளைந்து
 பாண்டிய மூன்றுநாட்கொடிய யுத்தஞ்செய்து சோழனை வெற்றி
 னுக்குஅர கொண்டு பாண்டியனுக்கு அரசு நிலையிட்டுப் பெருந்
 சநிலை திரவியமும் பெருஞ் சேனையும் உபகாரமாகப் பெற்றுப்
 யீடல். பாண்டியன்பால் நீலகண்டஐயர் என்னும் மந்திரியையும்
 நீலகண்ட பெற்று மதுரைச் சொக்கேசரை வழிபட்டுத் திருச்
 ஐயர். செந்தூருக்குச் சென்று அங்கெழுந்தருளியிருக்கும்
 முருகக்கடவுளைத் தரிசித்து அருள்பெற்றுக்கொண்டு மீண்
 டான். மீண்டபின்னர் நீலகண்டையருக்குப் புலனைக
 மந்திரிபுவ வாசு என்னும் பட்டமளித்து அவரைக்கொண்டு யாழ்ப்
 னைக பாணத்தரசைப் பழமைபோற் செவ்விதாகவகுத்து
 வாசு. நடாத்தினான். புலனைகவாசு சிவாலபத்தையும் அரமனை
 முதலியவைகளையுந் திருத்தி முன்போலலங்காரமாக்கி
 நல்லூரைச் சிறந்த நகரமாகப் புதுக்கி அங்கே தூதனப்
 பிரதிஷ்டையாகக் கந்தசுவாமிகோயிலையும் கட்டுவித்தார்.

நல்லூர்ப்
 புறக்கோ
 ட்டையுந்
 கந்தசுவா
 மிகோயி
 லுங்கட்டி
 யகாலம்.

“இலங்கியசகாத்தமெண்ணூற்றெழுபதாமாண்டதெல்லை
 யலர்பொலிமலைமார்பனம்புலனைகவாசு
 நலமிகும்யாழ்ப்பாணத்துநகரிகட்டுவித்துநல்லூக்
 குலவியகந்தவேட்குக்கோயிலும்புரிவித்தானே.”

(கைலாயமலை.)

“இலங்கியசகாத்தமெண்ணூற்றேழுபத்துநான்கி
 னலர்திரிசங்கபோதியாம்புலனைகவாசு
 நலமுறும்யாழ்ப்பாணத்துநகரிகட்டுவித்துநல்லூர்க்
 குலவியகந்தனூர்க்குக்கோயிலொன்றமைப்பித்தானே.”

(விசுவநாதசாஸ்திரியார்சம்பவக்குறிப்பு)

சுயசிக்கனும் தனது நாட்டுக்கு நெல்விளைவு முதலியன குறையாதிருக்கும்வண்ணம் காடு திருத்திப் புதுச்செய்களும் குளங்களும் வாய்க்கால்களும் இடங்கள் தோறும் மாடுகளுக்கு மேய்ச்சல் நிலங்களும் கேணிகளும் அமைத்து நெடுங்காலமரசுசெய்தான். ஊர்கடோறும் நீதிசபைகளையும் தண்டாதிக்காரிகளையும் நியமித்துக் கொலை தளவு அதிகக்கிரமமுதலிய தீமைகளை இல்லாதொழித்தான்.

இவன்காலத்திலே இங்கேயுள்ள சோழநாட்டுவேளாளரும் பாண்டிநாட்டு வேளாளரும் தொண்டைநாட்டு சாதியாவேளாளரும் தருவவேளாளரும் தம்முட்கலந்து பெண்சாரம். கொள்ளவும், கொடுக்கவும் இராசகுடும்பத்துக்குப் பெண் வேண்டியகாலத்தில் இந்நான்குவகுப்பு வேளாளரிடத்தும் பேதம்பாராது கொள்ளவும் இராசகட்டளையுண்டாக வேண்டுமென்று கொல்லிமழவன் என்னும் வேளாண்பிரபு அரசன்பால் வேண்டினான். அரசன் புவனேகவாகுவோடு சூழ்ச்சிசெய்து இராசகுடும்பத்தார் வழக்கம்போலப் பட்டத்துப்பெண்ணை இராசகுடும்பத்திலும், மற்றைய பத்தினிமாரைத் தொண்டைமண்டலத்து வேளாண்முதலிகளிடத்துமே கொள்ளத்தக்கதென்றும், வேளாளர்களும் ஏனையசாதிகளும் தங்கள் தங்கள் குலத்தினுள்ளேயே கொள்ளக்கடவரென்றும், தங்கள் தங்கள் குலப்பெயர்களைச் சாசனங்களில் தப்பாதெழுதி வரக்கடவரென்றும், கட்டளைசெய்தான். வேளாண்முதலிகள் (தொண்டைமண்டலத்து வேளாளர்) கொண்டையும், சோழியவேளாளர், பாண்டியவேளாளர், தருவவேளாளர் வேளாண்செட்டிகளும் பிண்குடுமியும், கம்மாளர் பிண்குடுமியும் பூணூலும் மடிசச்சமில்லாதவுடையும், மற்றையசாதிகள் எல்லாம் கன்னக்குடுமியும் மலையாளத்தார் முண்குடுமியும், முதலிகள் வண்டிக்கடுக்கனும், மற்றையவேளாளர் முத்துக்கடுக்கனும்,

சாதிசின்
ன்ந் தலை
தடுமா
றல்.

செட்டிகள் ஒட்டுக்கடுக்கனும், மற்றைச்சாதிகள் யெல்லாம்
தக்கையும் தரித்தல்வேண்டுமென்றும் கட்டளைப்பட்டான்.
இவர் இன்னவகுப்பினர் என்பது எளிதில் யாவரும்
அறிந்தொழுசுவதே இதன் நோக்கமாம். இம்முறை
யெல்லாம் தமிழரசுபோய்ப் போர்தக்கைய அரசுவர
அதனால் கலக்குண்டு, அதவும்போக மேல்வந்த உலாந்த
அரசால் தலைதடுமாறி, இப்போதுள்ள புண்ணிய
வரசாகிய ஆங்கிலவரசுக்காலத்தில் தேய்ந்த மாறின
வாயினும், அச்சின்னங்களிற் சில ஓரோவிடங்களில்
இன்றுங் காணலாம்.

தமிழரசு போண்பின்னர்த் தாழ்ந்தவகுப்பினர்
மேல்வகுப்பினரைப் போலக் கொண்டைகட்டவும்
கடுக்கனணியவும் தலைப்பட்டனர். அதன்பின்னர் எல்
லாரும் பின்குடுமியைக்கத் தலைப்பட்டார்கள். இப்போது
அதவும் நாகரிகமல்லவென்று முண்டிதத்தை மேற்
கொண்டுவருகின்றனர். அதுநிற்க, இவ்வரசனே புகை
புகையிலை யிலையை யாழ்ப்பாணத்தில் முதலில் உற்பத்திபண்ணின
வன். இவன் அப்பயிர்ச்செய்கையில் வல்லவர்களை
மலையாளத்திலிருந்து வரவழைத்து இங்கே குடியேற்றி
அதனை விருத்திசெய்தான் என்பர். இதனைப் பறங்கிகள்
கொண்டுவந்தார்களெனவுங் கூறுவர்.

A. D. 1013 ல் சிங்களவரசனுடைய குடும்பத்தில்
உட்பகை மூண்டு இருதிறப்பட்டு ஒருவரோடொருவர்
தமிழர்சிங் யுத்தஞ்செய்வாராயினர். அப்பொழுது இலங்கையிலிருந்த
களர்க் தமிழ்ப் பிரதானிகளும், யாழ்ப்பாணத்தரசனுங் கூடித்
குத்துணை திரண்டு, சிங்களவரசனுக்கு மாறயெழுந்து பொரு
புரிதல் தாரையெல்லாம் எதிர்த்துப் பெர்ருது, சிங்களவரச
னுக்கு இராச்சியத்தை நிலையிட்டார்கள்.

பத்து வருஷத்தின்மேல் சோழன் படையெடுத்து
வந்து இலங்கைவேந்தனாகிய நான்காம் மிகிந்தனை
வென்று சிறைசெய்து, அவனையும் அவன் குடும்பத்

தையுள் சோழதேசங்கொண்டு மீண்டான். சோழன் சோழ
றுணைவருள் ஒருவன் புலஸ்தியநகரிலிருந்து பிரபுராசா வரசு.
வாக (சோழனுடைய பிரதிநிதியாக) முப்பதுவருஷம்
அரசுபுரிந்தான். அப்பொழுது யாழ்ப்பாணமும் அவன்
குடைக்கீழிருந்தது. (Knighton 128. 130.)

A. D. 1025 ல் மாழுதுகஸ்னி என்னுந் துருக்க
கலகக்காரன் இந்தியாவில் துழைந்து கோயில்களை
இடித்து அங்கிருந்த திரவியங்களைக் கவர்ந்தும் சனங்களை
வெட்டியுஞ் சிறைசெய்தும் வருத்தியகாலத்தில், அவன்
படைக்கஞ்சி அநேகர் இலங்கையில் வந்து ஒதுங்குவா
ராயினர். அவருட் பிராமணர் சிலர் யாழ்ப்பாணத்தில்
வந்தொதுங்கினர். அவர்கள் குச்சிலிபப் பிராமண கூர்ச்சரப்
ரெனப்படுவர். இவர்கள் மரபினர் இவரென விசுவ பிராம
நாதசாஸ்திரியரெழுதிய சம்பவக் குறிப்பினூறியலாம். ணர்.

A. D. 1164 ல் பராக்கிரமவாகுவென்னும் உத்தம
வேந்தன் இலங்கைக்குச் சக்கிரவர்த்தியானான். அவன் பராக்கிர
பராக்கிரமத்தாலும், நீதியாலும், தருமத்தாலும் உயிர்கள் மவாகு.
மேல் அருளிணலும், இராஜதந்திரத்தாலும், குடிகளுக்கு
வேண்டுவதையெல்லாம் நாடிச்செய்யும் ஊக்கத்தாலும்,
சோரா முயற்சியாலும் தனக்கு நிகர் வேறில்லாதவன். அவன்
இவன் பிரீமதேசத்தில் படையேற்றி அத்தேசத்தையும் திக்கு
தனதடிப்படுத்தியவன். பாண்டிநாட்டை வென்று திறை விஜயம்.
கொண்டவன். சோழநாட்டைவென்று அங்குந் தன்
கோல்செல்ல வைத்தவன். அவன் தனது முத்திரை பராக்கிர
யோடு காசு பாண்டி சோழ ஈழ மண்டலங்களெங்கும் மவாகு
வழங்கவைத்தான். குளங்கள் ஏரிகள் கால்வாய்கள் காசு.
ஆயிரக்கணக்காக அமைத்தவன். பௌத்தாலயங்கள்
சைவாலயங்கள் எல்லாந் திருத்தி விதிப்படி நடாத்து
வித்தவன். யாழ்ப்பாணத்தரசனைத் திறைகொண்டு
தனது திக்குவிஜயங்களுக்கெல்லாம் துணை யாகக்
கொண்டவன். இவ்வரசன்காலத்திலே இராமேச்சரம்

இலங்கையோடு சேர்த்தாளப்பட்டது. இவன் சோழ நாட்டிலும் தனது திக்குவிஜய ரூபகசின்னமாகப் பராக்கிரமபுரமென ஒருகரம் வழங்குமாறுச் செய்தான்.

A. D. 1225ல் மாகன் என்னுந் தமிழரசன் கலிங்க தேசத்திலிருந்து பெரும்படையோடு வந்து போர்செய்து இலங்கை முழுதையுந் தனதாக்கினான். ஈற்றில் யாழ்ப்பாணத்தையுங் கைக்கொண்டு இருபது வருஷம் அரசு செய்து இலங்கைக்குடிகளை வருத்தி அவர்களிடத்தள்ளதெல்லாங் கவர்ந்ததுமன்றிப் பௌத்தாலயங்களையும் விகாரங்களையு மழித்தும் கன்னியர்களை மானபங்கஞ்செய்தும் நிஷ்ரேணான்.

A. D. 1260 ல் பாண்டியகுலக் கோமகனொருவன் வந்து சயவீரசிங்கை ஆரிய சக்கிரவர்த்தி சயவீரசிங் எனப்பட்டமும் முடியுஞ் சூடி யாழ்ப்பாண நாட்டுக்கரசு கையாரிய னாகி மிக்க பராக்கிரமமும் நீதியுமுடையனாயசியற்றுவா சக்கிர வர்த்தி. முத்துக்குளிக்கு முரிமையைப்பற்றி இலங்கை யரசனாகிய புவனேகவாகுவுக்கும் இவனுக்கும் விவாத முண்டாயிற்று. அதனால் இருவரும் படையெடுத்துப் பெரும்போர் செய்து தம்படைவீரர் பல்லாயிரவரை மடிவித்தனர். அவ்வளவிலும் தணியாது பொருத வெற்றி. பொழுது சயவீரசிங்கை ஆரியசக்கிரவர்த்தியே வெற்றி மாலே கொண்டான். இலங்கை முழுதாக்கும் இவனே அரசனானான். சிங்கள அரசர்க்குச்சீவரத்தினம்போன்ற புத்த புத்தரது பல்லையுங்கவர்ந்து பாண்டியனுக்குபகரித்தான். தசனம். பன்னிரண்டு வருஷத்தின் பின் இவன் மூன்றாம் பராக்கிரமவாகுவைத் தென்பகுதி அரசனாக்கி அவனைத் பராக்கிரம திறைகொடுத்தாரும்படி பொருந்திக்கொண்டு யாழ்ப்ப வாகுதிறை பாணத்தில் நெடுங்காலம் நல்லரசுபுரிந்திருந்தான். பராக்கோடுத் கிரமவாகு பாண்டியனை வேண்டிப் புத்ததசனத்தைப் தல். பெற்றான். சயவீரசிங்கனுக்குப்பின் குணவீரசிங்கை யாரியன் அரசனானான். அவன் காலத்தில் தென்னிலங்கை

யாசன் வழக்கப்படி திறைகொடாது மறுக்க, இவன் குணவீரசி
 அவ்வரசனைப் போரில் வென்று அநேக நாடுகளைக் ங்கையா
 கவர்ந்து யாழ்ப்பாண அரசுக்குட்படுத்தி அரசுசெய்தான். ரியசக்கிர
 இவனுடைய வீரத்திறலைக்கேட்டு மதுரையரசனும் வர்த்தி.
 படைத்துணைகேட்க, ஆங்கும் ஒரு படையை அனுப்பி பாண்டிய
 ஆவணுக்கும் வெற்றிமாலே சூட்டி அதற்காகப் பெருந் னுக்குப்
 திரவியமும் கன்னடர் சிலரையும், சிவிகையார் சிலரை படைத்
 யும், மறவர் சிலரையும், வில்லியர் சிலரையும், வேடர் துணை
 சிலரையும் பெற்றான். மறவரை மறவன்புலவிவிருத் புரிதல்.
 தினன். வேடரை வேடுவன் கண்டியி விருத்தினன்.
 இவ்வரசனே தனது நகரத்துக்கும் நாட்டுக்கும் மறவர்.
 அவசியமான அநேக தொழிலாளரைக்கொணர்ந்தவன்.
 கன்னடர் இருந்தவிடம் மாவிட்டபுரத்திலே கன்னடிய
 தெருவென வழங்குகின்றது.

இவன் தனது நகரத்து வீதிகளைத் தினந்தோறும்
 சுத்திசெய்யும்பொருட்டுத் துரும்பரை (தொம்பரை) துரும்பர்.
 வரவழைத்து நகரத்துப் புறஞ்சேரியிலிருத்தினன். இத்
 துரும்பர் அந்நாளிலே பந்தங்களோடு இராப் பத்து
 நாழிகைக்குமேல் நகரத்து வீதிகளிற் பிரவேசித்து
 அவைகளை அலகிட்டுச் சுத்திசெய்து குப்பை சலதாரை
 யழுக்கு முதலியவைகளை அகற்றுவார்கள். அவர்கள்
 பகற்காலத்திலே வீதியிற் பிரவேசித்தலாகாது. அது
 பற்றியே அச்சாதியார் இற்றைக்கு ஐம்பதறுபது வருஷத்
 துக்கு முன்னும் இரவிலே வீதியிற் சூள்கொண்டு
 சஞ்சரிக்கும் வழக்கமுடையராயிருந்தார்கள். தமிழரசர்
 போயொழிந்தபின்னர்த் துரும்பர், பள்ளர், நள்வர்
 பறையர்களுக்கு வஸ்திரம் வெளுக்கும் தொழிலை மேற்
 கொண்டு அதனையே செய்தவருகின்றார்கள். அவர்கள்
 தொழில் அசுத்தமான தொழிலையும் அவர்கள் இயல்பிலே
 சுசியில்லாதவர்களாயு மிருந்தமையால் அவர்கள் பகற்
 காலத்திலே நகரத்துவீதிகளிலே சஞ்சரித்தலாகா
 தென்றும், இரவிலே சனங்கள் அடங்கியபின்னர்ப்

பந்தங்களோடுமே பிரவேசித்துத் தெருக்களைச் சுத்தி செய்தல் வேண்டுமென்றும் கட்டளை பெற்றிருந்தார்கள். இராக்காலத்தில் அவர்கள் பந்தத்தோடு செல்லவேண்டுமென்றது அப்பந்தத்தின் சூட்டினாலே அவர்கள் சரீரத்திலுள்ள அசுத்தம் நீங்குவதோடு அவர்கள் கையிட்டுவாரும் அழுக்குக் குப்பைகளிலிருந்தெழுந்தார்க்கந்தம் அவர்களைத் தாக்காமலுமிருத்தற்கேயாம். அக்காலத்திலே சடுகாடு இடுகாடுகளுக்குப் பக்கத்தே நகரத்தழுக்குக்களைக் கொண்டுபோய்த் திணந்தோறும் தகித்தற்கு மலக்காடென்றும் ஒன்றிருந்தது. அங்கேயே நகரத்தழுக்கெல்லாம் கொண்டுபோய் இத்தூரும்பராலே தகித்தொழிக்கப்படுவதாம். அவ்விடம் பறைச்சேரிவெளியிலிருந்தது. அதுவே தூரும்பருக்குப் பழமையான இருக்கையுமாம். இந்நாள் நாகரிகத்திலும் அந்நாள் நாகரிகம் நகராரோக்கியவிஷயத்தில் சிறந்ததென்பது இதனால் துணியப்படும்.

நல்லூர்நகரத்திலே ஒவ்வொரு சாதிக்கும் ஒவ்வொரு நல்லூர் வீதியிருந்ததென்பது தெரிகின்றது. அந்தணர்க்கொரு தெருவும், செட்டிகளுக்குக் கொருதெருவும், வேளாளர்க்கொருதெருவும் கன்னாருக் கொருதெருவும், கட்டாருக்கொருதெருவும், கைக்கோளர்க்கொருதெருவும், சாயக்காரருக் கொருதெருவும், தையற்காரருக் கொருதெருவும், உப்புவாணிகருக்கொரு தெருவும், சிவிகையார்க்கொரு தெருவுமாக இப்படி அழபத்துநான்கு தெருக்களிருந்தன. தீண்டாச் சாதி இந்நகரத்தினுள்ளே தீண்டாச்சாதிகளாகிய அம்பட்டர், வண்ணார், பள்ளர், நளவர், பறையர், தூரும்பர் முதலியோருக்கு இருக்கையில்லை. அவரெல்லாம் புரஞ்சேரிகளிலேயே வசித்தார்கள். அவர்கள் தொழிலும் சரீரமும் இயல்பிலே சுத்தியில்லாதனவாயிருத்தல்பற்றிச் சுத்தியுடைய ராலே தீண்டத்தகாதவரானார்கள். இவ்வகையொழுக்கத்தினாலேதான் பேதிமுதலிய கொள்ளைநோய்கள் தமிழாசர் காலத்திலே இல்லாதன. இலங்கையிலே

கிறிஸ்தவரூஷம் (A. D.) 1816க்கு முன் பேதியென்பது தெரியாதவொரு நேயாம்.

இவ்வரசன் காலத்திலே விளங்கிய விகடகளி திருவம்பலவன். யாழ்ப்பாணத் தரசரிடத்திலே விளங்கிய விகடகவிகளுள்ளே இவன் மிக்க பெயர் திருவம்பலேத்தவன். மற்றையோர் பெயர் பிற்காலத்திலே பலவன் கேட்கப்படாது மறைந்துபோக இவன்பெயர் மாத்திரம் இன்றும் நின்றுலவுகின்றது. இவன் வசித்தவிடம் கோண்டாவில் என்னுங் கிராமம். இவனிருந்தமனை திருவன்புலம் என வழங்குகின்றது. இவன் மகா பண்டிதன். ஐயுறாவகை எவ்வேடமுந் தரிக்க வல்லவன். எவரையும் எத்துக்க நிலையிலும் தன்வசமாக்கிக் குடர் குலங்க நகைத்து மகிழ்ந்து கொண்டாடும்படி செய்யும் பேராற்றலுடையவன். ஒரு நாள் அரசன் வேட்டை மேற்சென்றவன் உரியகாலத்தில் மீளாதிருந்தான். அது கண்ட தேவி அரசனுக்கு யாதுசம்பவித்ததோவென்று மனம்பதைத்திருந்தாள். அஃதறிந்த திருவன் குறத்தி வேடந்தரித்து அந்தப்புராஞ்சென்று குறி சொல்லி, அரசனுக்கு யாது மிடையூறில்லை. இன்னும் இரண்டு கடிகையில்வருவார் என்று தேற்ற, தேவி அவளை அரசன் வருங்காறும் இருக்குமாறு கட்டளையிட்டாள். திருவனுமுடன்பட்டிருந்தான். அரசனும் குறத்தி சொன்ன நேரத்தில் வந்து சேர்ந்தான். அரசன் வந்தவுடன் தேவிதன்னைத் தேற்றிய குறத்தியினது சாமார்த்தியத்தை யெடுத்துக்கூறிப் பரிசாக ஒரு பட்டுச்சேலையும் பத்துப் பூவராகனும் கொடுத்தாள். அரசனும் அங்கு நடந்ததைக்கேட்டு மகிழ்ந்து தானுமொரு சேலையும் பத்து வராகனுங்கொடுத்துக் குறத்திக்கு விடைகொடுத்தான். குறத்திவேடம்பூண்ட திருவன், மகாராஜாவே, குறச்சாதிப் பெண்கள் பொழுதுபோகுமுன் தங்கள் குடிசைபோய்ச் சேர்வது வழக்கம். தேவியினது கட்டளை கடக்கமாட்டாது தங்கிவிட்டேன். எனது நாயகனே

மகா கோபி, யாதுசொன்னாலுங் கேளான். அடியேனைத் தக்க துணையோடனுப்புமாறு பிரார்த்திக்கின்றேன் என்ன, அரசன் உன் நாயகனை வரவழைத்து அவனோடுன்னை அனுப்புவேன் என்று கூறினான். திருவன் மகாராசாவே எனது நாயகன் ஒருவருக்கும் அகப்பட மாட்டான். அவன் திருவம்பலவன் என்ன, அரசனின் தேவியும் உண்மையுணர்ந்து, இவன் நம்மையெல்லாம் மயக்கினான் என்றதிசயித்துக் குடர்குலுங்க நகைத்து மெச்சினார்.

வருஷந்தோறும் வருஷப்பிறப்புக்கருமமுடித்த பின்னர், ஏர்மங்கலகருமத்தை அரசன் தன் பரிவாரத்தோடு பொன்னின்கலப்பையைத் தானே தோளில் தாங்கிக்கொண்டு அரமனைக்குக் கிழக்கேயுள்ள வயலிற் சென்று, தனது நாடு நன்மழையும் நல்விளைவுமுடைய தாய் விளங்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கடவுளை வழிபட்டுச் செய்து முடிப்பன். அவ்விழாவணி காணுமாறு நாற்றிசையினின்றும் பிரதானிகளும் பிரபுக்களும் வந்து கூடுவர்.

குணவீரனும் ஓராண்டில் இவ்வாறு ஏர்மங்கல முடித்துக்கொண்டு பிரதானிகளும் பிரபுக்களும் தற்குழமீண்டு அரண்மனையைடைந்தான். அப்போது திருவன் பொய்க்கையொன்று செய்து கட்டிக்கொண்டு மூன்று கையரூபு எதிரே வந்து வணங்கினான். அரசன் இஃதென்னவென்ன, திருவன் கைவிசேஷம் என்பதை அறிவிக்க இவ்வாறு வந்தேன் என்றான். அன்று ஏர்மங்கலமுடிந்தவுடன் கைவிசேஷ முகூர்த்தம் வைக்கப் பட்டமையால் திருவன் இது செய்தான் என யாவரும் குடர்குலுங்க நகைத்துக்கொண்டாடினர். அரசன் திருவனுக்கே அன்று கைவிசேஷம் விசேஷமாக வழங்கிப் பின்பு ஏனையோர்க்கெல்லாம் வழங்கினான், கைவிசேஷவழக்கம் குணவீர சக்கிரவர்த்தி புதிதாக

கைவி
சேஷம்.

அமைத்த வழக்கம் என்றும் அக்காலமுதல் யாழ்ப்பாணத்தில் அது வழங்கிவருகின்றதென்றும் கூறுவர்.

குணவீரசிங்கையாரியனுக்குப்பின் அவன் தம்பி அரசனான (A. D. 1410) ல் அளகேசுவரன் (ஆறாம் பராக்கிரமவாகுவின் சேனாபதி) தான் பிறவியிலே தமிழ் அளகேசுவரன். சூழிநுந்தும் சிங்கள இராசகுடும்பத்தில் விவாகஞ்செய்து வரன். கொண்டு இலங்கைக்குப் பிரபுராசாவாயினமையால் தனது இராச்சியத்துக்குச் சீவரத்தினமாகவுள்ள புத்த தசனத்தைக் கவர்ந்த ஆரியசக்கிரவர்த்தியை அடக்க வெண்ணி இருபதுவருஷமாகப் படைகூட்டியும் அரசர்கள் அமைத்தும் ஆயத்தஞ்செய்துகொண்டு போருக்கு எழும்படி அறை கூவினான். ஆரியசக்கிர வர்த்தியும் போருக்காயத்தகைப்பெருநீர்ப்படையோடும் நிலப்படையோடும் அளகேசுவரனுடைய இராச தானியை நோக்கிப்போய்க் கொழும்பிலும் பாணந்துறை ஆரியசக் கிரவர்த்தியும் சேனைகளையிறக்கி அவனுடைய சேனையை கிரவர்த்தியோடு எதிர்த்து வீரத்திறலோடு யுத்தஞ்செய்தான். அளகேசுவரன் ஆரியசக்கிரவர்த்தி சேனைகளையெல்லாம் நெருப் யுத்தம். பிளையெதிர்த்த பஞ்சாக்கினான். ஆரியசக்கிரவர்த்தி முதுகிட்டு யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்து தொண்டை மாணாற்றருகேயுள்ள பிலத்துவாரமண்டபத்தில் ஒளித் பிலத்து தான். பிலத்துவாரவாயிலிலே ஒரு மண்டபமும் சிறு வாரம். மாளிகையுமிருந்தன. இப்பிலத்துவாரம் ஆபத்துக்குதவு மாய முன் தமிழரசரால் அமைத்துவைக்கப்பட்டது. இதன் உள்வாய் சுண்ணந்தீற்றிச் சித்திரமெழுதப் பட்டிருந்ததென்பர். அதுவும் மண்டபமும் பிற்காலத்தில் சிதைக்கப்பட்டனவாயினும் பிலம் இன்றுமிருக்கின்றது. அது மண்டபமென்னும் பெயரால் வழங்குகின்றது. பராக்கிரமவாகுமகன் அவனைத் தொடர்ந்து சென்று நல்லூரை வளைந்து எதிர்த்த சேனையைெல்லாம் வாள் வீரரைக்கொண்டு சங்கராஞ்செய்து நகரத்து வீதிகளை ஆரியசக் கிரவர்த்தி யெல்லாம் இரத்த வெள்ளம் பாயும் ஆறுகளாக்கி கிரவர்த்தி

கோலை முடிவில் அரசனையுந் தேடிக்கொண்டு அவன் மனைவி யுண்டது. மக்களைச் சிறைசெய்துகொண்டு போய்த் தனது தந்தையிடம் ஒப்புவித்தான்.

பராக்கிரமவாகுமகன். அதன் மேல் அக்குமாரனே யாழ்ப்பாணத்துக்கு அரசனாகிச் சிறிதுகாலம் அரசுசெய்தான் எனராஜாவளி என்னுநால் கூறுகின்றது. இவ்வாரிய சக்கிரவர்த்தியின் இயற்பெயர் விளங்கவில்லை. அதன்மேல் குணாவீரசிங்கை யாரியன் இறக்கும்போது கைக்குழந்தையா யிருந்த கனகசூரிய சிங்கையாரியன் அவனை வென்று சக்கிர வர்த்தியானான். இயல்பிலே இவன் தெய்வபக்தியும் சீவகாருண்ணியமுமுடையவன். குடிகள் செய்யும் பிழை களைப் பலமுறைபொறுப்பவன் அதனால் வன்னியர் சிங்களரைத் துணைக்கொண்டு அவனைக் கொலைசெய்ய முயன்றார்கள். ஓரிரவு சேனாபதியையும் தம்வசமாக்கிக் கொண்டு அவர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் ஆரமனைக்குள் துழைந்தார்கள். அஃதணர்ந்து அரசன் தன் தேவியையும் புத்திரர் இருவரையுங் கொண்டு ஆரமனைப் புறக் கடவாலோடித் தோணியேறிப் போய்த் தொண்டை நாட்டிலுள்ள திருக்கோவலூரை யடைந்தான். அங்கே அவன் தனது பிள்ளைகளை ஒரு வித்தியாகுருவிட காசியாத்திரை. மொப்புவித்துத் தன் பத்தினியோடு காசியாத்திரைமேற் சென்றான். அங்கே விசுவநாத சுவாமியையும் விசாலாக்ஷியையுந் தரிசித்து வணங்கிக்கொண்டு, மீண்டு தெற்கிலுள்ள தலங்களைத் தரிசித்துத் திருக்கோகர்ணத்தையடைந்து அங்கே பதினொருவருஷந் தவங்கிடந் தீருவருள் தான். ஒருநாள் அவனுக்குச் சுவாமி வெளிப்பட்டு பேறல். “இனி உனது கருத்து நிறைவேறும்” என்றருளிச் செய்தனர். அதுகேட்டு அவன் மனம் பூரித்துச் சுவாமியை வணங்கி மீண்டு மதுரையை யடைந்து படைத்துணை. அங்குள்ள அரசர்களிடத்துப் படைத்துணையும் பொருளும் பெற்றுக்கொண்டு திருக்கோவலூருக்குச் சென்றான். புத்திரரைக் கண்டான்; புத்திரருந் - தந்தை

தாயிருவரையுந் தழுவி, "இனி எமது இராச்சியத்துக்கு மீளுவாம் அரசைப் போர்செய்து மீட்போம்" என்றனர். அதுகேட்டு ஆரந்தமீதூர்ப்பெற்ற தந்தை, தனது புத்திரரை வளர்த்து ஏனைய கல்வித்துறைகளோடு வில் வித்தை முதலிய துறைகளையும் கற்பித்த ஆசிரியனுக்கு முகூமனுரைத்துத் தக்ஷிணையுங் கொடுத்து அவன்பால் விடைகொண்டு புத்திரரை அழைத்துக்கொண்டு யாழ்ப்புத்திர பாணத்துக்கு மீண்டான். இதற்கிடையில் பதினேழு ரோடு வருஷம் அரசுசெய்த விஜயவாகு சிங்களக்குடிகளை வர மீளல். வழைத்து அவர்களுக்குப் பலவகை அதிகாரங்களையுங் கொடுத்துப் பொளத்தமதத்தையும் சிங்களவுடைநடை விஜய யையும் விருத்திபண்ணித் தமிழ்க்குடிகளை உபேக்ஷித் வாகு. தரசியற்றியதோடு கொடிய வரிகளும் வாங்கி யாழ்ப்ப பாணத்தை வருத்திவந்தான். இவனால் வருத்தமுற் றிருந்த தமிழ்க்குடிகள் கனகசூரிய சிங்கையாரியன் பெரும்படையோடு மெலைவாயிலில் வந்தாணெனக் கேட் டு, இன்றோடெமது பீழை தீர்ந்ததென்றெண்ணி ஆரந்தக் கூத்தாடினர். விஜயவாகு தனது சேனையை விரைந்து திரட்டி அணிவகுத்துக் கொண்டெதிர்த்தான். சிறிது நேரம் இருதிறச்சேனையும் எதிர்த்து ஒன்றற்கொன்று தோல்வியின்றிக் கொடிய யுத்தஞ்செய்தபோது கனக சூரியசிங்கையாரியன் மூத்தகுமாரன் பரராசசேகரன் வாட்படை தாங்கி விஜயவாகுவினது சேனையுட் புகுந் யுத்தம். தான். புகுந்தவன் வாள்வித்தையைக் கண்ட விஜய வாகு சேனை முதுகிட்டது. அதுகண்டு விஜயவாகுவும் ஒருவாளாயுதத்தைக் கையிலே தாங்கிக்கொண்டு பகை வர்சேனையுட் புகுந்தான். பரராசசிங்கன் அதுகண்டு தன்னை வளைந்த சிறுபடையைப் பிளந்துகொண்டு சிங்கம்போற் பாய்ந்து விஜயவாகுவை விண்ணுலகடை பரராஜ வித்தான். அவ்வளவில் சிங்கள வீரரெல்லாம் ஓட் சிங்கன் டெடுக்க வெற்றிமலை தமிழரசனுக்காயிற்று. வேற்றி.

அதன்மேற் கனகசூரிய சிங்கையாரிய சக்கிரவர்த்தி

நகரமும் நாடும் வாழ்த்திவணங்கச் சிங்காசனபதியா
 னான். சிங்களப்பிரதானிகளும் அதிகாரிகளும் சிங்களக்
 சூடிகளும் வன்னியரும் ஊரைவிட்டகன்றார்கள். கணக
 கனகசூரி சூரிய சிங்கையாரியன் மந்திரி பிரதானிகளைத் தனது
 யன்அரசு மகன் பரராசசேகரனுடைய சிவமித்துச் செங்கோல்
 மீட்டது. செலுத்தினான்.

இவன் முன் பகைவருக்கஞ்சி இரவிலோட
 முயன்றபோது தன்னையும் மனைவியையும் புத்திரனையும்
 பகைவர்கைப்படாவண்ணம் காத்துப் பல்லக்கிலிட்டு
 மிக்கவிரைவிற் கொண்டுபோய்க் களவிற்போணியேற்றிய
 சிவிகைத்தலைவனை வரவழைத்து “நீ எம்மிடத்து மிக்க
 விசுவாசமுடையவனாயிருந்தமையால் உன்னை எனது
 பரராசசே புத்திரனாகப் பாலித்தாம். அதற்கறிசூறியாக அப்புத்
 தரக்கூறி திரன் பெயரை உனக்குப் பட்டமாகத் தந்தாம். இனி
 யான்எனு மேல் உன் பெயர் பரராசசேகரக்கூறியான் என வழங்கு
 ம்பட்டம். வதாக” என்று ஆஞ்ஞாபித்து, நீ ஒரு மூச்சிலோடி
 எல்லையிடும் இடத்தைமுடிசூக்கு மானியமாக வழங்கின
 சிவியா மென்றான். அவனவ்வாறோடிப் பெற்றவிடமே சிவியா
 தெரு. தெருவென்பர். கூறியான் இராசாவரவுகூறிச் சிவிகை
 முன்செல்லுங் கட்டியகாரன். அரசன் தன்னை மீளவும்
 பட்டம்பெற்றானாதற் கடுகூலமாகத் தோணியேறிச்
 பட்டங்க சென்ற முக்கியத்தலைவனுக்குப் பட்டங்கட்டியென்னும்
 ட்டிஎனு வரிசைப்பெயர்ந்தான். கனகசூரியசிங்கையாரியசக்கிர
 ம்பட்டம். வர்த்தி தனக்கு மூப்புந் தளர்வும் வந்தது கண்டு தன்
 மகன் பரராசசேகரனுக்கு முடி சூட்டினான். இளைய
 குமாரனாகிய சகராசசேகரனை இளவரசாக்கினான்.

பரராச பரராசசேகரன் முடிசூடமுன் சோழராசன் புத்திரியா
 சேகரன். சிய இராசலக்குமியை விவாகஞ்செய்தான். இரண்டாம்
 பத்தினியாகப் பாண்டிமழவன் மரபில் வந்த அரசகேசரி
 யினது புத்திரியாகிய வள்ளியம்மையை மணம்புரிந்தான்.
 வைப்பாட்டியாக மணக்குடியிலிருந்து மங்கத்தம்மாள்
 என்பவளையுங்கொணர்ந்தான். அவன் முடிசூடியபின் பட்

டத்துத்தேவியிற்றில் சிங்கவாகு பண்டாரம் என இருவர் சிங்கவா
 புத்திரர் பிறந்தார்கள். வள்ளியம்மைவயிற்றில் பரகிருப குபண்
 சிங்கனும், அவன் தம்பியர் இருவரும் ஒருபெண்ணும் டாரம்.
 பிறந்தார்கள். மங்கத்தம்மாள் வயிற்றில் சங்கிலியென் சங்கிலி.
 றொரு புத்திரனும் பரவையென்றொரு புத்திரியும் பிறந்
 தார்கள். அரசன் இப்புத்திரரை யெல்லாம் அன்போடு
 வளர்த்துக் கல்வியிலும் யுத்தவித்தையிலும் வல்லவர்க
 ளாக்கினான். அவருள் சங்கிலியென்பவன் ஆண்மை சங்கிலி.
 யிலும் படைக்கலப்பயிற்சியிலும் சிறந்து சாதரியமும் சங்கிலி.
 கபடோபாயமும் வல்லவனாய் விளங்கினான்.

சகராசசேகரன் கல்வித்துறையெல்லாம் கடை சகராச
 போகக் கற்ற மகாபண்டிதன். அவன் ஊர்கடோறும் சேகரன்.
 பாடசாலைகள் அமைத்து அங்கே சிறுவர்களை யெல்லாம் சேகரன்.
 கல்வியியல்வித்தான். சோழ பாண்டி தொண்டைமண்ட ஊர்தோ
 லங்களினின்றும் பண்டிதர்களை வரவழைத்து ஈழநாட்டி றும்பாட
 லுள்ள புலவர்களோடு நல்லூரில் ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் சாலைகள்.
 அமைத்தான். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த சரசுவதிமகால
 யத்தில் இல்லாத வடமொழி தென்மொழி நூல்களை சரசுவதி
 யெல்லாம் தமிழ்நாட்டினின்றும் வரவழைத்து வைத் மகால
 தான். அநேக நூல்களைப் பண்டிதர்களைக்கொண்டு யம்.
 புதிதாக இயற்றுவித்தான். அவர்க்குப் பரிசிலும் வழங் நூல்களை
 கினான். பரகிருபசிங்கன் சகோதரியை மணம்புரிந்த இயற்று
 வனும் வித்துவ சிரோமணியுமாகிய யசகேசரி (அரச லீத்தல்.
 கேசரி) யைக்கொண்டு இரகுவமிசமெனும் வடமொழி
 நூலை, அஃதியற்றியகாளிதாசன் கீர்த்திப்பிரகாசமும் இரகு
 மமுங்குமாறு பொருளாழமும் சொல்வணப்பும் வர்ண வமிசம்.
 னைகளும் மிக்குப்பொலிய மொழிபெயர்த்து விருத்தப்
 பாவாற் பாடுவித்தான். அதனை நல்லூர்ச் சங்கத்தில்
 அரங்கேற்றிப் "பின்னர்த் தமிழ்நாட்டிலும் பிரசித்தி
 யெய்துவிக்கவேண்டித் திருவாரூர்ச் சங்கத்திலும் அரங்
 கேற்றி அச்சங்கத்தாரெல்லாம் சிரமிசைக்கொண்டு சகராச
 பராட்டச்செய்தான். தானும் சகராசசேகரமென்னு சேகரம்.

மொரு சோதிடநூலை விருத்தப்பாவாற் செய்தான். பரராச சேகரமென ஒரு வைத்தியநூலும் தனது தமயனாகிய ஆரசன் பெயரினாலியற்றி அவனுக்குச் சமர்ப்பித்து அவன் பெயரையும் வியாபிக்கச் செய்தான். வித்தியா விஷயமாக அடிக்கடி இராமேசுவரன் சென்று அங்கே பண்டிதர்களோடு கலந்து மீளுவான். இவன் செய்து இங்ஙனமாக.

பரராசசேகரசிங்கையாரிய சக்கிரவர்த்தி தனது அரசியற்கருமத்திற் கண்ணுங்கருத்துமுடையவனாயிருந்தான். அவன் நீதியும் பராக்கிரமமுமுடையவன். அவன் முப்பத்தி யாழ்ப்பாணத்தை முப்பத்திரண்டு வட்டமாகப் பிரித்து ரண்டுவட்ட முப்பத்திரண்டு தண்டாதிகாரிகளையும் அவ்விடங்கடோடும் விபவகாரவிசாரணைக்கு ஐந்து பிரபுக்கள் கூடிய பஞ்சாயமெனப்படுஞ் சபைகளையும் தாபித்தான். சேனைகளையும் கடற்படையையும் பலப்படுத்திக் கிரமமாக அரசுசெய்து வந்தான். யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு பெரிய அன்னசத்திரம் பரராசசேகரனாலும் இராமேச்சரத்திலும் ஓரன்னசத்திரம் சாராசசேகரனாலு மமைக்கப் பட்டன.

சகராசசேகரன் பரராசசேகரனைக்கொண்டு கிராமங் வைத்திய கள்தோறும் வைத்தியசாலைகளமைத்து அங்கே, குடிகளுக்கும் மாத்திரமன்று ஆடுமாடுகளுக்கும் மருந்துமுணவுங் கொடுத்துவருமாறு செய்தான். அவ்வைத்திய சாலைகளுக்கு வேண்டும் மருந்துகள் மூலிகைகள் எல்லாம் சகராசசேகரன் தனது அரமனையிலிருந்து காலந்தோறும் அனுப்பிவந்தான். மூலிகைகளையெல்லாம் தனது சிங்காரத் தோட்டத்தருகே ஒரு தோட்டம் வகுத்து அங்கே உற்பத்திபண்ணிப் பாதுகாத்துவந்தான். இமயத்திலிருந்தும் அநேக மூலிகைகளை எடுப்பித்து நாட்டி வளர்த்தான். அத்தோட்டத்துக்கு மருத்துமாமலையெனப் பெயருமிட்டான். அது கள்ளி

யங்காட்டிலிருந்தது. அங்குற்பத்திசெய்யப்பட்ட ஓரின வாழை இன்றும் மருத்துமாமலைவாழையெனப்படும். இலங்கையின் மற்றெப்பகுதியிலும் அகப்படாத சில மூலிகைகள் அவ்விடத்தில் இன்றும் அகப்படுகின்றன வென்பர்.

இப்படிப் பரராசசேகரன் அரசுசெய்தவருகையில் சுபதிருஷ்டிமுனிவரென்பர் அவன் சபைக்கு வந்தார். சுபதிரு அவன் எழுந்தெதிர்கொண்டு வணங்கி அவரையுபசரித் திருத்தியபின் அவரைப்பார்த்து “அடியேன் இவ்விராச்சி யத்துக்கு இனி யாது நிகழுமென்றறியப் பேராசையுடையேன். தேவரீர் திரிகாலமுமுணர்ந்த மூர்த்தியாதலின் திருவாய்மலர்ந்தருளவேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்தான். அவர் அரசனை நோக்கி “புருஷோத்தம, நீ புண்ணியவான், நீ இருக்கும்வரைக்கும் உன்னுடைய வருங்கா அரசுகுறைவின்றி நடக்கும். அதன்மேல் உனது மூத்த குமாரன் நஞ்சூட்டிக் கொல்லப்படுவான். இரண்டாங் குமாரன் வெட்டுண்டிறப்பான். இரண்டாம்பத்தினி வயிற்றிற் பிறந்தவன் சங்கிலியின் மாயவலைக்குட்பட்டு அரசை அவன்கையிற் கொடுத்திடுவான். சங்கிலி கொடுங்கோலோச்சித் தன்னரசை அந்நியதேசவாசிகளாகிய பறங்கியர்கையிற் கொடுத்திறப்பன். பறங்கிகள் சிவாலயங்களை அழித்துத் தமது சமயத்தைப் பரப்பிக் கொடுங்கோலோச்சி நாற்பது வருஷம் ஆளுவர். அவரை ஒல்லாந்தர் வென்று சமயவிஷயத்தில் அவரைப்போற் கொடியராகி நூற்றிருபதுவருடம் அரசுசெய்வர். அதன் மேல் மற்றொரு தேசத்தார் (புகைக்கண்ணார்—ஆங்கிலேயர்) வந்து ஒல்லாந்தரை ஒட்டி நீதியாக அரசுசெய்வர். உன்சந்ததிக்கு அரசு ஒருகாலத்திலும் மீள்வதில்லை.” என்றார். இதுவே சாரமான கல்வெட்டுடொன்று திரிகோணமலைத் தம்பத்திலுமுள்ளது. அது மிகவும் பழைமையானது. பிற்காலத்தாரால் ஏடுகளில் மாற்றப்பட்டுத் திரிபுபெற்றுள்ள வைபவமலைக் கூற்றுப்போல்வதன்று. ட்டே,

* “முன்னாட்குளக்கோட்டன் மூட்டுந்திருப்பணியைப் பின்னாட்பறங்கிபிடிப்பானே—பொன்னாரும் பூனைக்கண்செங்கண்புகைக்கண்ணர்போய்மாற மானேவடுகாய்விடும்.”

* இதனை வையா (வையாபுரி ஐயர்) பாடல் என்பர். வையாபுரிபாடல் பொய்யாதென்பது பழமொழி. வையாபுரி ஐயரென்பது அவர் இயற்பெயர். அவர் பிராமண சந்நியாசி. அவர் சுபதிருஷ்டர். சீடராகிய சித்தையர் என்பவருக்குச் சீடர். சித்தையர் இருந்து தவஞ்செய்தவிடம் சித்தன்கேணிபென வழங்குகின்றது. சித்தன்கேணிக் கிராமத்திலே அவர் இருக்கும்வரையில் விஷப்பாம்புகள் செல்லுவதும் விஷந்தீண்டியிறப்பவரும் இல்லையாம். வையாபுரி ஐயர் சீடர் கோவிபத்திருமேனியுடைய கொற்றனர்.

அவர்சீடர் பெரியதம்பிஐயர். அவர்கொற்றனர் கொடுத்த மூலிகையை உண்டு நரை திரை மூப்பின்றி நூற்றிருபதவயசில் இளமையோடிற்றந்தவர். அவருக்கு நான்கு பார்ப்பாரப் பெண்களும், நான்கு வேளாளப் பெண்களும், நான்கு கோவியப் பெண்களுமாகப் பன்னிருவர் பத்தினிமார் ஏககாலத்திலிருந்தார்கள். இவருடைய அற்புத இளமையை நோக்கியே “பெரிய தம்பி ஐயர் வாலிபத்திலே” என்னும் பழமொழி வழங்குவதாயிற்று. பெரியதம்பி ஐயர் இருந்த வீடு வண்ணைச் சிவன்கோயிலுக்குத் தென்பாரிசத்தில் இன்றுமிருக்கின்றது. அவர் சந்ததிபாருமங்கேயிருக்கின்றார்கள்.

ஆங்கிலேய அரசு நீங்குமெல்லையிற் கைலாயநாதர் கோயில் முன்போலப் புதிதாக அமைக்கப்படுமென்றும், உதுவே அதற்கறிகுறியாமென்றும் அம்முனிவர் கூறின ரெனவுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. வடுகர் என்றது தெலுங்கரையன்று, பூனைக்கண்ணர் செங்கண்ணர் புகைக்கண்ணர் என்று ஒவ்வொரு சாதிமக்களைக் குறி செய்திருத்தலால் வடுசென்றது குறள்வடிவுடைய சாதியாரைப்போலும்.

தஞ்சாவூர்ப்பிருகதீசுவரன் கோவிற் கர்ப்பக்கிருகத் துத் தூபியிலே * உருநாட்டு வேலைப்பந்தியிலே தமிழரசர் களுடைய உருவவரிசை யிறுதியிலே நான்குசாதியா ருடைய வடிவம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற் றுள் தொப்பிக்காரர் வடிவமும் ஒரு குறள்வடிவமுமிருக் கின்றன. இத்தொப்பிக்காரரது வருகையை, இற்றைக்கு ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னே இத்தூபியை அமைத்த தபதி உணர்ந்து சித்திரித்தது பேரதிசயத்துக்கிடமா யிருக்கின்றது. இதுவும் இக்கல்வெட்டை வலியுறுத்து கின்றது. ஐரோப்பியர் இந்தியா இலங்கைப் பகுதி களுக்கு இற்றைக்கு நானூறு வருஷத்துக்குமுன் அஃ தாவது (A. D 1505) ல் வந்தார்கள். அதற்கு முன்னர் அவர்களுடைய வடிவம் இதுவென்று இந்திய இலங்கை வாசிகள் கனவிலும் அறியார்கள். அங்ஙனமாகவும் ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முன்னர் உணர்ந்து அவர் வடி வத்தைத் தீட்டிய தபதியின் செய்கை நம்மவர்க்கு மாத்திரமன்று, அதனைக் காணும் ஐரோப்பியர்க்கும் அதிசயம் பிறப்பிக்கின்றது. அதுசீர்க.

அவ்வருங்காலசம்பவத்தை முனிவர் கூற, அதனைக் கேட்டிருந்த அரசன் சிறிதுஞ் சஞ்சலப்படாது, “விதி அதுவாயின் அதனைக் கடக்கவுந் தடுக்கவும் யாவரா லாகும்” என்று கூறி அவரை வணங்கி வழிவிடுக்க, அவரும் அவனை வாழ்த்திப் போனார்.

அதன்பின்னர்ச் சங்கிலி தனது துஷ்டத்தினைவ சங்கிலி, ரோடு சூழ்ச்சிசெய்து, பரராசசேகரனுடைய மூத்த புத்திரானுகிய சிங்கவாகுவைக் கொலைசெய்தவிட்டால் அரசு தனக்குரியதாய் விடுமென்று துணிந்தான்.

* இதுபோலச் சிறந்த தூபி தென்னிந்தியாவில் இல்லை. இதன் உயரம் 195 அடி. இஃது ஆயிரம் வருஷத்துக்குமுன் னே கட்டப்பட்டது. Tanjore Gazetteer,

துணிந்தபடி சமயம்பார்த்திருந்து ஒருநாள் நஞ்சூட்டிக்
 சிங்கவாகு கொன்றான். சங்கிலியினது செயலென ஒருவருஞ்
 வைநஞ் சந்தேகங்கொள்ளவில்லை. அரசன் தனது இளையகுமார
 சூட்டிக் னாகிய பண்டாரத்தை இளவாசனாக்கி அவனிடத்தில்
 கொள் அரசை ஒப்புவித்து மூத்தமகன் இறந்த சோகத்தை
 றது. மாற்றுமாறு தீர்த்தயாத்திரை மேற்சென்று கும்பகோ
 பண்டா ணத்தையடைந்தான். அப்பொழுது மகாமக காலமா
 ரம். யிருந்தமையால் சோழனும் அங்கேபோனான். பரராஜ
 அரசன் சேகரனோடு போயிருந்த சங்கிலி தனது இரதத்திலேறி
 கும்பகோ உலாமேற்சென்று மீளும்போது சோழனுடைய இரதம்
 ணம்போ எதிர்ப்பட்டது. "சங்கிலி தனது இரதத்தை விட்டிறங்கிச்
 தல். சோழனுக்குச்செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்யா

1. 2. 3. 4.

1. பரராசசேகரராசா. 2. பண்டாரம்.
 3. பரநீருபசிங்கம். 4. சங்கிலி.

மலும் வழிவிலகாமலும் இரதத்தை எதிரே நிறுத்திச்
 சோழனைவழிவிடச் சொன்னான், சோழன் சங்கிலியினது

விபரீத வொழுக்கத்தைக் கண்டு கோபங்கொண்டு அவ சங்கிலி
னைப் பிடித்துச் சிறையிலிடுவித்தான். அதுகேட்டுப் சிறைப்
பரராசசேகரன் சோழன்பாற்சென்று அவனைவிடும்படி படல்.
கேட்டான். சோழன் “உன் வைப்பாட்டி மகனைக் பரராச
கொண்டு என்னை அவமதித்தாய்” என்று சினந்து சேகரன்
அவனையுஞ் சிறையிலிடுவித்தான். சிறைப்
படல்.

அதுகேட்டுப் பாரிருபசிங்கன் தான் கொண்டு பரநிருப
சென்ற படையைத் திரட்டிக்கொண்டுபோய்ச் சோழ சிங்கன்
னைப்போருக்கழைத்தான். சோழனும் போருக் கெழுந்து சோழனை
மூன்று நாள் யுத்தஞ் செய்தான். நான்காநாள் பாரிருப ச் சிறையி
சிங்கன் தனது சரீரத்திலே மூன்றுகாயசேதம் பெற்றும் லிட்டேத்
மிக்க சூரத்தோடு யுத்தஞ்செய்து சோழனைச் சிறை தந்தைதம்
செய்து தனது தந்தையோடு தம்பியையுஞ் சிறைமீட் பியரை
டான். மூன்றுமாசத்தின்மேல் சோழனைப் பரராசசேகர மீட்டது.
னுக்குத் திறையரசனாக்கி அவனைச் சிறைவிடுத்துப் சோழன்
பெருந்திரவியத்தோடும் புதுச்சேனையோடும் மீண்டான். திறை
சோழனும் நெடுங்காலம் திறைகொடுத்துவந்தான். கொடுத்தல்.

பரராசசேகரன் நல்லாருக்கு மீண்டவுடன் பர
நிருபசிங்கன் காட்டிய பராக்கிரமத்துக்காக அவனை
மெச்சி, அவனுக்குக் கள்ளியங்காடு, சண்டிருப்பாய், பரநிருப
அராலி, அச்சுவேலி, உடுப்பிட்டி, கச்சாய், மல்லாகம் சிங்களை
எண்ணும் ஏழு கிராமங்களையுந் தாமிரசாசனஞ்செய்து எழுரதிப
கொடுத்து அக்கிராமங்களுக்கு அதிபதியாக்கி அநேக னாக்கல்.
இராசவரிசைகளும்ந்தான். அது சங்கிலிமனத்திடை ஆற
வழலை மூட்டிவிட்டது. மூட்டியுந் காட்டாதொழு
கினான்.

பாரிருபசிங்கன் வைத்தியத்தில் மகாபண்டிதன்.
அவன் புகழைக்கேட்டு இலங்கையரசன், “எனது
தேவியை நெடுங்காலம் வருத்தும் கொடிய சூலைநோயை
இதுகண்டவுடன் வந்து தீர்த்துப்போகவேண்டும்” என்று
அவனுக்கு நிருபம் அனுப்பினான். அவன் உடனே

இலங்கை அரசன் ஒருநேரமருந்தினால் அந்நேரையைத் தீர்த்தான். அரசன் வைத்தியசிகாமணிகளை யெல்லாம் தலைகுனியவைத்த இக் தேவிக்கு கொடிய சூலையைத்தீர்த்த உனது சாமர்த்தியம் மெச்சத்தக்கது. உனது பெயர் இனிமேல் பரநிருபசிங்க வைத்தியராசேந்திரன் என வழங்குவதாக” என்று கூறி அநேகவரிசைகளும் யரணைகளும் இரத்தினச்சிவிகையுங் கொடுத்தான். அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு பரநிருபசிங்கன் மீண்டு யாழ்ப்பாணத்தையடைந்தான்.

சங்கிலி பண்டா ரத்தைக் கொண்டு அரசனா தல். இஃதிங்நனமாக, சங்கிலி பரநிருபசிங்கன் வரமுன்னே பண்டாரசக்கிரவர்த்தியைக் கொலைசெய்து அரசைத் தான் கவர்ந்துகொள்ள எண்ணி, ஒருநாள் பண்டாரம் பூந்தோட்டத்திலே நிராயுதனாய்த் தனியே உலாவி நின்றதைக்கண்டு ஓடி அவனை வெட்டிக் கொன்றுவிட்டு அரசைக் கைக்கொண்டான். முதுமையாலே தளர்ந்த தந்தையாகிய பரராசசேகரனும் அவனுக்கு அஞ்சி எதிர்பேசாதிருந்தான்.

பரநிருபசிங்கன் வந்தவுடன் இச்செய்தியறிந்து கோபாவேசங்கொண்டு வானையுருவிப் போருக்கெழுந்தான். அதுகண்டு சங்கிலி அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கி “ஐயகேள்! யான் செய்தது பிழையேயாயினும் அது செய்தமைக்கு நியாயமுண்டு. உனது அற்ற முணர்ந்து வன்னியர்கள் அண்ணனாரை (பண்டாரத்தை)க் கொலைசெய்து, பின் என்னையும் எமது தந்தையையுஞ் சிறைசெய்து அரசுகைக்கொள்ளவஞ்சகச்சூழ்ச்சி செய்து ஆயத்தங்களைக்கண்டு, அண்ணனாருக்கதனை விண்ணப்பஞ்செய்தேன். அவர் அதனை நம்பாது நடந்தனர். ஏற்றகாலம்பார்த்து வஞ்சவன்னியர்கள் அவர் தமிழராய் நந்தவனத்தில் நின்றபோது அவரைக்கொன்றார்கள். பின்னர்த் தந்தையைச் சிறைசெய்ய முயன்ற போது அவர்களை யான் தமிழனாய் எதிர்த்து வாளுருவி ஒட்டிவிட்டுத் “தந்தையாரது தளர்ச்சியைக் கண்டன்றே

இவர்கள் இவ்வாறு துணிந்தார்” என நினைத்து யான் அரசு கைக்கொண்டேன். உனதநாமதியின்றி அரசு கைக்கொண்டது உனது நன்மையை நோக்கியேயாம். அதுவே யான் செய்த பிழை; அதனைப் பொறுத்தருள். இனி நாம்ருவேமும் ஒத்தரசுசெய்வேமானால் பகைவருக்கஞ்சவேண்டுமெதில்லை. என்னைப் பெயரளவில் அரசு கை வைத்துக்கொண்டு அரசை நீயே மந்திரியாக சங்கிலிபர விருந்து நடாத்தவாயாக. அரசிறையைச் சமமாகப் நீருபனை பங்கிட்டுக்கொள்வோம். உனக்குரிய ஏழுகிராமங்களுக்கம் மந்திரி கும் நீயே அரசுகைவிருப்பாயாக” என்று கபடவிண் யாக்கல், ணப்பஞ் செய்து அவனைமயக்கினான். பரநிருபசிங்கனும் மயங்கி வானை உறையிலிட்டு, அவன் கேள்விக்கிசைந்து, தனது மகன் பரராசசிங்கனை ஏழுருக்குமரசனாக்கித் தான் சங்கிலிக்கு மந்திரியானான்.

இந்தமுறையாக அரசு சிறிதுகாலம் நடந்தது. சங்கிலிமணத்திற் பேராசையென்னுங் குடிகேடன் புகுந் தான். சங்கிலி சேனாபதிக்கும் படைத்தலைவருக்கும் பெருநிதிகளை வாரிக்கொடுத்து அவர்களைத் தன்வச மாக்கினான். அரசிறையிற் பாதியைப் பங்கிட்டுப் பரநிருப சிங்கத்துக்குக் கொடுத்துவந்த வழக்கத்தையொழித்து சங்கிலி அவனுக்குச் சம்பளமாக ஒருதொகை கொடுக்கத் தலைப் துரோ பட்டான். பரராசசிங்கனை ஏழுராசன் என்னும் பதத்தி கம். னின்றும் நீக்கினான்.

பரராசசேகரராசாவும் பரநிருபசிங்கமும் அவன் மகன் பரராசசிங்கமும் தங்களுக்குச் சங்கிலிசெய்த வஞ்சனைகளையெண்ணியெண்ணி மனம்புண்ணையினார்கள். அவர்கள் படையெடுத்துச் சங்கிலியை அடக்கவோ வென்றால் சேனாபதியையுஞ் சேனைகளையும் சங்கிலி தன் வசமாக்கிக்கொண்டமையால் இயலாதவர்களானார்கள். சோழனை ஆகியும் பரராசசேகரன் தான் சோழன்பாற் கொண்ட த்திறை திறையை மேலனுப்பாவகை அவனுக்கு நிருபம் நீக்கல்,

போக்கித் தடுத்தான். அதுகேட்டுச் சோழனுமுவுகை
பூத்தான். [இச்சோழன் தஞ்சாவூர்ச் சரித்திரப்படி
(Tanjore Gazetteer) ஆச்சுதப்பனாதல் வேண்டும்.
அவன் நாகபட்டினத்தில் பாரசீகரோடு யுத்தஞ்செய்க
தாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பரராசசேகரன் என்னும்
பெயரைச் சிலாசாசனவிற்பண்ணர் பாரசீகர் என விப
ரீதமாக வாசித்தாராதல் வேண்டும்.]

பரராசசே ஆதன்பின்னர்ப் பரராசசேகரன் தன்னிடத்துள்ள
கரன்தன் திரவியங்களையும் முடி முதலிய ஆரிய ஆபரணங்களையும்
திரவியங் சங்கிலிக்குத் தெரியாமல் அகற்றிக்கொண்டுபோய்ப்
கடாமறை பிலத்துவாரத்தில் சேமித்துவைத்துவிட்டு, ஒருதொகைத்
த்தல். திரவியத்தோடு திருக்கேதீச்சரஞ் சென்று அங்கே சுவாமி
தரிசனம்பண்ணிக்கொண்டு இராமேச்சரஞ் சென்றான்.
அங்கே சித்திரக்கான்மண்டபமும் கர்ப்பக்கிருகமும்
பழுதுற்றிருப்பக்கண்டு அவைகளைப் புதுக்குமாறு அந்
திரவியத்தைத் தனது மந்திரியிடங்கொடுத்து அவனை
அங்கே வைத்துவிட்டு மீண்டான். இவன் மீளுமுன்
திருக்கேதீச்சராலயத்தையும் பாலாவியின் மேற்குக்
கரையையும் கடல்கொண்டழித்தது. இது நிகழ்ந்தது
1540 ல் என்பர். அதன்மேலும் பூசை ஒருவாறு நடந்து
வந்தது. A. D. 1589ல் பூசை நிறுத்தப்பட்டது.
(விகவநாதசாஸ்திரியார் சம்பவக்குறிப்பு.)

யாழ்ப்பாணத்தரசர்களாகிய ஆரியசக்கிரவர்த்திக
ளெல்லாம் திரிகோணமலை திருக்கேதீச்சரம் இராமேச்
இராமேச் சரம் என்னும் இம்மூன்று தலங்களையும் தினந்தோறும்
சரமும் ஒவ்வொன்றாக முறையே தரிசித்து உச்சிப்போசனஞ்
யாழ்ப்பா செய்யும் நியமமுடையாரயிருந்தார்கள் என்றும், அதற்
ணத்தரச காக யந்திர அன்னப்பறவையொன்று வைத்திருந்தார்க
ரும். ளென்றும், அவ்வன்னப்பறவையிலேறியிருந்து யந்தி
ரத்தை முறுக்க ஆஃது அந்தரத்தெழுந்து செலுத்திய
வழியில் ஆகாயத்திற் பறக்குமென்றும், அதைக்
கொண்டே மூன்று நாழிகையில் இராமேச்சரத்தரிசன

முடித்து மீண்டுவருவரென்றும், அந்த யந்திரப்பறையைக்கொண்டே பரநிருபசுங்கன் கண்டி யரசனிடம் போய் மீண்டானென்றும், அதனைச் சங்கிலி பொழுமை யாற் க வ ர் ந் து அக்கினிக்கிரையாக்கினென்றும் கூறுவர். இராமேச்சரத்திற் சுவாமிக்கு அபிஷேகத் துக்குத்தினந்தோறும் நெடுந்தீவிலிருந்து பாலும், பூசைக்குக் கச்சைத்தீவிலிருந்து பூவும் யாழ்ப்பாணத் தரசரால் அனுப்பப்பட்டன. நெடுந்தீவிற்பசுக்கிடையும், கச்சைத்தீவில் நந்தவனமுமிருந்தன. பசுக்கிடையிருந்த மையால் நெடுந்தீவைப் பறங்கிக்காரர் பசுத்தீவு (Cow Island) என்பாராயினர்.

திருக்கேதீச்சரம் பூர்வம் கேதுவென்னும் நாகராச திருக்கே னால் நிருமிக்கப்பட்டது. இராவணனுக்குப்பின் இயக் தீச்சரம். கரும் நாகர்களுமரசு செய்தார்கள். விசயராசன் இலங்கைக்கு இற்றைக்கு இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷங்களுக்குமுன் வந்தபோது இவ்வாலயங் கிலமாயிருந்ததென முன்னுங் கூறினாம். மகாவமிசமும் அவ்வாறே கூறுகின்றது. அற்றையின் இதன்பழமை இத்தனையதென்று கூறவேண்டா.

இது விஜயராசனால் சீரணைத்தாரணஞ் செய்து கும்பாபிஷேகம் பண்ணப்பட்டது. பின்வந்த அரசர் திருக்கே பெரும்பாலும் பௌத்தர்களாயிருந்தமையால் இவ்வால தீச்சரபரியத்தைப் பரிபாலியாது விட்டார்கள். இதனைப் பெரும் பாலனம். பாலும் பரிபாலித்து வந்தவர்கள் மாதோட்டத்து வேளாளர்கள். இதனை இடையிடையே இலங்கையரசரும் யாழ்ப்பாணத்தரசரும் திருத்திவந்தார்கள். திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார் இவ்வாலயத்தைப் பாடியகாலத்தில் இத்தலமிருந்த மாதோட்டநகரினது பொலிவு மிகப் பெரிதாயிருந்த தென்பது அவர்பதிகத்தால்* நன்றாக விளங்குகின்றது. அவர்காலம் இற்றைக்கு நாலாயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தியது. இற்றைக்கு இரண்டாயிரம்

* மற்றப்பக்கம்பார்க்க.

தேவாரம். வருஷத்துக்கு முன் விளங்கிய சுந்தரமூர்த்திநாயனார் தாம்பாடியருளிய தேவாரத்திலும் இந்நகரத்தின் பெருவளத்தையும் அதன்துறையிலே வாணிகத்தின் பொருட்டு வந்து நெருங்கிக்கிடக்கும் மரக்கலங்களின் தொகுதியையும் குறித்திருக்கின்றார். அக்கோயிலிருந்தவிடத்துக்குச் சம்பீமாக இப்போது சிறிய சிவாலயமொன்று நூதனப்பிரதிஷ்டையாகச் செய்யப் பட்டிருக்கின்றது. அதிற்,

போர்த்துக்கேயர்-பறங்கிகள். A. D. 1505 ல் போர்த்துக்கல் தேசவாசிகள் சிலர், பிராஞ்சிஸ்கோ தே அல்மேதா என்பவனைத் தலைவனாகக்கொண்டு, காலியை அடைந்தனர். (இலங்கை மாகாளுக்குரியவிடம் காலியெனப்பட்டது.) அப்போது தர்மபராக்கிரமவாகு வென்பவன் தென்இலங்கையரசு தர்மபராக்கிரமவாகு னாய்க் கோட்டைக்காடென்னு நகரத்திலிருந் தரசியற்று கிரமவாகு. வானாயினான். போர்த்துக்கேயர் அவன்பால் பண்டசாலை கட்ட விடைகொண்டு கொழும்பிலே கோட்டையொன்று கட்டினார். போர்த்துக்கேயரைப் பறங்கிகளென்பது பறங்கிகள் அக்காலந் தொட்டவழக்கு. தருக்கர் சிலர் ஒருபடை கோட்டையாகத் திரண்டு காதர்வாவா என்பவனைத் தலைவனாகக் கட்டல். கொண்டு மரக்கலங்களிலேறிச் சலாபத்தை யடைந்தார்கள். அவர்களைத் தர்மபராக்கிரமவாகு படைஎதிர்த்துருக்கர். துக் காதர்வாவாவைக் கொன்று வீரரைச் சிறைசெய்து கோட்டைக்காட்டுக்குக் கொண்டேகிற்று. 1517 ல்

* பூவுள்ளும் பொருகடல் வண்ணனும் புலியிடச் தெழுந் தோடி. மேவிநாடி துன்னடியிணை காண்கிலாவித்தக மென்னொகும், மாவும் புகழுங்கதலியு நெருங்குமா தோட்டநன்னகர் மன்னித், தேவிதன்னொடுந் திருந்துகேதீச்சரத் திருந்தவெம்பெருமானே.

(திருஞானசம்பந்தர்.)

அங்கம்மொழியன் ஞாவரமரர்தொழுதேத்த
வங்கம்மலிகின் றகடன்மாதோட்டநன்னகரில்
பங்கஞ்செய்தபிறைகுடினன்பாலா வியின் கரைமேல்
செங்கண்ணரவசைத்தான்றிருக்கே தீச்சரத்தானே.

(சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.)

ஆருக்கர் மீண்டுமொருபடையோடு பறங்கிகள் கட்டிய பறங்கி
கோட்டையை வளைந்தனர். அப்படையைப் பறங்கிகள் களும்துரு
முரிந்தோடத்தாக்கினர். 1520 ல் மீண்டுந் ஆருக்கர் க்கரும்
ஒருபடையோடு வந்து அக்கோட்டையை வளைந்தனர். யுத்தம்.
அப்பொழுதும் தோல்வியுற்றனர். அதன்மேல் பறங்கிகள்
தமது சமயத்தைப் பரப்பத்தொடங்கினர். சிங்கள
அரசனாகிய புவனேகவாகுவினது மகன் தர்மபாலனைக்
கிறிஸ்தவனாக்கித் தம்மெண்ணெய்மெல்லாம் முடிக்கும்
பொருட்டுப் புவனேகவாகுவைத் தற்செயலாகச் சட்ட புவனேக
பாவனையாகச் சட்டுக்கொன்றனர். பின்னர்த் தர்ம வாகுமர
பாலனைக் கிறிஸ்தவனாக்கினார். அதுகண்டு அவன் பிர ணம்.
தானிகளுக்கு சிலர் கிறிஸ்தவராயினர். அதுகாறும் மேற்
சாதியார் கீழ்ச்சாதியாரை விவாகஞ்செய்யும் வழக்க தர்மபால
மில்லை. அதனையும் மாற்றிக் கீழை மேலாகவும் மேலைக்
கீழாகவும் வைத்தனர். இவையெல்லாம் புவனேகவாகு
வினது தூர்ப்பலத்தால் இலங்கைக்கு வந்தகேடுகளாம். னைக்கிறி
ஸ்தவ
னாக்கல்.

பறங்கிகள் மெல்ல மெல்ல அநேகவிடங்களைக்
கவர்ந்து தமதாக்கித் தம்மரசு செலுத்தினர். பறங்கிகள்
1543 ல் மன்னாருக்கு ஒரு கிறிஸ்த குருவை அனுப்பி மன்னாரு
அங்குள்ள கடையர் சிலரைக் கிறிஸ்தவராக்கினர். க்குக்கிறி
மன்னார் யாழ்ப்பாணத்தரசுக்குட்பட்டதாதலின் சங்கிலி ஸ்தகுரு
மன்னாருக்குச்சென்று கிறிஸ்தகுருவை அங்குரின்று வருதல்.
மோட்டிக் கிறிஸ்தவர்களாயினாராயுந் தண்டித்து
“இனி மன்னாரிலே கிறிஸ்தகுருமார் அடிவைத்தால்
கொடியதண்டம் பெறுவர்” என்றும் ஆஞ்ஞை செய்
தான். அவன் அங்கு நின்று மீண்டபின்னர்த் தூற்றுக் சங்கிலி
குடியிலிருந்து கிறிஸ்தகுருவொருவர் வந்து கடையரை அறநூறு
வரையும் கிறிஸ்தவராக்கினர். அதிகேட்டுச் சங்கிலி கிறிஸ்த
கோபாவேசங்கொண்டு சென்று தன்னாளை கடந்து வரைக்
நிந்தை புரிந்த அறநூறுபேருக்குக் கொலைத்தண்டம் கொள்
விதித்தான். அவர் கொலையுண்டசெய்தியைக் குரு றுதி.
வானவர் தப்பியோடிச் சுவேரியாரென்னும் மநாகுரு

சுவேரி
யார்.

வுக்கு அறிவித்தார். 1548 ல் கோவையிலிருந்து சுவேரி யார் வந்து மன்னூர்லிறங்கியும் சங்கிலியின் ஆணையைக் கடக்க மன்னூர்வாசிகள் பிரியப்படாமையால் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்தையடைந்து சங்கிலியைக்கண்டு அவனைப் பறங்கியரசனாடு உறவாடும் படி கேட்டார். அவன் அதற்கிசைந்தான் போன்று நடித்த ஒரு தூதனைக் கோவைக்கனுப்பினான்.

சுவேரி
யார்சீன
ஞ்சென்
றது.

கோவை அரசன் அத்தூதனை மரியாதையோடேற்றுத் தனது நட்புக்கறிகுறியாகச் சிலபொருள்களோடு ஒரு நிருபமும் அனுப்பினான். சிலகாலங்கழித்துப் பறங்கிகள் ஒருகோயில்கட்ட இடங்கேட்டனர். சங்கிலி அது கூடாதென அவரை ஒட்டிவிட்டான். சுவேரியார் அவ்வளவில் மனஞ்சலித்து இலங்கையை விட்டுச் சீனதேசஞ்சென்று அங்கே காந்தன்பட்டினத்தில் 1552 ல் தேகவியோகமாயினார்.

சங்கிலி
பறங்கிக
ளோடு
சமாதா
னம்.

சாவகர்.

அதன்பின்னர்ப் பறங்கிகள் நெடுங்காலம் பேசா திருந்து 1564 ல் ஒருபடையோடு யாழ்ப்பாணத்தை யடைந்தனர். சங்கிலி சமாதானம் பேசிப் பதினொராயிரம் பவுணும் சில ஆரிய நிதிகளுங் கொடுத்தான். அவ்வளவில் பறங்கிகள் மீண்டனர். அதன்பின் சங்கிலி தனது குடைக்கீழ் வாழ்ந்த சிங்களர் சாவகர் வன்னியர்கள் மேலும் ஐயங்கொண்டு அவர்களையுந் தனது நாட்டை விட்டோட்டினான். சாவகர் இருந்தவிடம் சாவகச்சேரியென வழங்குகின்றது. இச்சாவகர் முன் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசுசெய்த விசயவாகுவால் படை வீரராகக் கொண்டுவந்து குடியேற்றப்பட்டவர்கள். சாவகன்கோட்டையிலும் சிலர் இருந்தார்கள். அவ்விடம் இப்போது சாவாங்கோட்டையென வழங்குகின்றது. (சாவகர்-யாவுகர்)

50வன்னி
யார்வரவு

இச்சமயத்தில் பாண்டிநாட்டிலிருந்து ஐம்பதீ வன்னியர் தமது மனைமக்களோடு புறப்பட்டுவந்தனர்.

அவருள் நாற்பத்தொன்பது வன்னியர் நெடுந்தீவுக்குச் 49வன்னி சம்பத்திலே மரக்கலங்கவிழ்ந்திறந்தனர். அவர்மனைவி யர்கடலி மாரும் ஒருவன்னியனும் அவன் மனைவி அம்மைநாய்ச்சி ல்மாளல். யும் அவர் எவலாட்களும் வேறுமரக்கலத்திலேறிவந்த மையால் அவர்கள் கேதமமாக யாழ்ப்பாணத்தையடைந் தார்கள். இறந்தவன்னியருடைய மனைவிமார் தமது எவலாட்களோடு யாழ்ப்பாணத்திலே பலவிடங்களிற் குடிக்கொண்டு வறியராய்க் காலங்கழித்தார்கள்.

எஞ்சிய வன்னியன் கந்தரோடையிலே தங்கினான். அவன் சங்கிலிபடையிற் சேர்ந்து சிறு தலைவனாகக் கரைப் கரைப்பிட்டியிலிருந்தான். அவனுடைய படையில் பிட்டி அறுபது நம்பிகளிருந்தார்கள். அவருள் ஒருவனுடைய வன்னி புத்திரியைக் கரைப்பிட்டிவன்னியன் கற்புச்சிதைத்தான். யன். அதுகேட்டு அந்நம்பி அவ்வன்னியனைக் கொன்றான். அவன் மனைவி அம்மைநாய்ச்சி அச்சேகத்தால் வாளை யெடுத்துத் தற்கொலை செய்துபிரிவிட்டாள். [நம்பி- ஆண்டுகளுள் ஒரு சாதி.]

இதனைக் கேள்வியுற்ற சங்கிலி தண்டாதிசாரியை அனுப்பி, அந்நம்பியைக் கொலைசெய்வித்து மற்றநம்பி நம்பிகள். களைப் படைச்சேவகத்தினின்றும் விலக்கிக், கரைப் பிட்டி வன்னியனுக்குப் புத்திரியில்லாமையால், அவன் திரவியத்தையும் அரசுக்குரியதாக்கினான். படைச் சேவகத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட நம்பிகள் அடுத்த சான் றூரக்குப்பத்துக்குப் போய்ச் சான்றூர் தொழிலை மேற் கொண்டு, நளவரெண்ணுஞ் சாதியாராயினரென்பார், நறவர் என்னுஞ் சொல்லே நளவர் எனத் திரிந்து நவளர். வழங்குகின்றது. நறவு-கள். கள்விற்போர் என்பது நறவர். அதன்பொருள். அவர்கள் முதலிற் கட்டுடஞ் சுமந்து சென்று விற்றுப் பின் மாமேறுந் தொழிலையும் பயின் றூராதல்வேண்டும். சான்றூர் யாழ்ப்பாணநாட்டின் கீழ் சான்றூர். பாகமாகிய பச்சிலைப்பள்ளி முதலியவிடங்களில் இன்றும் மாமேறுபவர்களாகவே வாழ்கின்றனர், மேல்பாகத்துச்

பள்ளர்.

லோ
ளர்.

சான்றார், தந்தொழிலை இந்நம்பிகளும் பள்ளரும்கவர்ந்து
கொண்டமைமால், செக்காட்டி எண்ணெய் விற்குந்
தொழிலை மேற்கொண்டனர். பள்ளர் ஆதியிற் பயிரிடும்
பண்ணையாட்களாகவே வந்தார்கள். பின்னாளில் வேளா
ளர் பெருகிச் சிறுநிலமுடையராகித் தாமே உழுதண்டு
வாழ்வாராயினர். லோளர் உழுதண்டுவாழ்வாரும்
உழுவித்துண் பாருமென இருவகையர். உழுவித்துண்
பார் சிலரும் உழுதண்பார் பலருமாகப் பள்ளர்
பண்ணையாளாகிய தொழிலை விடுத்து மரமேறுந் தொழி
லைக் கைக்கொண்டனர். [சாற்றார்-சான்றார்] சாறு-கள்.
அது நிற்க.

சங்கிலி
கோடுங்
கோன்
மை.

சங்கிலியினது ஒழுக்கமும் அரசமுறையும் சனங்
களுக்கு அருவருப்பாயின. அவனுக்கு அதிகாரமும்
சுவாதீனமும் அதிகரிக்க அவன் கொடுமையும் அதிகரிப்
பதாயிற்று. குடிகளோ அவன் கொடுங்கோன்மையைப்
பொறுக்கமுடியாதவராய்ப் பரிநிருபசிங்கன்பாற் சென்று
முறையிட்ட முதலர்கள். பரிநிருபசிங்கன் அவர்களைக்
காப்பதற்கும் அவர்கள் குறைசளைத் தீர்ப்பதற்கும் பல
உபாயங்களை யுந் தேடினான். சங்கிலிக்குப் பல முறையும்
புத்தி கூறினான். அவன் நட்பினரைக் கொண்டும் நன்
மதி புகட்டினான். ஈற்றில் அவன் குருவைக்கொண்டும்
வரற்பால கேடுகளை விடுத்துபதேசித்தான். எல்லாம்
செவிடன்காதிற் றுதிய மந்திரமாயிற்று. ஈற்றில் பா
நிருபசிங்கன் தான், செடினும், தன்குடிகள் கேடுறு
திருத்தலே தக்கதெனத் துணிந்தான். பறங்கிகளைக்
கொண்டு புத்தி புகட்டுவதே இனிக்கருமமென முடித்
தான். அவ்வாறே பறங்கிப் பிரதிநிதியோடு நிருபமூல
மாக நட்பாடி வந்தான்.

[இப்படியிருக்கும் சமயத்தில் பரிநிருபசிங்கன்,
தன்னைச் சங்கிலி ஈஞ்சுட்டுக் கொல்லச் சூழ்ச்சியெய்
திருக்கின்றனெனக் கேட்டுத், தனது மடைப்பள்ளிக்

குச் சங்கிலி ஆரமணியிலிருந்து எவரும் செல்லலாகா
 தெனக் கட்டளையிட்டான். அவன் இராசபத்திக்குரிய
 உயர்குலவேளாளருள்ளே விசுவாசமுள்ளவர்களைத்தெரிந்
 தெடுத்து மடைப்பள்ளியதிகாரிகள், உக்கிராணகாரர் மடைப்
 களாக நியமித்து, முன்னிருந்தவர்களையெல்லாம் நீக்கி பள்ளி
 னான். ஆம்மடைப்பள்ளி அதிகாரிகள் உக்கிராணகாரர் யார்.
 களுக்கு இராசமடைப்பள்ளியாரென்றும், தனது
 குமாரனுடைய மடைப்பள்ளியாருக்குக் குமாரமடைப்
 பள்ளியாரென்றும், மந்திரசங்கத்தாருடைய மடைப்
 பள்ளி யுத்தியோகத்தாருக்குச் சங்க மடைப்பள்ளியா
 ரென்றும், பொது மடைப்பள்ளியுத்தியோகத்தாருக்குச்
 சர்வமடைப்பள்ளியாரென்றும் பட்டமளித்தான். இராச
 மடைப்பள்ளியாரும் குமாரமடைப்பள்ளியாருமே பர
 நிருபசிங்கனுக்கும் அவன் மகன் பரராசசிங்கனுக்கும்
 உறுதிச்சுற்றமாய் விளங்கினார்கள்.

இப்படியிருக்கையில். மறவன்புலவிலிருந்த மறவர்
 கள், கிராமங்களிற் புகுந்து களவு செய்யவுங் கொள்ளை மறவர்
 யிடவுந் தொடங்கினார்கள். அவர்கள் செய்தி சங்கிலி
 செவிப்பட, அவன் உடனே அவ்விடஞ்சென்று அவர்
 களைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டான். சிலர் தப்பியோடிப்
 பாண்டியன் * தாழ்வுக்காட்டில் ஒளித்தார்கள். இதனால்
 அவ்விடம் ஆக்காலத்திலே ஆடர்ந்த காடாயிருந்ததாகத்
 தெரிகின்றது. இடையிடையே சங்கிலி இவ்வாறு குடி
 களுடைய துன்பத்தை நிவிர்த்திசெய்தானாயினும், அவன்
 அரசு பெரும்பாலும் கொடுங்கோன்மை யுடையதா
 யிருந்தமையால், அநேக குடிகள் “கொடுங்கோன்மன்
 னர் வாழநாட்டிற் கடும்புலிவாழும் காடுகன்றே” என்று
 அவன் நாட்டைவிட்டு நீங்கிச் சோழநாடும் சிங்களநாடும்
 நோக்கிச் சென்றனர். அது நிகழ்ந்து சிலநாளின்
 மேல் பாண்டிநாட்டிற் கொடிய பஞ்சமொன்றுண்டா

* முன்னே பாண்டியன் வந்து போர்செய்து தேரற்றத்
 தாழ்ந்தவிடம்.

புதுக் குடிகள். யிற்று. அதனால் அங்கிருந்து அநேககுடிகள் புறப் பட்டுத் தோணியேறி யாழ்ப்பாணத்தையடைந்து அரசன் அதுமதியோடு பலவூர்களிலும் குடியேறினார்கள். இச்சமயத்தில் தொண்டைநாட்டிலிருந்து கருணீகர் பன்னிரண்டு கருணீகரும் தங்கும்பங்களுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள். அவர்களுக்குச்சங்கிலியரசன் அப்போது காடாயிருந்த கரணவாயைக் கொடுத்தான். அவர்கள் பரம்பரைச்சைவவேளாளருள் ஒருபகுதியார். அவர்களை உடுப்பிட்டியைச்சேர்ந்த பன்னிரண்டு குறிச்சிக்கும் கருணீகராக்கினான். [கருணீகர்-கணக்கர்] கருணீகர் வாயில் என்னும் பெயர் கரணவாயென மருவிவழங்குகின்றது. கருணீகர்கள் தமிழரசு போனபின்னர்ச்சைவ குருக்கள்மாராகிப் பெருஞ் சிறப்பும் செல்வமுமுடையராய் விளங்குகின்றனர்.

வடமராட்சிக்கலகம். ஒருநாள் வடமராட்சிச்சனங்களுள்ளே உண்டாகிய ஒரு கலகத்தை விசாரித்துத் தீர்க்குமாறு சங்கிலிபோய் மீண்டுவரும்போது வாச்சியகாரர்கள்ளியங்காட்டெல்லையில் வாச்சியத்தை நிறுத்தினார்கள். உடனே சங்கிலி வாச்சியத்தை நிறுத்தியகாரணம் யாதென வினவினான். அதற்கு வாச்சியகாரர் “மகாராசாவே, இவ்விடம் பரநிருபசிங்கராசாவுடைய எல்லையாதலின் வழக்கம்போல் நிறுத்தினோம்” என்றார்கள். அதுகேட்ட சங்கிலி “பரநிருபசிங்கனைத் தொலைத்தாலன்றி இச்சங்கடந் தீராத” எனமனத்துள்ளெண்ணிப் பேசாது சென்றான்.

சங்கிலி முறை கேடு. இது நிகழ்ந்து சிலநாளில், சங்கிலி தனது மந்திரிகளுள் ஒருவனாகிய அப்பாமுதலியினது புத்திரியுடைய வடிவழகுக்களைக் கேள்வியுற்று, அவளைக்களவிற்கவரக்காலம்பார்த்தும் தூதுபோக்கியு மிருந்தான். அதனை அவள் தனது தந்தைக்கு அறிவிக்க, அவன் அவளைப் பரநிருபசிங்கனுடைய அரமனைக்குக் கொண்டுபோயடைக்கலம்பவைத்து, அவனைநோக்கி, “வேந்த, என்னை யும் இக்கண்ணிகையையும் அவள் கற்பையும் எனது

குடும்பத்தின் பெருமையைப் காத்தருள்” என்றமுது பரநிருப
விண்ணப்பஞ்செய்தான். பரநிருபசிங்கன் அப்பாமுத சிங்கன்
லிக்கு அபயங்கொடுத்துச் “சங்கிலியினது கொடுமை சத்தியஞ்
யெல்லாம் பொறுத்தேன். இக்கொடுமை சிறிதும் செய்தல்.
பொறுக்கமாட்டேன். அவனை அடக்கத் துணிந்தேன்.
இத்செய்யேனாயின் அடைக்கலத்துரோகஞ் செய்தார்
புகும் நரகம் புகுவேன்.” என்று சத்தியமுஞ் செய்
தான். உடனே ஒரு நிருபமெழுதி “இதனை ஊர்காவற்
றுறைக் காவல்பூண்டிருக்கும் காக்கைவன்னியனிடஞ் காக்கை
சேர்ப்பி” என்று கூறி, அப்பா கையிற் கொடுத்தான். வன்னிய
அப்பாவும் அதனைத் தனக்கு விசுவாசமுள்ள வொரு ன்துரோ
துதனிடங் கொடுத்தனுப்பினான். காக்கைவன்னியன் கம்.
அதனை வாங்கி வாசித்துப் பரநிருபசிங்கனுக்கு உத்தர
மனுப்பிவிட்டு, அடுத்தநாளுதயத்தில் மரக்கலமேறித்
தாங்கமபாடியையடைந்து பறங்கிப் பிரதிநிதியைக்கண்டு
கலந்து, அவர்கள் வருதற்குக் காலரிச்சயம் பண்ணிக்
கொண்டு மீண்டுவந்து யாதாமறியாதான்போன்று தன்
அதிகாரத்தில் அமர்ந்தான்.

உரியகாலத்தில் காக்கைவன்னியன் சொல்லிய
சூழ்ச்சிப்படி பறங்கிகள் வர்த்தகவேடமிட்டு வினோத பறங்கி
மான பண்டங்களோடு பண்ணைத்துறையில் வருதிறங்கி கள்.
னர். பறங்கிகள் உடனே சங்கிலியைத் தரிசித்து
வணங்கிநின்று, “நாங்கள் வர்த்தகர்கள்; மகாராசா பறங்கி
வுடைய அநாமதிபெற்று இந்நாட்டில் பண்டங்கள் கள்விண்
விற்கவும் பண்டங்கள் கொள்ளவும் எண்ணிச் சமுகத்தை ணப்பம்.
யடைந்தேம்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். அதி
கேட்ட சங்கிலி “நீங்கள் அந்நியதேசவாசிகள்; வர்த்தகர்
என்கின்றீர்கள். உங்கள் கருத்து வேறென்றாயிருக்க
லாம். ஆதலால் உங்களை நம்புதல் தகாதகருமம்”
என்றான். பரநிருபசிங்கன் “இவர்கள் கொழும்பிற்
கோட்டைகட்டி அரசுசெய்யும் பறங்கிகளைச் சேர்ந்த
புள்ளல்லர். இவர்கள் வர்த்தகர்களே, இவர்கள் எமது

நாட்டில் வர்த்தகஞ்செய்யின் எமது அரசுக்கும் எமது நாட்டுக்கும் நன்மையுண்டாகும். ஆதலால் மாறாது அநுமதிக்கொடுத்தல் நன்று” என்றான். சங்கிலி அதற்கிசைந்து அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் கூறுவதுண்மையானால் பகற் காலத்தில் மாத்திரம் எனது நகரத்தில் வர்த்தகஞ் செய்து பொழுதுபடுமுன்னே உங்கள் மரக்கலத்துக்கு மீளுதல்வேண்டும். பொழுதுபட்டபின்னர் எனது நாட்டிலே தங்கக்காணின் கொடியதண்டம்பெறுவீர்” என்றான். பறங்கிகள் மகிழ்ந்து வணங்கித் தமது மரக்கலத்துக்கு மீண்டு அடுத்தநாள் முதல் அவ்வாறே வர்த்தகஞ் செய்து வந்தார்கள்.

சங்கிலி
கட்டளை.

ஒருநாள், அவர்கள் “இராசா சாந்தமாயினான் இனி அவனை வசமாக்குவோம்” என்று துணிந்து, நல்ல பட்டாடைகளும் வாசனைத்திரவியங்களும் பாதகாணிக் கையாகக் கொண்டு சங்கிலி கொலுமண்டபஞ் சென்று வணங்கி, அவைகளை அவன்சமூகத்தில் வைத்து, “இவைகளை அங்கீகரித்தல்வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ் செய்து நின்றார்கள். சங்கிலி அவைகளை உவந்தேற்றான். அதுகண்டு பறங்கிகள் தமதெண்ணம் நிறைவேறின தென்றகமகிழ்ந்து, “மகாராசாவே. பகலெல்லாம் உணவின்றி வர்த்தகஞ்செய்து, இரவிலே எங்கள் கப்பலிற் சென்று போசனஞ்செய்து அங்கேயே நித்திரைசெய்து வருகின்றோர். அது பெரும் கஷ்டமாயிருக்கின்றது. ஆதலால் கரையிலே ஒரு சிறுவீடுகட்டி அதிலிருந்து வர்த்தகஞ்செய்ய எங்களுக்கு அனுமதி தந்தருள வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்தார்கள். அவ்வாறாகுவென்று சங்கிலி அவர்களுக்கு அநுமதிக்கொடுத்து இடமுமெல்லையுங் குறித்துவிட்டான். அவ்விடம் இப்போது கோட்டையிருக்குமிடமே. அந்நாளில் அதுவும் அதனயலும் மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் அடர்ந்த காடாயிருந்தன. அவ்வாறே பறங்கிகள் 1680 ல் அக்காட்டிலே வீடுகட்டுவார் போல மண்ணினால் ஒரு கோட்டைகட்டி, ஆயுதங்களும்

பறங்கிக
ள்வீகேட்
டஅனும
திபெறல்.

வெடிமருந்துகளும் வேண்டியமட்டுஞ் சேகரஞ்செய்து, பறங்கிக
படைவீரரையும் இருத்திக் காலம்பார்த்திருந்தார்கள். ள்கோட்
சங்கிலிக்கு இச்செய்தி சிறிதும் புலப்படாவகை வழக்கம் டைகட்
போலப் பறங்கிகள் நகரத்திற்சென்று வர்த்தகஞ் டல்.
செய்து வந்தார்கள்.

ஒருநாள் சங்கிலி வேட்டையாடிக் கடலோரமாகத் சங்கிலி
தனது பரிவாரத்தோடு குதிரைமேல் வந்தான். அவன் பறங்கிக
பறங்கிகள் கோட்டையையும் கொடியையுங்கண்டான். ள்கோட்
புறத்தே வந்த துணைவரை நோக்கி, இஃதென்னவென் டையை
றான். அவர்கள் பறங்கிகளுறைவிடமென்றார்கள். சங்கிலி க்காணல்
கண்கள் தீயெழச் சிவந்தன. குதிரையைத் தூண்டி
றான். அக்கோட்டைவாயில் எதிரே வந்தது. பறங்கித்
தலைவனும் எதிர்ப்பட்டான். யாது செய்தனை? கோட்டை
கட்ட அனுமதி தந்தார் யார்? என்றான். பறங்கித்
தலைவன் சிறிதுங் கூசாது நீயே தந்தாய் என்றான்.
இதனை இக்கணத்தே இடித்துவிடக் கடவையெனச்
சங்கிலி அதட்டினான். பறங்கித்தலைவன் இடிப்பதில்லை
யென்றான். சங்கிலி, உனது கபடத்தையும் வீரத்தையும்
நாளையறிவேன் எனக் கூறிக் கோபாவேசனாய்த் தன
தரண்மனைசேர்ந்து சேனாபதியை அழைத்து, நாளை
உதயத்தில் பறங்கிகளோடு யுத்தத்துக்கு ஆயத்தனாயிரு பறங்கிக
வென்று கட்டளையிட்டான். சேனாபதியும் தனதுபடை ளுக்கும்
களை அணிவகுத்துக்கொண்டு பேரிடை முழங்கவும் சங்கிலிக்
வீரர்கள் ஆரவாரிக்கவும் சென்று, வீரமாகாளிகோயில் கும்யுத்த
மேலைவெளியிலே கடல்போலப் பரப்பிரின்றான். பறங்கி மூளல்.
களும் தமது சேனையைத் துப்பாக்கி கையிலே தாங்கிச்
செல்ல நடத்தி எதிருன்றினார்கள். சங்கிலிபடை
அம்புகளையும் கவணிநாற் கல்லுகளையும், வலிய வளை
களையும் பிரயோகித்தார்கள். பறங்கிகள் தமதுதுப்பாக்கி
யினாற் குண்டுகளைப் பிரயோகித்தார்கள். இருபக்கத்
திலும் அநேகர் காயசேதமும், சிலர் உயிர்ச்சேதமுமுற்
றார்கள்.

யுத்தம்.

முதல்நாட்போரில் வெற்றிதோல்வி காணாமுன் றூரியன் அஸ்தமயமாயிற்று. இரண்டாநாளும் இவ்வாறு போர்செய்தனர். பறங்கிகள் தமது துப்பாக்கியை இலக்குக்குநீட்ட, ஒவ்வொரு துப்பாக்கிக்கும் ஒவ்வோ ராள் நின்று திரிவாய்க்கு நெருப்புவைக்க அவை சில பற்றியும் இலக்குத்தப்பியும் சில பற்றாமலும் பொய்த் தன. சில வெடித்துக் குண்டுகளைச் செலுத்தின. இதற் கிடையில் அம்புகளும் கவண்கல்லுகளும் எறியாயுதங் களும் நஞ்சூட்டிய ஈட்டிகளும் வளைதடியென்னுஞ் சக்கரங்களும் சங்கிலிபடையினின்றும் சென்று தாக்கின. பறங்கிகள் இவற்றால் தாக்குண்டும் கலங்காது யுத்தஞ் செய்தனர். சங்கிலிபடையுந் துப்பாக்கிக் குண்டுமாரியால் முதலாட்கலங்கியும் இரண்டாநாள் மிக்க தைரியத் தோடும் ஊக்கத்தோடும் பொருதது. இருபகுதியிலும் அநேகர் மாண்டனர். மாண்டும் போர் நடந்தது. அவ்வளவிற ஶூரியனும் மேல்கடல்வாயாழ்ந்தான். சேனை களும் தத்தமுறைவிடஞ் சேர்ந்தன.

பதினே
ராநாட்
போர்.

இப்படியே பத்துநாள் யுத்தம் நடந்தது. சங்கிலி பத்தாநாளில் 1700 பறங்கிகளைத் கொன்றான். பதி னேராநாளிற் சங்கிலி சிறந்த போர்வீரர் 400 பேரைத் தலைப்படையாகத் திரட்டிக்கொண்டு, மற்றப்படைகள் பின்செல்ல முன்நடந்தான். பறங்கிகள் துப்பாக்கிப் போரிற் பயனில்லையென்று கண்டு வாட்போருக் காயத்த மாய் நின்றனர். இருதிறப்படைகளும் கைகலந்தன. சங்கிலி படைவீரர் புலியெனப்பாய்ந்து வெட்டினர். பறங்கிகள் இனி நாம் சரண்புகுவதே தக்கதென்றெண் ணிப் பின்வாங்கத் தலைப்பட்டனர். அச்சமயம் தரங்கம் பாடியிலிருந்து பறங்கிகளுக்குத் துணைப்படையொன்று வந்து சேர்ந்தது. அதனால் பறங்கிகள் ஊக்கங்கொண்டு முன்னோக்கி நின்று பொருதனர். பறங்கிகள் போர்க் களத்துக்குப் பக்கத்தே இருமருங்குமுள்ள காட்டி னுள்ளே மறைந்திருந்து துப்பாக்கியால் பக்கப்படை யைக்கொண்டு குண்டுமாரியும் பொழிவித்தார்கள்.

சங்கிலியினது படையுங் கவண்கல்லுகளை எதிர்மழையாகப் பொழிவித்தனர். அன்றுவரைக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் பரநிருபசிங்கனும் மந்திரியாரும் யுத்தத்தில் கருத்தின்றியிருந்தமையைச் சங்கிலிகண்டு அதற்குக் காரணமென்னவென்று வினவினான். அவர்கள் பறங்கிகளுடைய யுத்தமுறை புதிதாயிருப்பதால் திகைத்துவிட்டோம் என்றார்கள். சங்கிலி “உங்கள் வீரத்திறல் நன்றாயிருக்கின்றது” என்று பரிசுகித்து, “இனி யாதுக்கும் அஞ்சாதிருங்கள்” என்று கூறிப் போர்மேற் சென்றான். அற்றைநாட்போரில் 2400 பறங்கிகளைக் கொன்றார்கள். ஈற்றிலே பறங்கிப்படைத் தலைவனும் சங்கிலி வாட்படைக்கிரையாகி மாண்டான். அவன் மாளுதலும் பறங்கிவீரர் புறங்கொடுத்தோடத் தலைப்பட்டனர். அவர்களைச் சங்கிலிவீரர் தொடர்ந்து துரத்தினர். பறங்கிகள் ஓடிக்காட்டில் நுழைந்து மறைந்தனர். சங்கிலியுந் தொடர்ந்து பறங்கிகள் கட்டிய கோட்டையில் நுழைந்து, அங்கிருந்த ஆண் பெண் சிறுவர் வயோதிகர் யாவரையும் கொன்று, அங்கிருந்த திரவியங்களை யுங் கவர்ந்து கோட்டையை யுமிடித்துத் தரைமட்டமாக்கினான். பறங்கிகள் அஃதறிந்து ஓடி ஊர்காவற்றுறையை யடைந்தனர்.

பரநிருபசிங்கனும் மந்திரிகளும்பராமுக்குச் செய்தல். பறங்கித் தலைவன் மாண்டது. பறங்கிகள்தோல்வி. பறங்கிகளுடைய கோட்டையை இடித்தல்.

இங்கே சங்கிலியினது படைவீரர் வெற்றிக்களிப்புடையராய் வீரமாகாளிக்குப் பெருவேள்வியிட்டு விழாவணிசெய்வாராயினர். அப்பொழுது நாமிதுசெய்வோம், நாமிதுசெய்தல் வேண்டுமென்று ஒருதிறைப்படைவீரர் ஒருதிறைப்படைவீரருக்குமுந்த, அவருட் பெருங்கலகமுண்டாயிற்று. சேனாபதியும் அச்சமயம் தனது பூசை மேலிருந்தமையால் அக்கலகத்தை அவனுக்கு அறிவிக்கக் கூடாமலிருக்க, சங்கிலி அஃதுணர்ந்து இவ்வேள்வியை இன்றுமுடித்தலாகாது நாளை முடிப்போமெனக் கூறி, அக்கலகத்தை யடக்கினான். அஃது அப்படைவீரருக்கு வியசனத்தையுண்டாக்கிற்று. அதுநிற்க.

பறங்கிகளஊர்கா வற்றுறைக்கோடல். வேள்வி.

ஓடிப்போன பறங்கிகள் காக்கைவன்னியனை யடைந்து, “நீ எங்களைப் போருக்கேவிவிட்டுப் பின்னே

பறங்கிக ளின்றுவிட்டனை. சங்கிலியால் எமது சேனையிற் பதினா ள்காக்கை யிரவரும் தலைவனும் மாண்டார்கள். இப்படி வஞ்சச் வன்னிய சூதுசெய்தவுன்னைக் கொல்வதே கருத்தாக உன்பால் னேநெருக் வந்தோம்” என்றார்கள். அச்சமயம் பரநிருபசிங்கன் குதல். தூதனும் ஒலகொண்டு அங்கை -ந்தான். அவ்வோலை யில், “இதுவரையும் வெளிப்படாதிருந்தோம். இனி வெளிப்பட்டுக் கருமம் முடித்தல்வேண்டும். ஆயத்தமாக பறங்கிகள் வருகு” என்றெழுதியிருந்ததைக் காக்கைவன்னியன் மீண்வேந் பறங்கிகளுக்குக் காட்டினான். பறங்கிகள் உடனே மீண்டு துயுத்தஞ் போருக்காயத்தராகிப் பின்னேசெல்லக், காக்கைவன்னி செய்தல். யன் முந்திச் சென்று, விடியமுன் நல்லூரையடைந்து பரநிருபசிங்கனோடு கலந்து, மீண்டு மாறுவேடம் பூண்டு பறங்கிச்சேனையினுள்ளே புகுந்தான். பறங்கிகள் சேனை சூரியோதயத்தில் மேலைக்கோட்டை வாயிலைச் சென்று வளைந்தது. அதுகேட்டுச் சங்கிலியும் படை களைத்திரட்டிக்கொண்டு ஆயத்தமாய்க் கோட்டைவாயிலை அடைந்தான். அதற்கிடையில் பரநிருபசிங்கன் கபட மாகச் சேரூபதியிடம் ஒருவனையனுப்பி, ஒருபாயஞ் சொல்வதற்காக ஓரொற்றன்வந்து கீழைக்கோட்டை வாயிலிற் காத்துநிற்கின்றான் என்று அவனுக்கறிவித் தான். அது கேட்ட சேரூபதி அவ்வொற்றனை நாடிக் கீழைக்கோபுரவாயிலையடைந்தான். இங்கே காக்கை வன்னியன் வெளிப்பட்டுச் சங்கிலியைக் காணச் செல் காக்கை வான்போன்று செல்ல, சங்கிலி அவன் வரவைக் கண் டள்ளம் பூரித்து, ஆருயிர்த் துணைவனாதலின் இச்சமயம் வந்தனைபெனக் கள்ளஞ்சிறிது மெண்ணாது எதிரோடித் தழுவினான். வஞ்சத்துரோகியாகிய காக்கைவன்னியன் தன் கண்ணஞ்சம் சங்கிலியினது உண்மையான அன் புரைக்கும் உபசாரத்துக்கும் சிறிதும் நெகிழாது கொடிய வயிரமாக, எதிர்தழுவிய கையிரண்டையுங் கொண்டு நெகிழவிடாது கட்டிப்பிடித்துக்கொண்டான். பறங்கிகள் இக்கொடிய வஞ்சத்துரோகியின் கண்ணை நோக்கி நின்றனர். கண்ணாற் குறிகாட்டினான். பறங்கிகள்

ஓடி அவனைப் பிடித்துக்கட்டி விலங்கிட்டனர். சங்கிலி யினது படைவீரர் துடித்து வானை உறைகழித்தனர். பாநிருபசிங்கனும் தனது சபத முடிக்கக் கருதிச் சேனா பதியநாமதியின்றிப் போர் தொடங்கலாகாதென்று தடுத் தான். அவர்கள் வாளிலிட்ட கையோடு சேனாபதி வரவை ஆவலோடெதிர்நோக்கிப் பதைத்து நின்றனர். சேனாபதி யும் என்செய்தேன் என்று மூச்சவிடாதோடிவந்தான். இடைவழியில் வஞ்சவன்னியன் சூழ்ச்சிப்படி பதி சேனாபதி விருந்த பறங்கி வீரர் அவனை வளைந்து தமிழராயிருந்த யைக் மையால் ஒருவீச்சில் அவன் சிரசைக் கொய்தனர். அது கோல் கண்டு சங்கிலிபடை யுடைந்தோடியது. லல்.

பறங்கிகள் செய்பேரி முழுக்கிக் கோட்டையினுள்ளே பறங்கி புகுந்து கொடியுயர்த்தினர். இதனையறிந்த பரராசசேகர யரசு. சக்கிரவர்த்தி பறங்கிகளுக்குட்பட்டு அரசாளுவதிலும் பராசசே காடாளுவதே நன்றெனத் துணிந்து வன்னிக்காட்டுக் கரன் கோடி ஒளித்தான். பறங்கிகள் அவனைத் தேடிக் காணா காட்டுக் மையினால் அவனிருக்கும் இடத்தை அறிந்து சொல்ப கோடல். வர்க்கு * இறைசால் இருபத்தையாயிரம் பரிசாகக் கொடுக்கப்படுமென்று பறையறைவித்தனர். அதுகேட்டு அவனிடத்து முன்மந்திரியாயிருந்த ஒரு கன்னெஞ்சப் பார்ப்பான் பொருளவாவென்னுங்கொடிய பெய்வாய்ப் பட்டு வன்னிக்காட்டுக்குச் சென்று ஓரிளநீரும் எலு மிச்சம்பழமும் கையிற்கொண்டு தேடித்திரிந்தான்.

அரசன் அவனைக்கண்டு கூவியழைத்தான். பார்ப் பான் தேடியபொருள் தானே சிக்கியதென்று மனம் ஈரித்து அரசனிடம்போய் ஆசீர்வாதஞ்சொல்லி சுகம் விசாரித்து இவ்விளநீரை யுண்ணுமென்று நீட்டினான். அரசன் இருகையாலுமேற்றுத் தன் உடைவாளால் அதனைத் திறந்து பருகத்தொடங்கினான். எலுமிச்சம் பழமிருக்கின்றது வானைத்தாரும் வெட்டிப்பிழிந்து இள நீரில் விடுவேன் என்று பார்ப்பான் கூற, அரசன் வாழை

* இறைசால்—முக்கால் ரூபா.

அவன் கையிற்கொடுத்தான். அவன் அதனை வாங்கிப் பழத்தை வெட்டிப் பிழிந்துவிட, அரசன் இருகையாலு அவன் சிரமேந்தி இளநீரைக் குனிந்து பருகினான். குனிந்து பருகக் கைப்பார் காதகப் புலையனாகிய அப்பார்ப்பான் அவ்வாள் கொண்டு ப்பான் அரசன் சிரசைக்கொய்து எடுத்துப்பொதிசெய்து கொய்தல். கொண்டு வந்து பறங்கிக்கலைவன் கையிற்கொடுத்தான். அவன் அதனை வாங்கி அளித்துப் பார்த்துப் பார்ப்பா பிரமித்து “யாதுசெய்தாய் புலையா” என்று பெருஞ் சிரசை சினங்கொண்டு, நீ சிறிதுங் கூசாது செய்த இப்புலைத் ப்பறங்கிக தொழிலுக்குத் தரத்தக்க பரிசு இதவே” எனக்கூறி, ள்கொய் உடைவாளையிழுத்து அந்நிலையிலேதானே அவன் சிரசைக் தல். கொய்தான்.

அதன்பின்னர் பறங்கிகள் சங்கிலியை நீதாசனத்தர் சபையமுன்னேயிட்டு,

1. “நீ முடிசூட்டப்படாது இராசாதிகாரஞ் செய்தது முதற்குற்றம்,

2. தந்தைக்குரிய அரசைக் கிரமந்தவறிக் கவர்ந்தது இரண்டாங்குற்றம்.

3. இராசகுமாரனைக் கொலைபுரிந்தது மூன்றாங்குற்றம்,

4. சனங்களை வருத்தியதும் இருநூறுபேரை வன் கொலைபுரிந்ததும் நான்காங்குற்றம்”

சங்கிலி செய்கோல் செய்து அவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்து கொல்லுமாறு தீர்ப்பிட்டனர். அவ்வாறே காளியைக்கொடியிற் சந்நிதியில் பறங்கிகள் அவனைச் சிரச்சேதஞ் செய்து கொன்றனர். அதுகேட்டுச் சங்கிலிமேலே தீவளர்த்து அதிற்பாய்ந்தவிட்டாள். சங்கிலியினதுதேவி, தீப்பாயுமுன் இத்தீவினையிழைத்த காக்கைவன்னியன் மனைவியும் தன்னைப்போலத் தூயடைதல் வேண்டுமென்றெண்ணி, ஒருதூதனையனுப்பிச் சங்கிலியோடு காக்கைவன்னியனும் பறங்கிகளால் மடிந்தான் என்றவருக்கு அறிவித்தாள். அதுகேட்டுக் காக்கைவன்னியன் மனைவி

பும் தீப்பாய்ந் துயிர்விட்டாள். பறங்கிகள் சங்கிலிபுத் திரரைத் தரங்கம்பாடிக்கனுப்பி அங்கைவைத்துப் பரிபாலித்து வந்தார்கள். இவ்வாறன்றி அவர்களைக் கோவைக்கனுப்பினார்களென்றும் அங்கே அவர்கள் மசூரிகாநோயினால் மடிந்தார்களென்றும் கூறுவாருமுளர். சங்கிலியைச் சிறைசெய்து கோவைக்கு அனுப்பிவிட்டுப் பரநிருபசிங்கனுக்குப் பட்டங்கட்டி அரசுசெய்ய விடுத்த மன்னாரை மாத்திரம் தமக்குரியதாக்கிக்கொண்டு மீண்டனரென்றும், கோவைநகரிலேயே சங்கிலி கொல்லப்பட்டானென்றும் கூறுவாருமுளர். (Tennent.)

(Vinea Tabrobanca) வினிய தாபிர பேனியா என்னுஞ் சரித்திரம், பறங்கிகள் 1590 ல் யாழ்ப்பாணத்திலேபடையேற்றிச் சங்கிலியோடு யுத்தஞ் செய்து அவனையும் அவன் மூத்தமகனையும் கொன்று அரசுகைக்கொண்டனரென்றும், 1593 ல் கண்டியரசனாகிய விமலதருமன் பறங்கிகளோடு யுத்தஞ்செய்து அவர்களை வென்று யாழ்ப்பாணத்தரசைக் கைக்கொண்டு 1620 ம் வருவரையும் ஆண்டானென்றும், 1620 ல் பறங்கிகள் மீண்டும் படையேற்றி யாழ்ப்பாணத்தைக் கைக்கொண்டு அரசுசெய்யத்தொடங்கினரென்றும், 1626ல் கண்டியரசன் மீண்டும் படையேற்றி யாழ்ப்பாணத்தைப் பிடிக்குமாறு ஒரு பெரிய சேனையையும் அதற்குச் சேர்ப்பதற்காகச் சேனாவீரத்தின அத்தப்பற்று முதலியையும் அனுப்பியபோது, பறங்கிகள் அச்சேனையை முதலிடச்செய்தனரென்றும் கூறுகின்றது. எங்ஙனமாயினும் சங்கிலியினது சந்ததி யாழ்ப்பாணத்தில் நிரமூலப்பட்டதுண்மையே. கொடுங்கோன்மை குலநாசமென்பது உண்மையாய்விட்டது.

அதுநிற்க, பரநிருபசிங்கனும் பறங்கிகளும் முன்னே இரகசியமாகப் பொருந்திக்கொண்டபடி பறங்கிகள் பரநிருப பரநிருபசிங்களைத் திறையரசனாக்கி அவன் மகன் பரநிருபசிங்களை அவனுக்குக் கீழ் ஏழாதிபனாக்கினார்கள். திறையரச அநன்பின்னர்க் காக்கைவன்னியனுக்குப் பெருந்திரவி

யமும் ஊர்காவற்றுறை அதிகாரமும் வேறு வரிசைகளும் கொடுத்தார்கள்.

பரநிருபசிங்கன் ஒன்பது வருஷம் அரசுசெய்திறந்தான். அவன் இருக்கும்வரையும் பறங்கிகள் சமய விஷயத்திலும் பொருள்விஷயத்திலும் கொடுங்கோல் செலுத்தாது ஒருவாறு அதிகாரஞ் செய்துவந்தார்கள். பரநிருபசிங்கனும் பறங்கிகளுக்கு நட்பினனாய்த் தனது சுவாதீனத்தை முற்றும் நழுவவிடாமல் சூழ்ச்சியோடரசு செய்து குடிகளையுங் காத்துவந்தான். அவன் பறங்கிகளைத் துணைகேட்டபொழுது, சமயவிஷயத்திலும் தேசாசாரத்திலும் அவர்கள் ஒருவகையிலும் பிரவேசித்தலாகாதென்றும், அவர்கள் செய்யுமுதவிக்குத் தனக்குரியதாகிய மன்றார் அரசையும் யாழ்ப்பாணத்திலே சுவாதீனராக வர்த்தகஞ்செய்ய முரிமையையும் அவர்களுக்குக் கொடுப்பதாகவும் பேசிக்கொண்டான். பின்னர் யாழ்ப்பாணத்தில் அவர்கள் பல்லாயிரம் படை வீரரை மடியக் கொடுத்தமையால் திறைகேட்டார்கள். அது நியாயமேயெனப் பரநிருபசிங்கன் உடன்பட்டான். அவ்வாறே பறங்கிகள் அவனிறக்கும்வரைக்கும் கோட்டமதுடன்படிக்கைப்படி நடந்துவந்தனர். அவன் இறந்ததையைத் துடன் அவர்கள் நல்லூர்க் கோட்டையைத் தமதுவாச வாசஸ்தானமாக்கினார்கள். புறமதிலே இடித்து அக்கற்ஸ்தான களைக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இப்போதுள்ள கோட்டமாக்கல். தையைக் கட்டினார்கள். சிவாலயம் சுப்பிரமணியராலயம் விநாயகராலயம் என்பவைகளையெல்லாம் இடித்த சிவாலயங் தார்கள். அங்கிருந்த அரிய நிதிகளையெல்லாம் கவர்நகளையிடித் தார்கள். ஆலயங்களைப் பறங்கிகள் இடிக்கப்போகின்றதல். றார்களென முன்னருரைந்த பூசகர்கள் விக்கிரகங்களை யெல்லாம் கிணறுகளிலிட்டு மண்ணினால் தூர்த்துவிட்டு பறங்கிகள் அவ்விடங்களை விட்டகன்றனர். அரமணியிலிருந்த திர குடிகளை வியங்களை யெல்லாம் பறங்கிகள் தாக்கினர். சனங்களை வருத்தல். யெல்லாம் கிறிஸ்தவர்களாகுமாறு நெருக்கினர். அது செய்யாதவரை ஒறுத்தனர். அவர்கள் பொருளைக்

கவர்ந்தனர். கிறிஸ்தவராயினுக்குப் பலவித உத்தி யோகங்களைக் கொடுத்தனர். அவர்கள் தண்டத்துக் கஞ்சி அகத்தே சைவராகவும் புறத்தே கிறிஸ்தவர்க ளாகவும் நடிப்பார் பலராயினர். கிறிஸ்தவமயப் பிர வேசஞ் செய்யோமென உயிர்விடுத்தாரும் அநேகர். அந்நியதேசஞ் சென்றாரும் அநேகர்.

பறங்கிகள் நல்லூர் அரமனைக்குள்ளிருந்த திரவியங் களைச் சேர்திக்கும்போது ஒரு மிகப் பெரிய அரிய வலம்பு வலம்புரிச்சங்கும் அதுமாருடைய தந்தமும் அகப் பட் றிச்சங்கு. டன. பறங்கிகள் அச்சங்கைக் கோவையரசனுக்கு ரூபா 6000 க்கு விற்பார்கள். அதுமாருடைய பல்லை அநும யும் அவ்வரசன் ரூபா 4,00,000 கொடுப்பதாகக் கேட் தந்தம். டும் பறங்கிகள் அதனைப் புத்தரது பல்லெனவெண்ணிக் முத்துப் கொடுக்காது தீயிட்டழித்தனர். யாழ்ப்பாணத்தரசர் பந்தர் நெடுங்காலமாக வைத்திருந்த முத்துப்பந்தர் முத்துக் குடைகளையும் எடுத்துக் கோவைக்கனுப்பினார்கள். குடை.

பின்பு பறங்கிகள் நல்லூர்க் கோட்டையை நல்லூர்க் மிடித்து அக்கற்களைக்கொண்டு பறங்கித்தெருவில் அநேக கோட் வீடுகளும் * மாளிகைகளும் கட்டினார்கள். அதன் பின் டையை னர்க் கிராமங்களிலிருந்த கோயில்களையெல்லாந் தேடி யிடித்து யிடித்து அங்கிருந்த விலையுயர்ந்த விக்கிரகங்களையும் வீடுகட் திருவாபரணங்களையும் கொள்ளை கொண்டார்கள். பிரா டல். மணர்கனெல்லாம் அகப்பட்ட விக்கிரகங்களைக் கிணறு பிராமண களிலும் குளங்களிலும் மறைத்துவிட்டு அந்நாட் காடா ற்காட்டுக் யிருந்த இடங்களுக்கோடிக் குடிக்கொண்டு மறைந்து கோடல். வாழ்ந்தார்கள்.

பாநிருபசிங்கன் இறந்தபின்னர் அவன் மகன் பா ராசசிங்கனைப் பறங்கிகள் முதன்மந்திரியாக்கினார்கள்.

* இக்கோட்டைக்கற்களில் சிலாசாசனங்கள் சில படிக்கல் லாகப் பறங்கித்தெருப் பழையவீடுகளிலும் கோட்டைமதிலிலும் வைத்துக் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் பஜநாநகர் வீட்டிலுள்ளது விசேடமானது.

அவன் கல்வியறிவிலும் ஒழுக்கத்திலும் விவேகத்திலும் இராச்சியோபாயத்திலும் மிகச்சிறந்தவன். அதனால் அவன் பறங்கிகளுக்கும் குடிகளுக்கும் உவப்புடையபுயப் பரராசசிங் விளங்கினான். பறங்கிகளும் அவனுடைய எண்ணப் கனைமந்தி படியே பெரும்பாலும் அரசுபுரிந்துவந்தார்கள். அவர்கள் ரியாக்கல். அவனை மிக்க கண்ணியமாக நடத்தினார்கள். அவனும் சிலகாலத்தில் இறந்தான். இறக்கும்போது தனது குமாரர் எழுவரையும் ஏகபுத்திரியையும் அழைத்துத் தனது கிராமங்களைப் பிரித்துக்கொடுத்தான். அழ பரராசசிங் காண்மை வல்லவன் என்னும் மூத்த குமாரனுக்கு நல் கன்கிரா லாரையும் கள்ளியங்காட்டையும் கொடுத்து அவனைத் தனது அரமணையிலிருக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அவ் பிள்ளைக வரமணையின் மேசுற்வாயிற் கோபுரமாத்திரம் இன்றும் ளுக்குப் அழியாதிருக்கின்றது. இரண்டாங்குமாரனாகிய தன பங்கிடல். பாலசிங்கனுக்கு மல்லாகத்தைக் கொடுத்தான். மூன்றாங் குமாரனாகிய வெற்றிவேலாயுதனுக்குச் சண்டிருப்பா யைக் கொடுத்தான். நான்காங்குமாரனாகிய விசயதெய் வேந்திரனுக்கு அராலியைக் கொடுத்தான். ஐந்தாங் குமாரனாகிய திடவீரசிங்கனுக்கு அச்சவேலியைக் கொடுத்தான். ஆறாங் குமாரனாகிய சந்திரசேகரனுக்கு உடுப் பிட்டியைக்கொடுத்தான். ஏழாங்குமாரனாகிய இராசரத் தினத்துக்குக் கச்சாயைக் கொடுத்தான். புத்திரியாகிய வேதவல்லிக்கு மாதகலைக் கொடுத்தான். மாதகல் வேளாண்டலைவனும் பரராசசிங்கன் மடைப்பள்ளி யதிபனுமாயிருந்த இராசேந்திரமுதலி மகனே இவளை விவாகம்புரிந்தவன். அவன் பெயர் தனபாலமுதலியென்ப.

பரராசசிங்கன் இறக்கும்வரையும் பறங்கிகள் அவன் பொருட்டாகக் கீரிமலையிலிருந்த திருத்தம்பலேசுவரன் கோயில் கோயிலையும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோயிலையுமாத்திரம் களையிடித் திடயாதுவிட்டிருந்தார்கள். அவன் இறந்தவுடன் அவை தூரழகை களையும் இடித்தொழித்தார்கள். அவர்கள் இடிக்கு க்கெடுத் முன்னே கீரிமலையிலிருந்த விக்கிரகங்களை அக்கோயிற் தல். குருக்களாகிய பாசுபாணி ஐயர் ஒரு கிணற்றுள்ளிட்டு

மண்ணால் தூர்த்துவிட்டு அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கினர். இப்பிராமணோத்தமரது சந்ததியார் இன்றுமுளர். நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிலே இடிக்குமுன் அதன் மெய்காப்பாளனாயிருந்த சங்கிலியென்னும் சைவப்பண்டாரம் அக்கோயில் விதானங்கள் வரையப்பட்ட செப்பேடு செப்புச்சாசனங்களையுந் திருவாபரணங்களையுங் கொண்டு மட்டக்களப்புக் கோடினான். அங்கிருந்த சிலாவிக்கிரகங்கள் தாமிரவிக்கிரகங்களை யெல்லாம் அக்கோயிற் குருக்கள்மார் பூதராயர் கோயிலுக்குச் சமீபத்தேயுள்ள குளத்திலே புதைத்துவிட்டு நீர்வேலிப்பகுதிக் கோடினர். இவ்வளவிலே இடங்கடோறும் உந்நத விசித்திர கோபுரங்களோடும் மதில்களோடும் விளங்கிய யாழ்ப்பாண நாட்டைச் சிறப்பித்து நின்றனவும் 1500 வருஷகாலமாகத் தமிழரசரும் பிரபுக்களும் பெருநிதிகொண்டு நிருமித்துப் பாதுகாத்து வந்தனவுமாகிய ஆலயங்களை யெல்லாம் பறங்கிகள் கை சிறிதுங் கூசாது தகர்த்துச் சித்திரமணஞ் சிறிதுமில்லாத நாடாக்கிவிட்டார்கள்.

அவர்களால் இடிபட்ட விசித்திராலங்காரமான திரிகோபெரிய ஆலயங்கள் இவைமாதிரமா! 1622 ல் திரிணமலைச் கோணமலையிலே சுவாமிமலைமேலிருந்த மகோந்நதமான சிவாலயமும் அதிவிநோத சித்திர சிற்பாலங்காரங்கள் அமைந் மீடிப ததுமாகிய கோபுரத்தோடு கூடிய ஏழுமதிலும் அநேக ட்டது. மண்டபங்களுமுடைய சிவாலயத்தையுந் தகர்த்துவிட்டார்கள். 1552 ல் சீதாவாக்கையில் தினமொன்றுக்கு இரண்டாயிரம் சிற்பர்கூடி வேலை செய்தால் இருபது வருஷத்திலும் முடித்தற்கரிய மகத்தான அற்புதாலங்காரமான கருங்கல்லுத் திருப்பணியுடையதென்று பறங்கிச் சரித்திரகாரன் தானே பாராட்டிய சிவாலயத்தையும் கைச்சி இடித்தொழித்தார்கள். தேவேந்திரபுரமெனக் காலிக் வாலயம். கப்பாலுள்ள இடத்தில் (Dondra) பொன்மயமான தேவேந் சிகரங்களோடுகூடி யுயர்ந்து வாணளாவிய கோபுரந் திரபுரத் களையும், மூடுபாவுடைய தோரண மண்டபங்களையும், துவிஷ்ணு அநேக விசித்திரமான உள்மண்டபங்களை யு முடைய வாலயம்.

தாய்க் கடல்மேற் செல்வோர் கண்களையுங் கவர்ந்து
இலங்கையைச் சிறப்பித்து நின்ற விஷ்ணுவாலயத்தை
யுங் கைகூசாது இடித்தழித்துவிட்டார்கள். அவர்கள்
இலங்கையிலுள்ள செல்வத்தைக் கவர்ந்ததுமன்றி இலங்
கையின் செயற்கையழகெல்லாவற்றையும், அழகைக்
கண்டதீசயித்துக், கண்ணினாலானந்தங்கொள்ள அறி
யாத பிசாசுகள்போல் அழித்து மகிழ்ந்தார்கள். அவர்கள்
இராச்சிய அவாவும் பொருளாசையும் கிறிஸ்தமயாபி
மானமுமன்றி, மற்றநீதியும் சருணையும் சிறிதும்இலாது
தமிழ்க்குடிகளையும் சிங்களக்குடிகளையும் வனமிருகங்
கள்போல் மதித்தரசு செய்யத் தலைப்பட்டார்கள்.

இராச
பட்டம்
நீக்கல்.

பறங்கிகள், இனிமேல் இராசகுடும்பத்தார் தம்
பெயரோடு இராசாவென்னும் பட்டப்பெயரைச்
சேர்த்து வழங்கலாகாதெனத் தடுத்து முதலியெனத்
தஞ்சாதிப்பட்டப்பெயரை யொட்டியே வழங்கல்வேண்டு
மெனச் சட்டஞ்செய்தார்கள். அவர்கள் பரராசசிங்க
னுக்குக் கொடுத்த முதன்மந்திரி பதத்தை அவன்
இறந்தபின்னர்ப் பிறருக்குக் கொடாது நிறுத்தி நான்கு
மாதாக்கர்களை நியமித்தார்கள். இராசரத்தின முதலிமக
னாகிய சோழசிங்கச் சேனாதிராசமுதலியைக் கீழ்நாட்
டுக்கு மாதாக்கனாக்கினார்கள். மேல்நாட்டுக்கு விசய
தெய்வேந்திர முதலியை மாதாக்கனாக்கினார்கள். அழ
காண்மைவல்ல முதலிமகன் இராசவல்லப முதலியைத்
தென்பகுதிக்கு மாதாக்கனாக்கினார்கள். வடபகுதிக்குத்
திடவீரசிங்கமுதலிமகன் குமாரசூரிய முதலியை மாதாக்
கனாக்கினார்கள். இந்நான்கு மாதாக்கர்களும் பறங்கிக
ளுடைய எண்ணப்படிசுடிகளை வசமாக்கி அதிகாரஞ்
செய்துவந்தார்கள். இக்காலத்திலே சோழநாட்டிலே
யுண்டாகிய இராசகலகத்துக்கஞ்சி அங்கிருந்து அநேக
வேளாண்குடும்பங்கள் புறப்பட்டு வந்து வட்டுக்
சோட்டையிலும் காரைதீவிலும் குடியேறின. (கார்
தாத்த வேளாளர் என்னுஞ் சொல்லைக் காரைக்கால்

மாதாக்
கர்கள்.

வேளாளரென்றும் காரைக்காட்டு வேளாளரென்றும் அறியாது வழங்குவர்.)

பறங்கிகள் இவ்வாறரசுசெய்து வருகையில் மீன் மீன்குத்த குத்தகைவீற்று அரசிறையைப் பெருக்கவெண்ணினார் கை. கள். அக்குத்தகையை வாங்குவதற்கு வேளாளர் பின் னிட்டார்கள். அதுகண்டு கரையார் அநேகர் திரண்டு தம்முள்ளே ஒருவனை அதிகாரிபாக்கி அவன்பெயரில் வாங்கிப் பணத்தைச் சேர்த்துக் கொடுத்தார்கள். ஆயினும் பறங்கிகள் எண்ணப்படி பெருந்தொகைக்கு விற்க வில்லை. வேளாளர் அக்குத்தகையை ஏற்றிருந்தால் அவருள்ளே தனவந்தர் அநேகர் இருந்தமையால் எனக் கெனக்கென்று விலையேறியிருக்கும் எனவெண்ணிப் பறங்கிகள் வேளாண்மந்திரியிடத்துச் சிறிது வெறுப் புடையராகிக் கரையாருள்ளும் ஒருவனை மந்திரியாக்கி அவனுக்குத் தொன்பிலுப்பு குருகுலநாயகமுதலி என் னும் பட்டமுங் கொடுத்தார்கள். கடற்றுறை அதிகார முழுதும் அவனுக்கே கொடுத்தார்கள். அவன் தனக் குக்கீழுள்ள அதிகாரங்கள் கணக்குவேலைகள் கண் காணிவேலைகளை எல்லாம் தன்குலத்தவர்க்கே கொடுத் தான். அதுகாறும் வேளாளரது அதிகாரத்தால் கீழ்ப் பட்டுக்கிடந்த அக்குலம் இவன் காரணமாகச் சிறப் படையத் தொடங்கிற்று. அவர்களும் அச்சிறப்பினால் தமது கிளையினின்றும் பிரிந்து தாமொருகிளையாகிப் பறங்கிகளுடைய போக்குகளுக்கெல்லா மிணங்க நடந்து வந்தனர். முதலியென்னுஞ் சிறப்புப்பெயர் பண்டைக் முதலிப் காலமுதல் வேளாளருக்கே உரியதாயிருந்தது. பறங்கி பட்டம். கள் அதனைக் கரையாருக்குமாக்கினர். தமிழரசர் காலத் தில் மந்திரி இலிகிதர் முதலிய உத்தியோகங்களிலிருந்த வர்கள் பெரும்பாலும் வேளாண்முதலிகள். அதுபற்றிப் பறங்கியரசு ஒல்லாந்தவரசுகளிலும் அவ்வத்தியோக முடையவரெல்லாம் முதலியாரெனப்பட்டனர். பின் அவ்வத்தியோகமும் முதலியுத்தியோகமெனப்பட்டது. வன்னியர் ஆண்ட இடத்துக்கு வன்னியென்னும்

பெயர்வந்தது. அவ்வன்னியரை யடக்கி அவ்வன்னியைக் கைக்கொண்ட வேளாளர் வன்னியனொருவரைப் பட்டாரர்கள். இதுவே வன்னியருக்கும் வன்னியனொருக்கு முள்ள வேற்றுமை.

அதுநிற்க. பறங்கிகள் இவ்வாறாகசெய்துவருந் காலத்தில் ஒல்லாந்தர் என்னுமோர் ஐரோப்பிய சாதியார் இலங்கையில் வந்திறங்கி இலங்கையரசனோடு வாடினர். அவ்வரசன் அநுமதியோடு கொட்டியாரத்தில் அவர்கள் ஒரு கோட்டை கட்டினார்கள். 1612-ல் அக்கோட்டையைப் பறங்கிகள் தகர்த்தார்கள். பறங்கிகள் திரிகோணமலையிலும் மட்டக்களப்பிலும் கோட்டைகளைக் கட்டி அரசுசெய்யத் தலைப்பட்டார்கள். அது கண்டு கண்டியரசன் அவர்களை அங்குமின்று மோட்டிவிட முயன்றான். பறங்கிகள் 2,13,000 பறங்கிப்படையும் 6,000 காப்பிரிப்படையும் சேர்த்துக் கொண்டு நாட்டிற் படையேற்றி, நாட்டையழித்துச் சூறையாடிப் பெண்களைக் கற்பழித்துப் பெரும் பறங்கிகள் கொடுமை செய்தனர். அது கேட்டுக் கண்டியரசனொ தோல்வி. சிய இராசசிங்கன் தன்படையோடு அவர்களை எதிர்த்து அவ்வளவு சேனைகளையும் வாளுக்கிரையாக்கித் தலைகளைச் சேர்த்தடுக்குவித்து மலையாக்கித் தந்தைக்குத் தலைமலை. காட்டினான். இதனோடு பறங்கிகளுக்குக் கேடுகாலம் தொடங்கிற்று.

1639-ல் வெஸ்தர்வால்டு என்னும் ஒல்லாந்ததளபதி ஒல்லாந் மட்டக்களப்புக் கோட்டையைப் பிடித்துப் பறங்கிகளை தர்மட்டக் ஒட்டிவிட்டுக் கண்டியரசனோடு துணையுடன்படிக்கை களப்புமு செய்து கொண்டான். அவ்வருஷத்து மேமீ 13உ தலியவி திரிகோணமலையையும் கவர்ந்தான். 1640-ம் வரு பெய் டங்களைப் ரவரிமீ, 3உ ஒல்லாந்தர் பறங்கிகளையோட்டி நீர்கொழும் பிடித்தல். பையும் கைப்பற்றினார். அத்தினமே. ஒரு தளபதியை யனுப்பிக் காலியையும் பிடித்தனர். அவ்வருஷம் நவம்பர்மீ 18உ பறங்கிகள் நீர்கொழும்பை மீட்டனர். 1644-ல்

ஒல்லாந்தர் நீர்கொழுப்பை மீட்டனர். 1655-ம் (வ) டிசெம்பர்மீ 10உ யாழ்ப்பாணத்துப் பறங்கித்தேசாதிபதியாகிய அந்தோனி அமிரூல் என்பவன் கொழுப்புக்குச் சென்றவழியில் அவனை ஒல்லாந்தர் பிடித்துச் சிறையிலிட்டார்கள். 1656-ல் ஒல்லாந்தர் கொழுப்புக்கோட்டையை ஏழுமாசம் அடைமதில் (முற்றுகை) செய்து ஈற்றில் பறங்கிகள் சரண்புக, அதனையும் பிடித்தார்கள். 1658-ம் (வ) பெப்ரவரிமீ 22உ மன்னாரையும் பிடித்தார்கள். ஏப்பிரில்மீ 16உ ஊர்காவற்றுறையையும் பிடித்தார்கள். யாழ்ப்பாணக்கோட்டையையும் மூன்றரைமாசம் மதிலடைத்து வளைந்திருந்து சூன்மீ 22உ பிடித்தனர். அதனுள்ளே இருந்த 50 பறங்கிக் குருமாறை இந்தியாவுக்கு அனுப்பினர். யாழ்ப்பாணத்துக் கோட்டையை ஒல்லாந்தர் எளிதிற்பிடித்தமைக்கு அனுபவியாயிருந்தவன் உலகுகாவலமுதலியென்பவன். அவன் சோழநாட்டில் இராசதுரோகக் குற்றத்துக்குத் தப்பியோடி யாழ்ப்பாணம் வந்து காரைதீவிலே தன் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்தவன். பெருஞ்செல்வமும் அதிகாரமுமுடையவன். பறங்கியதிகாரிகளோடு நண்பு பூண்டிருந்தவன். ஆயினும் அவன் அவர்களுடைய கொடுங்கோன்மை கண்டு பொறாமை அவ்வரசை நீக்கச் சமயம்பார்த்திருந்தான். அவனை ஒல்லாந்தர் துணையாகும் படி கேட்க அவனும் உடன்பட்டான். சமயம்பார்த்து ஓரிரவு அவன் ஒல்லாந்த தளபதியைச் கொண்டுபோய்ப்புழைக்கதவால் கோட்டையினுள்ளே பிரவேசிக்கும்படி செய்தான். அச்சமயம் பறங்கிகள் காவல்விழிப்பின் பொருட்டு ஓரிடத்தில் கூடி ஆடல் பாடல்களிற்பொழுது கழிப்பராயினர். அதுகண்டு ஒல்லாந்த சேனை முழுதுங் கோட்டைக்குள் துழைந்தது. விடியுமுன் ஒல்லாந்தர் தங்கொடியுயர்த்தி உள்ளிருந்த பறங்கிவீரர் அநேகரை வெட்டி அகழிகளிலிட்டனர். எஞ்சினோர் சரணடைந்தனர்.

ஒல்லாந்தர்கோழும்பைப்பிடித்தல்.
யாழ்ப்பாணம்பிடிபடல்.

உலகு காவலமுதலி.

ஒல்லாந்
தவரசு.

விடிந்தவுடன் ஒல்லாந்தர் யாழ்ப்பாணத்தரசு கைக் கொண்டமைக் கறிகுறியாகப் பெருவிருந்தயர்ந்து விழாக்கொண்டாடி ஊரெங்கு மதிரும்படி பிரங்கிகளைக் கொளுத்தினர். ஊரவர்களும் பறங்கியரசால் தாம் அனுபவித்த துன்பமுந் தீர்ந்ததுபோலுமெனக் களிப்படைந்தனர்.

ஒல்லாந்த அரசினர், தாம் இராச்சியங் கைக் கொண்டமையைப்பிரசித்தஞ்செய்து, பறங்கிக்குருமாரை மறைத்துவைப்போரும் அவருக்கு இடங்கொடுத்துச் சகாயஞ்செய்வோரும் கொலைத்தண்டம் பெறுவரென ஆணைபோக்கினர். ஆதுகண்டு கிராமங்களிலிருந்த குருமாரும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டகன்றனர். ஒல்லாந்தர் கொடியுயர்த்தியவுடன் தமது புதியகிறிஸ்துமதத்தை (Protestant Christianity) ப் பிரசங்கித்தனர். இதனை யாழ்ப்பாணத்திலே முதன்முதற் பிரசங்கித்தவர் பால்டியஸ்பாதிரி (Dr. Baldeus). இவர் அந்நாள்முதல் முப்பது வருஷத்தில் (1688-ல்) யாழ்ப்பாணநாட்டில் 1,80,000 பேரைக் கிறிஸ்தவராக்கியதாக விஞ்ஞாபனஞ் செய்திருக்கின்றனர். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணநாட்டில் 5,00,000 சனம்குடியிருந்ததென்பர். தமிழரசர்காலத்திலே ஈழம் ஒருகோடி இலங்கை எண்கோடி ஆக இலங்கைமுழுதும் நவகோடி இராச்சியமென்பது பழமொழி. இதனுண்மைக்கு இலங்கையிலுள்ள பல்லாயிரம் ஏரிகளும் கிராமங்களும் காடுமண்டிப் பாழாய்க் கிடத்தலே சான்றாகும். கடைமுறையாய்க் கண்டியிலிருந்தரசியற்றிய ஸ்ரீ விக்கிரமராசசிங்கனுடைய பௌத்திரனாய்த் தஞ்சாவூர் மானம்பூச்சாவடியில் ஆங்கிலவரசர் பாதுகாப்பிலிருக்கும் ஆழகிய மணவாள சிங்களராச அவர்களும் இலங்கை நவகோடிராச்சியமென்னும் பழமொழி கூறக்கேட்டாம். [மகாநவமிச்சாவடி மானம்பூச்சாவடி எனவழங்குகின்றது.]

அதுநிற்க, ஒல்லாந்தர் அரசுசெய்யத் தொடங்கிய போது அரசிறைப்பகுதிக்கு அதிகாரியாக வேளாண்டலைவனாகிய பூதத்தம்பிமுதலியையும், நிருப்பகுதிக்கு அதிகாரியாகக் கரையார் தலைவன் (குருகுலத்தலைவன்) ஆகிய மனுவல் அந்திராசியை நியமித்து அவனுக்குப் பூதத்தம்பிமுதலியை முதலிப்பட்டமளித்தார்கள். இவ்வரையும் ஒல்லாந்தர் மந்திரிமாராகப் பாவித்து அவர்களை வினாவியே அரசுசெய்துவந்தார்கள். தமது கிறிஸ்து சமயத்தைப் பரவச்செய்வதும் கழவாப்பட்டடை முதலிய விபாபாரவஸ்துக்களை விருத்திசெய்வதும் போக்குவரவுக்கேற்றசாதனங்களைச் செய்வதுமே அவர்களுடைய அரசுநெறியாகவிருந்தது. அவர்கள் உலகுகாவலமுதலி செய்த உபகாரத்துக்குப் பெருந்திரவியமும் இராசவாயில் முதலியென்னும் உத்தியோகமும் கொடுத்தார்கள். நாகபட்டினத்திலிருந்து வந்து ஊர்காவற்றுறைக்காவற்றலைமை பூண்டிருந்த குருகுலத்தலைவனாகிய புண்ணியாண்டான் செய்த உதவிக்காகக் கொழும்புத்துறையில் ஒரு கிராமத்தைக் கொடுத்தார்கள்.

பூதத்தம்பி.
அந்திராசி

பூதத்தம்பிமுதலியும் அந்திராசிமுதலியும் பெருநட்புடையராய்த் தத்தம்பகுதி அதிகாரத்தைச் செய்து வரும்போது, ஒருநாள், பூதத்தம்பி தனது மாளிகையில் நடந்த விருந்துக்கு அந்திராசியையும் அழைத்தான். அந்திராசி செல்லுதலும் அவனைப் பூதத்தம்பி உபசரித்தழைத்துத் தனிமையானவோரறையிலே போசனம்படைப்பித்து, அவனுண்ணும்வரையும் பக்கத்தில் நின்றபுசாரஞ் செய்யுமாறு இரண்டு ஏவலாளரை வைத்து விட்டு, மற்றவிருந்தினரை உபசரிக்குமாறு சென்றான். பூதத்தம்பிமனைவி பந்திமேல் விசாரணை செய்துகொண்டு போகும்போது, அந்திராசி இருந்தன்னும் அறையிலுஞ் சென்று பரிசாரகரையழைத்து, வேண்டிய உண்டிவகைகளைக் குறைவின்றிப் படைபுங்களை எடுத்து

தூண்டிப்போனான். அந்திராசி பிறர்மனைவியரைப் பெற்ற தாயென மதிக்கும் விரதமில்லாதவனான அவன் முகத்தழகைக் கண்டான். இனிய குரலழகையுங் கேட்டான். அவன் நடையழகையு நோக்கினான். அவன் நோக்கோடு உள்ளமும் அவள்பாற்செல்லப்பெற்றான். தணியாப்பெருங்காதல் மூளப்பெற்றான். அவன் அருந்திய வீருந்தெல்லாம் அவனுக்கு வேம்பாயிற்று. பரி அந்திராசி சாரகர் வினாவுக்கு அவன் யாதங் கூறாது மரமாயிருந்தான். பலகாற் கேட்டபின்னர் அவன் உணர்வு வந்து போதுமெனக்கூறி எழுந்து வாய் சுத்திசெய்துகொண்டு போய் ஆசாரமண்டபத்திலிருந்து, பூதத்தம்பியோடு பேசிக் கருத்தொருபாலிருக்கத் தாப்பூலந்தரித்து விடை பெற்று வீட்டுக்கு மீண்டான்.

அவன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தவுடன், தங்கக் காசுகளும் வாசனைத்திரவியமும் ஒருபட்டாடையும் ஒரு சந்தனப்பெட்டியிலிட்டு, “இதனைக்கொண்டு போய்ப் பூதத்தம்பி மனைவி அளகவல்லி கையில் யாருமறியாவகை கொடுத்து, யான் வந்து கொண்டாடுதற்கு ஏற்ற காலம் யாது” என்று கேட்டுவாவென ஒரு தூதனிடங் கொடுத்து அவனை அனுப்பினான். அவன் சென்று பூதத்தம்பியில்லாத சமயம்பார்த்து அவள் கையிற் கொடுத்துத் தன் தூதைச் சொன்னான். அஃது அவள் செவியில் உருகிய ஈயநீர்போலப் பாய்ந்தது. அவள் கொடுஞ் சினங்கொண்டு ஒரு செருப்பை யெடுத்து அப்பெட்டியீது வைத்துக் கட்டுவித்து இதனைக் கொண்டு போய் அப்பாதகன் கையிற் கொடுத்திடுகவென்று அத் தூதனையுங் கண்டித்தனுப்பினான். தூதன் நடந்ததைச் சொல்லிப் பெட்டியையுங் கொடுத்தான். அந்திராசி, உலகமெல்லாமென்னடி வணங்க அளகவல்லிக்குமாத் திரம் மதிப்பில்லாதவனெனன், என் தூதனும் என்னை மதிக்கமாட்டானே” என வெட்கமும் துக்கமும் மானமும் தூண்ட, ஆரூக் கோபமுடையனாகி, இவள்

செருக்கை அடக்குவேன் எனச் சபதமிட்டுச் சமயம் பார்த்திருந்தான். அளகவல்லி அச்செய்தியைத் தனது நாயகனுக்கு உடனே சொல்லின் பெரும்பகை விளையு மென்றஞ்சிச் சாந்தமான காலம்பார்த்தறிவிக்க எண்ணி யிருந்தான். இரண்டு மூன்று தினத்தில் அந்திராசி பூதத்தம்பியிடஞ் சென்று ஒரு வெள்ளைக்காகிதத்தை நீட்டிச், “கச்சாய்த்துறைக்குச் சில மரங்களுக்குக் கட்டளையனுப்பவேண்டும், மரம் இத்தனையென்று கணக் அந்திராசி குப்பார்த்து உடன்வாசகமெழுதிக்கொள்ளுவேன். பின்பு வஞ்சனை. உமக்குச் சாவகாசமிருக்காது, இதில் கையெழுத்திட்டுத் தாரும்” என்றான். பூதத்தம்பி அதனைச் சரதமென்றெண்ணிக் கையெழுத்திட்டுக் கொடுத்தான். அந்திராசி தன் எண்ணம் முடிந்ததென்று மகிழ்ந்துகொண்டு போய் மாறுகரலிகத்தில் உடல்வாசகத்தைப் பறங்கித்தலைவனுக்கு ஒல்லாந்தரை வெல்லத் துணைபுரிவதாகவெழுதி ஒரு தூதனிடமனுப்பிப் பாவனைசெய்து, அதனைத்தான் ஐயற்றுப் பிடித்தான் போல நடித்து ஒல்லாந்த தேசாதிபதிக்குக் காட்டினான். தேசாதிபதி அதனுண்மையை ஆராய்ந்து பொய்யெனக்கண்டு அதனைத் தள்ளினான். அந்திராசி இதனுண்மையை நானறிவேன் இதுசெய்த பூதத்தம்பியைத் தப்பவிட்டால் ஒல்லாந்தவரசுக்குப் பழுதுண்டாம். என் உயிரும் தப்பாதென்றான். அதற்குத் தேசாதிபதியிணங்கிக் கொலைத்தீர்ப்பிட்டான். ஊர்காவற்றுறையிலே கடற்கோட்டை கட்டுவித்துக் கொண்டிருக்குந் தேசாதிபதி தம்பி பூதத்தம்பிக்குற்றநட்பினனாதலின், அவனறியின் இத்தீர்ப்பு நிறைவேறாதென பூதத்தம் எண்ணி, அந்திராசி காலதாமதஞ் செய்யாது அவ்விர பியைக் விற்றானே அநியாயமாகப் பூதத்தம்பியைக் கொல்லுவித் கோல்லான். உடனே அளகவல்லியு முயிர்ப்பிட்டான். பூதத்தம்பி மைத்துனனாகிய கைலாயவன்னியன் அதனை யறிந்து கொழும்புக்குச்சென்று பெரிய தேசாதிபதிக்கு நடந்தவைகளைக் கூறினான். உடனே அவன் யாழ்ப்பாணத்தேசாதிபதியையும் அந்திராசியையும் பிடித்து

வருமாறு சேவகரை மனுவப்ப, அவர்கள் தேசாதிபதியைக் கப்பல்மார்க்கமாகவும் அந்திராசியைக் கரைமார்க்கமாகவும் தொண்டுசென்றார்கள். செல்லும்போது தேசா அந்திராசி திபதி கடலிற்பாயந் துயிர்விட்டான். அந்திராசி பண்டியானையடி டாரத்தார் தோப்பெண முசலிக்குச் சமீபத்திலுள்ள த்திறத்தல். காட்டில் யானையடித் தரைத்துக் கொல்லப்பட்டான்.

இவ்விஷயத்தைப் பறங்கிச் சரித்திரகாராயினும் ஒல்லாந்தசரித்திரகாரராயினும் விவரமாக எழுதினரில்லை. ஒல்லாந்த பாதிரியாகிய பால்டியஸ் என்பவர், ஓரிராச தரோகச் சூழ்ச்சி தமக்கறிவிக்கப்பட்டதென்றும், அச்சூழ்ச்சியிலே மன்றாரானெருவனும் பூதத்தம்பியும் ஐந்து பறங்கிகளும் ஒரு குருவுஞ் சேர்ந்தார்கள் என்றும், முந்திய எழுவரும் சிலுவையிற் கட்டிக் கண்டத்தைக் கொத்தியும் நெஞ்சைப் பிளந்து நரலைப் பிடுங்கி அவர்கள் முகத்தில் ஏறிந்தங் கொல்லப்பட்டார்களென்றும், குருச் சிரச்சேதஞ்செய்து கொல்லப்பட்டாரென்றும், அச்சூழ்ச்சியிற் சேர்ந்த இன்னும் பதினொருவர் அடித்ததைத்தத் தூக்கிலிட்டுக் கொல்லப்பட்டாரென்றும், அவ்வாறு கொல்லப்பட்ட பிணங்களெல்லாம் சிலுவையினின்றும் தூக்குமரத்தினின்றும் நீக்கிக் கழுதுகளும் பருந்துகளும் விருந்துகொள்ள மரங்களிலே தூக்கப்பட்டனவென்றும், இராசதரோகச் சூழ்ச்சியைக் கண்டுபிடித்தவன் மனுவல் அந்திராசிமுதலியென்றுங் கூறுகின்றார்.

இதனால் பாதிரியார் எழுதியதும் ஒல்லாந்தர் இத்தண்டம் புரிந்ததும் அந்திராசியினுடைய வாய்மொழி சரித்திர யை நம்பியே என்பதும், இத்தனை உயிர்க்கொலையும் வேறுபாடு. அந்திராசி தன் சபதமுடித்தற்குச் செய்த வஞ்சனையால் வந்ததென்பதும், கன்னபரம்பரையாக வருங் கதையே உண்மையினையுடைய தென்பதும், பூதத்தம்பிநாடகஞ் செய்த மாதோட்டத்துச் சுவான்கொஸ்தான் மகன் தாவீது என்பவன் இச்சம்பவத்துக்குச் சமீபகாலத்தவ

தலால் அவனுண்மையாராய்ந்தே பாடியிருத்தல் வேண்டுமென்பதும் பாடியவன் தானுங் கிறிஸ்தவதை வின் கிறிஸ்தவனாகிய அந்திராசிமேல் அபவாதஞ் சுமத்த மணம்பொருந்தானென்பதும், உண்மையொரு பக்கமும் பழியொருபக்கமுமாக அரியசம்பவம் எக் கரலத்தும் எவ்விடத்தும் நிகழ்வது இயல்பேயென்ப தும் துணியப்படும். மேற்சொல்லப்பட்ட பால்டியஸ் பாதிரி யெழுதிய சித்திரைவதையாகிய குரூரதண்டத் தை வாசிக்க நெஞ்சம் துடுக்கிடுக்கின்றது மணம் அநு வருக்கின்றது. கண்டியரசனாகிய ஸ்ரீ விக்கிரமராசசிங் கன் தனது ராச்சியத்தைப் பிடித்துக்கொடுக்க வஞ்சச் சூழ்ச்சிசெய்த ஏலேலப்பிள்ளையினது மனைவிமக்களுக் குச் செய்த தண்டத்தைக் குரூரதண்டமெனக் கூறி அருவருப்போர் பால்டியஸ் பாதிரியாலெழுதப்பட்ட ஒல்லாந்தர் செய்தியை நோக்குவாராயின், அதனிலுங் கொடிய பயங்கரமான அநாகரிகச்செயல் வேறில்லை யெனக்கண்டடங்குவர். இராசதுரோகத்தினும் பெரிய குற்றமும் அதற்குரியதண்டத்தினும் குரூரதண்டமும் இல்லை. இவை எல்லாத் தேசத்தாருக்கும் எல்லா இராச் சியத்தாருக்கும் உடன்பாடேயாம்.

அதுநிற்க, பூதத்தம்பிக்கு ஏகபுத்திரனே இருந் தான். அவன் பெயர் சோதிநாதன். அவன் மகன் பூதனாராய்ச்சி, பூதத்தம்பியினுடைய முன்னோரிடத்தில் புவனேகவாகுவினுடைய பதக்கமொன்றிருந்தது. அப் பூதனாரா பதக்கம் அச்சந்ததியாருக்குப் பிதிரார்ச்சிதமாக வந்து ய்ச்சி. பூதனாராச்சிபார் காலத்தில் அவரால் கந்தசுவாமிகோயி லுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அப்பதக்கம் இன்றும் நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிலிலிருக்கின்றது. அதில் புவ னேகவாகுவென்னும் பெயர்வரையப்பட்டிருக்கின்றது. பூதத்தம்பியிருந்தவிடம் பூதனாராய்ச்சிவளவென நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயிலுக்குக் கீழ்ப்பாலிருக்கின்றது.

பூதத்தம்பியும் அந்திராசியும் இவ்வாறு இறந்த பின்

மரபாலு
யர்ந்த
முதலி.

உலகுகாவலமுதலியை ஒல்லாந்தவரசினர் மந்திரியாக்
கினர். அவனுக்கு மரபாலுயர்ந்த முதலியினது சகோ
தரியை விவாகம் செய்து வைத்தனர். மரபாலுயர்ந்த
முதலி பறங்கியரசனிடத்துத் தனாதிகாரியாயிருந்தவன்.
ஒல்லாந்தர் அந்த அதிகாரத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தனர்.
உலகுகாவலமுதலி சிலகாலத்தில் இறந்தான்.
ஒல்லாந்தவரசினர் அவனிடத்து மிக்க மதிப்புடையராயிருந்தமையால் அவனுடைய அதிகாரத்தையும் அவனுக்குரிய வரிசைகளையும் அவன் மகன் இராசதுங்கமுதலிக்குக் கொடுத்தனர். அவன் தன் மாதுலனாகிய மரபாலுயர்ந்த முதலியினது ஏழுபுத்திரிகளுள்ளே ஒருத்தியை விவாகஞ்செய்தான். அவ்விவாகத்தை ஒல்லாந்த தேசாதிபதியும் பிரதானிகளும் சமுகமாயிருந்து சிறப்போடு நடாத்தினர்.

இக்காலத்தில் காயற்பட்டினத்திலிருந்து சிலசோனகர் வந்து மிரிசிலில் என்னுமிடத்திற் குடியேறினார்கள். அவர்கள் குடிசொண்டவிடம் உசன் என்னுஞ்சோனகர். சோனகத்தலைவனுக்கு உரியதாகினமையால் உசன் என வழங்குகின்றது. அச்சோனகர்கள் அங்குநின்றமகன்று சோனகன்புலவிலே சிறிதுகாலம் வைகி, அதவும் வாய்ப்பாகாமையால், இப்போது நல்லூர்க்கந்தசுவாமிகோயிலிருக்குமிடத்துக்கு மேல்பாகத்திலே குடிசொண்டார்கள். அங்கே ஒரு பள்ளிவாயிலுங் கட்டினார்கள். அப்பொழுது முன் இடிபட்ட கந்தசுவாமிகோயிலை மீளவும் கட்டுதற்குத் தமிழர் முயன்று சோனகரை அவ்விடத்தினின்றும் நீக்கித் தருமாறு ஒல்லாந்த தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பஞ் செய்தார்கள். ஒல்லாந்த தேசாதிபதி அதற்குநடவலஞ் செய்வதாகக் கூறியும் செய்யாது காலம்போக்கினான். அதுகண்டு தமிழர் சோனகரை அவ்விடத்தை விடும்படி கேட்டும், இரந்தம் பார்த்தார்கள். முடிவில் அந்நிலத்துக்குப் பெருவிலை தருவதாயுங் கேட்டார்கள். சோனகர் அதற்

கும் இசையாமைகண்டு தமிழர் ஒருபண்றியைக்கொன்று அவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாயிருந்த கிணற்றிலிட்டார்கள். அதுகண்டு சோனகர் தங்கள் நிலத்தை விற்று விட்டு நாவாய்த்துறை (நாவாந்துறை) க்குக் கிழக்கே யுள்ள இடத்தை வாங்கிக்கொண்டு அங்கே குடியேறினார்கள். அது சோனகதெருவென வழங்குகின்றது. சோனகர்கள் அக்காலமுதல் பெரும்பாலும் வியாபாரத்தையே தமது தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்துவருகின்றார்கள். அவர்களுள்ளே முயற்சியின்றி இருப்பவர்களைக் காண்பதரிது. அவர்கள் சமயாபிமானமும் ஒற்றுமையும் பெரிதுமுடையவர்கள்.

ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகளிற் சிலர்மாத்திரம் சற்றே ஒல்லாந்த நீதியாய் அரசுபுரிந்துவந்தார். அவர்களுள், (Rump) தேசாதி “இரம்பு” என்பவன் சாதாரியமும் காருண்ணியமுமுடைய பதிகள். யனாய் நீதிசெலுத்தினான். அப்பால் 1739 ல் தேசாதிபதியாய் வந்த (Van Imhoff) “வான் இம்மாவ்” என்பவன் செய்த துரைத்தனமும் சற்றே வியக்கத்தக்கது. அச்சியந்திரசாலை யொன்று ஸ்தாபித்துச் சிலபுஸ்தகங்கள் அச்சிட்டவனும் இரேகுச்சங்கத்தை ஏற்படுத்திய வனுமீவனே. மற்றொருவன் 1765 ல் தேசாதிபதியான (Balk) “வால்க்” என்பவன். அவன் காப்பி, ஏலம், மிளகு என்னுஞ் செடிகளைப் பிறநாடுகளிலிருந்து கொணர்ந்து நாட்டிக் கிருஷிகத்தை மிகவிருத்தி செய்தான். கறுவாப்பட்டையைபும் அமிதமாய்ச் செய்வைபண்ணு வித்தான்.

இனிமற்றைய தேசாதிபதிகளே மிகக்கொடியர். சிலர் பர்தானப்பிரியர். வேறுசிலர் அடிமையாட்களை விற்பும், தனவான்களுக்கு “முதலியார்” “தொன்” என் தேசாதினும் பட்டப்பெயர்களை விற்பும் பெரும்பொருளிட்ட பதிகர் டினார். இன்னும் (Versluis) “வேர்சுலை” என்னு வியாபாரமொரு தேசாதிபதி, “பொருளவாவுடையார்க்குப் புனரம். மலமுநீதி” என்றபடி, பொருட்பிராந்தியினால், அரிசி

விலையைக் கண்டமட்டிலு முயர்த்திப் பிறநாடுகளினின்றும் எளியவிலையில் அரிசிதருவித்துத் தானே வைத்துக்கொண்டு விற்றுப்பெரும்பொருளிட்டினான். பஞ்சத்தை நிவிர்த்திசெய்யவேண்டியவர் அரசராகவும், இவன் பஞ்சத்தை வலிந்தழைத்து நுழையவிட்டது குடிகள்மேல் வைத்த காருண்ணியந்தானே. இவர்கள் தற்காலத்தள்ளவாறு அக்காலத்திலும் கிராமங்கள் தோறும் கிராமாதிகாரிகளையும், ஊர்கள்தோறும் நீதிபதி முதலியோரையும் நியோகித்து அரசுசெய்துவந்தாராயினும், அவர்கள் செலுத்தியநீதி சுருக்கிக்கூறின் அநீதியே.

சமய

சுவாதீன
நீக்கல்.

இனி மார்க்கவியலத்தில் யாது செய்தார்கள்! அவர்கள் தொடக்கத்தில், பறங்கிக்காரரைப்போல் அச்சுறுத்தியாயினும் மதஸ்தாபனம் செய்யாது, குடிகளாயுள்ளவர் வலிந்துபோய்ச் சேர்ந்துகிறிஸ்தவராதற்கேதுவான கொலைத்தண்டனையும் பிறதுன்பங்களுமாகிய தீய உபாயங்களால் தம்மதத்தைப் பரவச்செய்தார்கள். இவர்கள் வைசேடியக்கிறிஸ்தம் எனத் தரும் “புரோடெஸ்டாண்டு” கிறிஸ்துமதத்தார். பறங்கிகள் சாதாரண கிறிஸ்தம் எனத்தரும் “கத்தோலிக்க” கிறிஸ்துமதத்தார். அம்மதத்திற்கும் இம்மதத்திற்கும் பாம்புக்கும் கருடனுக்குமுள்ள பொருத்தம். ஒல்லாந்தருடைய முதல் நோக்கம், கத்தோலிக்கமதத்தைக் களைந்துவிட்டு அம்மதத்திற்குப் பதிலாகத் தம்மதமாகிய புரோடெஸ்டாண்டு மதத்தை நாட்டவேண்டுமென்பதாம்.

அதநிற்க, பின்னைநாட்களில் வேறுமோருபாயஞ் செய்தார். அவர்கள் ஊர்கள்தோறும் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து, அப்பாடசாலைகளுக்கே பிள்ளைகளை யாவரும் தப்பாதனுப்புதல் வேண்டுமென்றும், அங்ஙனம் தவறு வர்க்கு அபராதமிடப்படும் என்றும் இராசாங்கத்தில் ஓல்லாந்த அரசியல் உத்தியோகமும், வரிக்கு நிலங்களும் பெற விரும்புவோர் வைசேடியக் கிறிஸ்த குருமாரிடம் ஞானஸ்நானம் என்

னும் சுத்தோதக புரோகூஷணம்பெற்ற கிறிஸ்தவராயிருத்தல்வேண்டுமென்றும் விளம்பரஞ்செய்தார். இவை காரணமாகச் சைவராயிருந்தவரிலும் பௌத்தராயிருந்தவரிலும், சாதியாலுயர்ந்தோரும் தாழ்ந்தோருமாகிய அநேகரும், பறங்கிக்காரர்காலத்துக் கத்தோலிக்க பரம்புரையிலுள்ளாரிற் பலரும், அம்மதம் தழுவினார். இவர்கள்மாத்திரமா? இல்லை. யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பிராமணரிலுமன்றோ அநேகர் தஞ்சைவசமய லாஞ்சனையாகிய விபூதி உருத்திராசூ முதலியவைகளைத் துறந்து அம்மதப்பட்டார். அற்றேல், அந்நாளில் யாவரோ அம்மதப்படாதவர். இவ்வாற்றாலன்றோ 1688-ல் பால்டியஸ் என்னும் பாதிரி, யாழ்ப்பாணநாட்டில் மாத்திரம் கிறிஸ்தவராயினோர் தொகை (1, 80, 000) இலக்ஷத்தெண்பதின்மையிரம் எனக் கொழும்பில் அக்காலத்திலிருந்து கொடுங்கோலோச்சிய ஒல்லாந்த தேசாதிபதிக்கு அறிக்கைப் பத்திரமனுப்பினார். அவர்களெல்லோரும் “கூலிக்குமார்பறைந்தார்” போல் சீவனோபாயத்தினிமித்தம் அவ்வேடம் பூண்டாரன்றி மெய்ம்மையா லங்ஙனஞ் சேர்ந்தோரல்லர்.

ஒல்லாந்தர் தமது அரசுக்கு இறையைப் பெருக்குமாறு பலவகைச் சூழ்ச்சிகளும் செய்தனர். அடிமையாட்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அதிக விலைபெறலாமெனக்கண்டு, சோழநாடு முதலியவிடங்களிலிருந்து ஏழைச்சனங்களை மரக்கலங்களிலேற்றி வந்து விற்றனர். உயர்ந்த வஸ்திரங்கள் ஆபரணங்களுக்குவரிவிதித்தார்கள். புதிதாகப் பொன்னகை அணிபவர்கள் அரசுக்கு ஒரு ஆபரணபகுதி கொடுத்தணியவேண்டுமெனச் சட்டஞ்செய்தார் வரிகள். அதனால் அநேகர் பொன்னகைகளை விடுத்து வெள்ளிநகைகளை அணிவாராயினர். பலர்கூடாகளைச் சூத்தித் துவாரஞ் செய்துவிட்டுப் பூஷணமின்றித் திரிவாராயினர். பெண்களிற் பெரும்பாலார் கீழ்க்காதன்றி மேற்காதிலே கொப்பு, முருகு, கண்ணப்பூத் துவாரங்களைக் குத்தாது

விடுத்தார்கள். மூக்குத்தி நத்து முதலிய துவாரங்களை யும் குத்தாது விட்டார்கள். சனங்கள், வரிக்கஞ்சி விலையுயர்ந்த வஸ்திரங்களைத் தரியாது விடுத்தார்கள். அதனால் யாழ்ப்பாணத்தில் நெடுங்காலம் நல்ல வஸ்திராபரணங்கள் அறியாப்பொருட்களாயின. நாகரிகமும் குடிபோவதாயிற்று. வரியொருபக்கம் வருத்துவதாயிற்று, கிறிஸ்தவரல்லாதார் தலைச்சீராத் தரித்தலாகாது. அதிலுவைப்பினால் சைவசமயிகளும் சிலுவைவடிவத் தலைச்சீராவே பாகை. தரிக்கவேண்டியவர்களாயினர். வயல்களிலே விளைந்த நெல்லைக் களத்திற் குவித்து அரசினர் பகுதிக்கொள்ள வரும் வரைக்கும் அக்காலத்துக் குடிகள் அக்குவியல்மேல் சிலுவைக் குறியிட்டு வைக்கவேண்டியவராயினர். அரபட்டம் சினர் பதினெட்டு இறைசால் பெற்றுக்கொண்டு முதலிற்றல். லிப்பட்டத்தைத் தகாதவர்க்குக் கொடுத்தார்கள்.

பல்லக்குடையவர்களெல்லாம் பெருவாரிகொடுத்து வந்தார்கள். அது கொடுக்கத் தவறினோரை அரசினர் கட்டிவைத்தடித்து வந்தார்கள். அதுகண்டு அநேகர் தம்பல்லக்குவரிசையை விட்டார்கள். வாழையிலையிற் போசனம்பண்ணலாகாதென்றும் தாம் விற்கும் சீனக்கலம் மட்கலம் வட்டில்களிலேயே உண்ணல்வேண்டுமென்றும் அரசினர் கட்டளைசெய்து அக்கலகங்களாலும் பெரும்பொருளிட்டினார்கள். அதனால் குடிகள் அமாவாசை முதலிய விரததினங்களிலே இரகசியமாய் இலையிற் போசனஞ்செய்து அவ்வெச்சில் இலைகளைத் தவ்வீட்டுப் புறக்கூரையிலே செருகி மறைத்து வைப்பார்கள். பிராமணர்கள் தமது பூணூலை மடியினுள் மறைத்துக்கொண்டு திரிவார்கள். கோயில்களிலே பறைமேளமும் சேமக்கலமும் டமாரமுஞ் சங்குமே வாச்சியங்களாயின. இப்படியே ஒல்லாந்தவரசினால் சமயசுவாதீனமும் சனங்களுக்கில்லாது போயிற்று.

கோபாலச் செட்டி இவ்வாறு ஒல்லாந்தர் அரசுசெய்யுங் காலத்திலே கோபாலச் செட்டியார் என்னுமோர் அகம்படியர் தமது லாரர். மனைவியோடு சோழநாட்டினின்றும் வந்தார். அவர்

ஒல்லாந்தவரசினரிடத்தில் துவிபாவிசுராயிருந்த கொச்சிக்கணைசையர் என்பவரையடுத்து அவருடைய சேவகத்திலிருந்தார். கணைசையர் கோபாலச் செட்டியாரைக் காரணமின்றி ஒருநாட் கண்டித்தபோது செட்டியார் அவர் சேவகத்தினின்றும் விலகிச் சம்பரவியாபாரஞ் செய்துவந்தனர். அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்தநாள் முதலாக ஒருவிநாயகரை ஒரு வேம்பின் கீழ்வைத்துப் பூசித்துவந்தனர். அவ்விநாயகர் கோயில் இப்போது வேம்படிப் பிள்ளையார் கோயில் எனப்படுகின்றது. அவர் ஒல்லாந்த தேசாதிபதி வீட்டுக்குச் சம்பரங் கொடுக்கும் வழக்கமுடையராயினர். தேசாதிபதி பத்தினியார் கோபாலச்செட்டியாருடைய நேர்மை விசுவாசம் நற்குணம் நல்லொழுக்கமுதலியவைகளைக் கண்டு அவரிடத்தில் மிக்க அபிமானமுடையராயிருந்தார். அவர் தமக்கு வேண்டும் எந்த விலையுயர்ந்த பொருளையும் கோபாலச் செட்டியார் மூலமாகவே வாங்குவர். அதனால் கோபாலச் செட்டியாருக்கு மதிப்பு ஊரிலும் தேசாதிபதிவீட்டிலும் பெரிதாயிற்று. கோட்டையிலுள்ளவர்களுக்கும் சேனைகளுக்கும் சம்பரம் வஸ்திரம் உணவுப்பண்டங்கள் முதலியனவெல்லாம் கோபாலச் செட்டியாரே கொடுத்துவந்தார். அதனால் அவருக்கு வருவாயதிகப்பட்டது. இப்படியிருக்கையில் கூழங்கைத்தம்பிரான் கூழங் என்பவர் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து கோபாலச்செட்டி கைத்தம் யாருக்கு நட்புடையராயிருந்தார். அத்தம்பிரான் திருப் பிரான். பனந்தாள்மடத்திலிருந்தபோது, அம்மடாதிபதி தம்முடைய கண்டிகை களவுபோயினமை காரணமாகச் சந்தேகங்கொண்டு அவரைச் சத்தியஞ்செய்யுமாறு கேட்க, அவர் உருக்கிய நெய்யிலே கையிடச்சொன்னாலுஞ் செய்வேனென்று கூறி, அவ்வாறு கூசாது கையிட்டுத் தன் சத்தியத்தை நாட்டி அதனால் கைகூழையாகப் பெற்றவர். அவர் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களிலும் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களிலும் மிக்கபாண்டித்தியமுடையவர். சிவபத்தியும் சிவானுபத்தியும் உடையவர்.

வைத்திய
லிங்கச்
செட்டி
யார்.

கோபாலச்செட்டியாருக்கு ஒரு புத்திரன்பிறந்தான். அதுகேட்டுக் கூழங்கைத்தம்பிரான் கோபாலச்செட்டி யாரிடஞ் சென்று, உன்புத்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டு வாவென்றார். செட்டியார் மகிழ்ந்து அப்புத்திரனைத் தூக்கிக்கொண்டுவந்து அவருக்குக்காட்ட, அவர் மிக மகிழ்வோடாசீர்வதித்து, “இப்புத்திரன் பெருங் கரு மங்கள் முடிக்கப் பிறந்திருக்கிறான். அவனைச் செவ்வே பாதுகாத்திடக்கடவாய், அவன் பெயர் வைத்தியலிங்கன்” என்று கூறிப்போயினார். அப்புத்திரன் மிக்க வழகும் திடகாத்திரமும் நற்குணநற்செய்கைகளுமுடையனாய் வளர்ந்து பன்னிரண்டு வயசடைந்தான். ஒரு நாள் செட்டியார் வைத்தியலிங்கனைக் கடையில் வைத்து விட்டுப் போசனஞ்செய்யப் போயினார். அப்பொழுது தேசாதிபதி மனைவிபார், கோபாலச்செட்டியார் கடைக்கு முன்னே தமது குதிரைவண்டியை நிறுத்திச் செட்டியாரெங்கேயென, வைத்தியலிங்கன் எழுந்துபோய் ஒரு மாதுளங்கனியை நீட்டி, “இதனைக் கிருபைகூர்ந்தங்கீ கரித்தல் வேண்டும்” என்றான். அதற்கிடையில் செட்டியாரும் போசனம் முடித்துக்கொண்டு மீண்டனர். தேசாதிபதிதேவி, இச்சிறுவன் யாரென்ன, செட்டியார் சிறியேன் புத்திரன் என்றார். தேவிமகிழ்ந்து அச்சிறுவனைத் தமது வண்டியிலேற்றிக்கொண்டு தமது வீட்டுக்குச் சென்றார். அவருக்குப் புத்திரரில்லாமையால் அன்றுமுதல் இச்சிறுவனைத் தமது புத்திரனாகப் பாவித்து நடாத்திவந்தனர். போசனநேரத்துக்கு மாத்திரம் அவனை அவன்வீட்டுக்கு அனுப்பி, மற்றக்காலமெல்லாம் தமது வீட்டில் வைத்து அவர் தாமே ஒல்லாந்தபாஷையும் பயிற்றிவந்தனர். பதினெட்டு வயசுவரையும் வைத்தியலிங்கன் தேசாதிபதி வீட்டில் இருந்தான். ஒருநாள் தேசாதிபதி முத்துச்சலாபக் குத்தகை விற்கப்போகிறாரெனக் கேள்விப்பட்ட வைத்தியலிங்கன், தன்னை வளர்த்த தாயாரிடஞ்சென்று, “முத்துக் குத்தகை வாங்க விருப்புடையேன்; அதனை

வாங்குதற்கு உதவிபுரியவேண்டும் அம்மா” என்றான். தேவி முகமலர்ந்து அவனை நோக்கி, “ஆப்பா, நீ குத்தகையேற்று நடாத்துவாயா” என்ன, அவன், “அம்மாவுடைய தையை எனக்கிருக்குப்போது நடாத்த வியலாதோ” என்றான். அதுகேட்ட தேவி ஒரு கடிதம் வரைந்து அவனிடங்கொடுத்து, “இதனைக் கொண்டு போய்க் கச்சேரியில் உணது வளர்த்த தந்தையாகிய தேசாதிபதியிடங் கொடு” என்றார். அதனை வைத்திய வைத்தியலிங்கன் வணக்கத்தோடு வாங்கிக்கொண்டுபோய் வணங்கி லிங்கச்சேரின்று தேசாதிபதியிடங் கொடுத்துப்பக்கத்தே நின் ட்டியார் றான். அதனைத் தேசாதிபதி திறந்துவாசித்து முகமலர்ச்சி முத்துக் யோடு அவனை நோக்கிக், “குத்தகை வாங்கப்போகிறாயா” குத்தகை என்ன, அவனும், ஆம் ஐயா, என்றான். பிரதானம் வாங்கல். தீர்யாகிய கொச்சிக்கணைசையர் அவனை நோக்கி, “என்னடா நீயங்குத்தகைக்குத் தக்கவரையிட்டாயோ” என்றார். தேசாதிபதி கணைசையர் கேட்டதை அவ தானித்து மனசிலே கோபமுடையனாகி, ஐயரை நோக்கி, “முத்துக்குளிக் குத்தகையை வைத்தியலிங்கச்செட்டிபேருக்கு எழுதி அதற்குப் பிணையாக என்பெயரை எழுதுக” என்று கட்டளையிட்டான். ஐயர் தேசாதிபதி கருத்தைக் குறிக்கொண்டு யாதும் எதிர்பேசாது குத்தகையை எழுதிவிட்டார். வைத்தியலிங்கச்செட்டியார் அக்குத்தகையை ஏற்றுக் கிரமமாக நடத்தி ஓரிலக்கூ ரூபாவுக்குமேல் இலாபம் பெற்றார். இப்படியே மூன்று முறை குத்தகை வாங்கிப் பேரிலாபம் படைத்ததுமன்றிக் குணத்தாலும் கொடையாலும் நல்லொழுக்கத்தாலும் ஈசுரபத்தியாலும் சிறந்து பெரும்புகழும் படைத்தார். இவர் சோழநாட்டிலே சங்கந்தி (சங்கேந்தி) யென்னுமூரிலே பெண்கொண்டவர். இவருடைய தாயார் ஒருநாள் முத்துக் காயவைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது பிச்சைக்காரனுக்கு ஒருபிடி முத்தள்ளி வழங் முத்துப் பிண்டென்றால் குழைகொண்டு கோழியெறியும் பெருஞ் பிச்சை.

செல்வரினும் இவர் பெருஞ் செல்வரென்பது சொல்ல வேண்டா.

ஒருநாள் கூழங்கைத்தம்பிரான் வைத்தியலிங்கச் செட்டியாருடைய வீட்டுக்குச் சென்றபோது, செட்டியாருடைய தாயார் அவரை உபசரித்து அவர்பாதங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தார். தம்பிரான் அவரை ஆசீர்வதித்து,

“சங்கேந்தி தங்கச்சி தையலென்பா ரிங்கவளும்
சங்கேந்தி தங்கச்சி தையலே....அங்கவளைக்
கோபாலன் நேவியெனக் கூறுவா ரிங்கவளும்
கோபாலன் நேவியெனக் கூறு.”

என்னுஞ் செய்யுளைக் கூறினார். கோபாலச்செட்டியார் மனைவிபெயர் தையலாச்சி. அவரும் சங்கேந்தியிற் பிறர் வரே.

வண்ணை
வைத்தீ
சுவரால
யம்.

வைத்தியலிங்கச்செட்டியார் தமக்கொரு சிறந்த மாளிகை கட்டவேண்ணித் தம்பிரானிடஞ் சென்று தமது கருத்தை வெளியிட்டனர். அவர் “உண்ணை இந் நிலைக்குக் கொண்டுவந்தவர் உனது பரம்பிதாவாகிய வைத்தியலிங்கக் கடவுளும் உலகமாதாவாகிய தையல் நாயகித் தேவியாருமன்றே. அவர்க்காலயம் வகுத்தபின் னரே நீ உனக்கு மாளிகை கட்டவேண்டும்” என்றனர். அது கேட்ட செட்டியார் “ஆவ்வாறே செய்வேன்” எனக் கூறித் தம்பிரான் வகுத்தவிடத்தை வாங்கி, வண்ணை வைத்தீசரன் கோயிலென்று இன்றும் இணையற்று விளங்கும் சிவாலயத்தைக்கட்டிக் கும்பாபிஷேகஞ் செய்வித்துப், பறங்கிக்காரரால் அழித்தொழிக்கப்பட்ட சைவப்பயிரை மீளவும் நாட்டினர். இத்திருப்பணிக்கு யாழ்ப்பாணத்துள்ள ஏனைய பிரபுக்களும் சிறிது பொருளும் பூசைக்கு விளைநிலங்களும் தோட்டங்களுமுதவினராயினும், பெரும்பாகமும் வைத்தியலிங்கச் செட்டியாரே தமது திரவியங்கொண்டு முடித்

தனர். இவருந் தம்பிரானும் யாழ்ப்பாணத்துக்குச் செய்த உபகாரம் யாழ்ப்பாணமுள்ளவரையும் அவர் பெயரை விளக்கிக்கொண்டேயிருக்கு மியல்பினதாம். செட்டியார் சந்ததியார் யாழ்ப்பாணத்திலும் சோழநாட்டிலுமிருக்கின்றார்கள்.

ஒல்லாந்தர் மாடுகளைக் கொண்டு இறைச்சிவிறற்றற்கு ஓரிறைச்சிச்சாலை தாபிக்கவேண்டுமென முயன்றனர். அதற்குத் தமிழ்மந்திரிகளும் குடிகளும் மாறியிருந்தனர். கோ செத்தமாடன்றி மாட்டைக்கொண்டு தின்றறியாத வதை. பறையரும் அத்தொழிற் குடன்படாராயினர். அக்காலத்தில் நெடுந்தீவிலுள்ள சிலபறையரை ஒல்லாந்தர் தம் மதத்திற் சேர்த்து, அவர்க்குப் பெரும் வேதனங் கொடுத்துக்கொணர்ந்து அத்தொழிலுக் குடன்படுத்தினர். ஒல்லாந்தர் அச்சாலையை ஊரவர்கள் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் கோட்டையினுள்ளே அந்தரங்கமானவிடத்தில் வைத்துத் தமது சாதியார்க்குமாத்திரம் உபயோகப் படுத்திவந்தனர். ஒல்லாந்தர் இறைச்சிக்கு என்று கேட்டால் ஊர்ச்சனங்கள் மாடு கொடுக்கமாட்டார்கள் என்றெண்ணிப் பாலுக்கென்று பசுக்களை வாங்கித் தொகையாக வளர்த்து அவை நலுங் காளைக்கன்றுகளை வளர்த்துக் கொண்டு தின்றுவந்தார்கள். நற்றில் பசுக்களையுங் கொன்றருந்திவந்தனர். ஒருநாள் தேசாதிபதியினுடைய வீட்டில் நடந்த ஒரு பெரு விருந்திக்கு ஒரு காளைக்கன்று வேண்டியிருந்தது. தேசாதிபதி அக்காலத்தில் பசுநிரையாலும் ஆளடிமை நெல்விளை நிலமிகுதியாலும் இராசாங்கவுத்தியோகத்தாலும் சிறந்து விளங்கிய சண்முகநாயகமுதலியாரிடம் ஒருகன்று கேட்க, முதலி சண்முகயார் இவ்வினச் செயலுக்கு உடன்படமாட்டேன் இரா நாயகமுசாங்கவுத்தியோகமும் வேண்டாமெனக்கூறி அத்தே தலியார். சாதிபதி சமுகம்விட்டகன்றனர். தாம்செய்யாவிடினும் கோவதைக்கு அனுகூலியாயிருப்பதும் பெருங்கொடும் பாவமெனக் கொண்டு தமது அதிகாரத்தையும் இராச

பூச்சியதையையும் துறந்த சண்முகநாயக முதலியாரது பெருந்தகைமை பெரிதும் பாராட்டத்தக்கது. உயர் குடிப்பிறந்தோர் உயிர் போகவரினும் இழிதொழிலுக்கு உடன்படாரென்பது ஆன்றோர் வாக்கு. இவர்வழியிலிப் போதுள்ளவர்களும் பெருங்குணம் படைத்தவர்களே.

கோவதைக்கஞ்சிப் பறங்கிக்காரர் காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்தை விட்டோடிச் சோழநேசத்தில்வாழ்ந்த பெருந்தகையு மொருவருளர். யாழ்ப்பாணத்திலரசு புரிந்த ஒரு பறங்கித்தேசாதிபதி தன்கீழுள்ள கிராமாதி காரிகள் வருஷமொருவராய் ஒவ்வொரு காளேக்கன்று கொடுத்து வரவேண்டுமென்று கட்டளையிட்டான். அக் கட்டளைப்படி முதன்முறைக்குரியவராயினார் திருநெல் வேலி ஞானப்பிரகாசர். அவர் திருநெல்வேலி அதிகார மும் கல்வியும் பெருஞ் செல்வமும் பரம்பரைச் சைவ வேளாண் குடியுமுடையவர். அவர் பறங்கித் தேசாதி பதிக்கு இறைச்சிக்கு மாடு கொடுத்து இவ்வூரில் வாழ் வதிலும் இவ்வூரைவிட்டகல்வதே சிறந்த உபாயமெனக் கொண்டு அவ்வாறே தமதுரைவிட்டகன்று சிதம்பரத் தையடைந்து அங்கே துறவறம்பூண்டு வாழ்ந்தவர். அவர் சிவஞான சித்தியாருக்குத் தமிழில் ஒருரையும் வட மொழியிலே ஆனேக நூலும் செய்தவர். சிதம்பரத்தி லேயுள்ள ஞானப்பிரகாசமென்னும் திருக்குளம் அமைத் தவரும் அவரே.

இக்காரணம்பற்றி வரணித் தில்லைநாதர் என்ப வரும் பறங்கிக்காரரது கொடுங்கோலின்கீழ் வாழலா கடெனக்கொண்டு சோழநாட்டையடைந்து ஞானப்பிர காசரது பெருமைகளைக் கேள்வியுற்று அவர்பாற்சென்று காஷாயம்பெற்றுத் தில்லைநாததம்பிரான் என்னும் பெய ரோடு விளங்கினர். அவர் சிவாநு பூதியுடையராய்ச் சோழராசாவின் புத்திரிக்குற்ற குன்மவலியை விபூதி சாத்தித் தீர்த்து வேதாரணியத்திலுள்ள சிவாலயத் திருப்பணிக்காடிப் பெருந்தீரணியமும் உப்பளமும் இரே

தில்லைநா
ததம்பி
ரான்.

குச்சங்கமும் பெற்றவர். வேதாரணிய தலவிசாரணை யுரிமை வரணிச்சைவர்க்குக் கிடைத்தது அவர்மூலமாக வேயாம். வரணிச்சைவரே இன்றும் வேதாரணிய ஸ்தல விசாரணைக் கர்த்தராயிருக்கின்றார்கள்.

ஒல்லாந்தரது கொடுமைக்காற்றாது அக்காலத்திலே யே மேல்பற்றிலிருந்து போய்ச் சில குடிகள் வேதாரணி யம் சம்போடை சிதம்பரம் முதலியவிடங்களிற் குடி யேறினர்.

அது நிற்க, சண்முகநாயகமுதலியார் தமது உத்தியோ கத்தினின்றும் நீங்க, அவருடைய பதத்துக்கு அநேகர் விண்ணப்பஞ்செய்தனர். தோம்பெழுதும் பகுதி அதிகார முழுதும் சண்முகநாயக முதலியாரே வகித்திருந்தார். அது முடிந்தும் முடியாமலுமிருந்தது. அதனைமுடிப்ப

தற்காகப் பலர் பரீக்ஷிக்கப்பட்டும் பூரணயோக்கியதை உடையவர் ஒருவரும் அகப்படவில்லை. உயர்தர ஒல் லாந்த கலாசாலையொன்று கொழும்பிலிருந்தது. அங்கே சென்று கற்றவரினுஞ் சிலர் வரவழைத்துப் பரீக்ஷிக் கப்பட்டனர். அவருள்ளும் தக்கவர் அகப்பட்டிலர். அதுகண்டு தேசாதிபதி மெல்லோப் பாதிரியாரைக் கொண்டு ஐவர் தமிழரைத் தெரிந்தெடுத்தது ஒல் லாந்துக்கனுப்பி மூன்று வருஷம் பலதுறைக்கல்வி யிலும் பயிற்றுவித்தனர். அவருள்ளே இருவர் இறந்து

போக மூவர் பெரும் வித்தியாபட்டங்கள் பெற்று மீண் டனர். அவர்களுள் ஒருவரே தொன்பிலிப்பு இலங் கைக்கோன் முதலியார். அவரே தோம்பெழுத்தை முடித் தவர். அவர்வமிசத்தவரின்னுமுளரோ அருகினரோவென் பது தெரியவில்லை. ஏனைய மூவருள் ஒருவர் உபசேனாபதி யாகவிருந்தனர். ஒல்லாந்தசேனையோடு பிரான்சியர் திரி கோணமலையிற் போர்செய்தபோது அவர் பிராஞ்சியரைப் போரில் தோற்றோடுமாறு செய்தவரென்பார். ஒந்தாச்சி யென்பவரும் ஒல்லாந்த தேசஞ்சென்று வித்தியாபட்டம் பெற்று விளங்கினோருள் ஒருவராவார். அவர் வரலாறு வேறொன்றுந் தெரியவில்லை.

ஒல்லாந் த கலா சாலை.

தமிழர் ஒல்லாந் துசேன் றுகல்வி கற்றல்.

மெல்லோப்பாதிரியார் கொழும்பிலே ஓர் உயர்
மெல்லோ. குலத் தமிழ்க்குடும்பத்தில் 1720 ம் (௨௩) பிறந்து ஒல்
லாந்த கலாசாலையிற் கற்று வல்லவராயினர். தமிழி
லும் சிறந்த பாண்டித்தியம் படைத்தவர். அவரு
டைய கல்வியறிவின் வளத்தைக் கண்ட ஒல்லாந்தர்
அவரைப்பாதிரியாக்கி யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பினர்.
அவரே பைபில் புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழி
பெயர்த்தவர். அவர் செய்ததாகக் கூறப்படும் உவமைப்
பாட்டுகள் மிகச் சிறந்தவை. அவர் கூழங்கைத் தம்பி
தம்பிரானுக்குப் பேரபிமானியாக விளங்கினவர். 1790 ம்
(௨௩) இறந்தனர்.

அக்காலத்திலே குலத்தாலும் செல்வத்தாலும் ஈகை
வில்லவ யாலும் சிறந்து விளங்கிய வில்லவராயமுதலியாரென்
ராயமுத பவர் ஒருவர் நல்லூரிலிருந்தார். கூழங்கைத்தம்பிரான்
லி. இவ்வில்லவராய முதலியார்வீட்டிலே இராக்காலத்திலே
வித்தியாகாலகேசுபஞ் செய்துவந்தனர். முதலியார்
புத்திரன் தம்பிரான் காலகேசுபத்தின் பொருட்டுப்
படித்துப் பொருள் சொல்லிவந்த பாட்டுக்களையெல்லாம்
எழுவயதளவில் அவதானம்பண்ணி உடனே அவ்வாறே
ஒப்பித்துவந்தனர் என்றால் அப்புத்திரனுடையவிவேகம்
இவ்வளவென்று சொல்லவேண்டுமா. ஒருநாள் அப்புத்
திரனார் வீதியிலே நின்று விளையாடிக்கொண்டிருக்கை
யில் ஒருபுலவர் வில்லவராயமுதலியார் வீடு எங்கே
யென்று வினாவ, அப்புத்திரனார். அவரைப் பார்த்து.

பொண்பூச்சொரியும் பொலிந்தசெழுந்தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம்—மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவ ராயன்றன்.
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

என்று கூறினர். அதுகேட்ட புலவர் அப்புத்திரனரை
மெச்சி இச்சிறுபருவத்தே இத்துணைச்சிறந்தகவியினாலே
விடைகூறிய நீ வரகவியாதல்வேண்டுமெனக் கூறிக்

கட்டித்தழுவி உச்சிமோந்து சென்றனர். அப்புத்திர சின்னத்
 னாரே சின்னத்தம்பிப்புலவர். அவர் பதினைந்து வயசள தம்பிப்
 விற் சிதம்பரஞ்சென்று தலயாத்திரை செய்து மீளும் புலவர்.
 போது வேதாரணியத்தை அடைந்து அங்கே மறைசை
 யந்தாதிபாடி அரங்கேற்றினர். அப்போது அவ்வா
 தீனத்து வித்துவானாகிய சொக்கலிங்க தேசிகர் என்பவர்
 சொல்லிய மேல்வருங்கனி அவருடைய இயல்பை
 விளக்குகின்றது.

செந்தா தியன்மணிப் பூம்புலி யூரரைச் சேர்ந்துரிதம்
 சிந்தா தியானஞ்செய் வில்லவ ராயன் றிருப்புதல்வன்
 நந்தா வளஞ்செறி நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சீர்
 அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசர்க் கணிந்தனனே.

சின்னத்தம்பிப்புலவர் மறைசையந்தாதி மாத்திர
 மன்று கல்வளையந்தாதி முதலிய வேறுபல நூல்களுஞ்
 செய்தனர். இவருடைய சந்ததியார் இன்றுமுள்ளர்.

சண்முகநாயகமுதலியார் சகோதரர் சரவணமுத்து சரவண
 முதலியார் யாழ்ப்பாணம் மேல்பற்றுக்குப் பஞ்சாய முத்துமு
 நீதிபதியாயிருந்தனர். அவர் நீதிவிசாரணைசெய்தவிடஞ் முதலி
 சத்தியக்காடெனப்படும். அது தொல்புரத்திலிருக்கின் யார்.
 றது. அவர் காலத்தில் மசூரிகாரோகம் மிக்க உக்கிரத்
 தோடு பரவி ஒல்லாந்த படைவீரருள்ளும் பெரும்பாலா
 ரைத் தாக்கிற்று. அப்படைக்கு வீரப்பெருமாள் என்
 பவன் தலைவனாகவிருந்தான். அவன் ஒல்லாந்ததேசாதி
 பதியிடம் அநாமதிபெற்றுக் கோட்டைக்குப் புறத்தே
 ஒருமாரியம்மன் கோயிலைக்கட்டி விழாச்செய்ய மசூரிகா
 ரோகம் தணிந்தது. சரவணமுத்து முதலிபாரும் தேசாதி
 பதி அநாமதிபெற்றுத் தொல்புரத்திலும் ஒருமாரியம்
 மன் கோயிலமைத்து விழாக்கொண்டாடி அவ்வூரில்
 மிக்க உக்கிரத்தோடு பரவிய மசூரிகாரோகத்தைச் சாந்தி
 செய்வித்தனர். அக்கோயிலின்றும் பிரசித்தியோடு விளங்
 குகின்றது. அக்காலத்தில் காய் கனி பூ மடைகள்
 அன்னமடைகளிட்டே வழிபாடுசெய்தனர். அவர் இறந்த

பின்னர் அவர் மனைவியார் புண்ணியநாய்ச்சியென்பவர் சிதம்பரத்துக்கு அநேக வினாநிலங்கள் கொடுத்துத் தருமமடங்கனும் அமைத்தனர்.

அதுநிற்க, கூழங்கைத்தம்பிரானிடத்துத் தமிழ் இலக்கணநிலக்கியங்களும் சித்தாந்த சாத்திரங்களும் கற்றவர்கள் அநேகர். தம்பிரானிடத்துப் பாடங்கேட்டல் யாவர்க்கும் எளிதாயினும் அவர் ஒரு முறைக்குமேல் ஒருபாடத்தை ஒருவர்க்குச் சொல்லார். அவர் சொல்லுமிடத்தும் ஐயந்திரிபறக் கடா விடைகளோடு சவிஸ்தாரமாகவே சொல்வர். இரண்டாம்முறை கேட்கப்புகின் கொடுஞ்சினங்கொண்ட நாகமாவர். ஒரு முறையிற் கிரகிக்கவியலாதவர் அவ்வாறுசெய்ய வல்லாரோடிருந்துகேட்டு அவர்பால் மீண்டுங் கேட்டுணர்வர். ஒருகாற்கேட்டு முற்றங்கிரகித்த மாணக்கருள்ளே மாதகல் பயில்வாகணப்புலவரும் இருபாலை நெல்லைநாதரும் சிறந்தோர். நெல்லைநாதர் எத்துணைப்பெரிய செய்யுளையும் ஒருமுறையிற் கிரகிக்கும் பேராற்றல் உடையவர். சோழநாட்டிலிருந்து செந்திக்கவி என்பவர் வைத்தியலிங்கச் செட்டியாருடைய புகழ்கேட்டு அவர்மேல் ஒரு பிரபந்தம் பாடிவந்து ஒருநாள் அரங்கேற்றினார். நெல்லைநாதர் முதற்செய்யுள் கேட்டவுடன் இது பழையபாடலன்றோ, நீர் புதிதாகப்பாடிய பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றும் என்று செந்திக்கவியை நோக்கிச்சொல்ல, செந்திக்கவி திகைத்து எப்படியென்றார். நெல்லைநாதர் அச்செய்யுளைச் சபையோரெல்லாம் பிரமிக்க ஒப்பித்தனர். செந்திக்கவி, “இப்பெருஞ்செய்யுளை இவர் அவதானித்து ஒப்பித்தார். அடுத்த கவியை விரைந்து சொல்வேன்” என மனத்தாள் மதித்து “இதாவும் பழையகவிதானோ” என்று கூறி விரைந்து படித்தார். இதாவும் பழையகவியேயென்று நெல்லைநாதர் அக்கவியை ஓரகூடாமும் வழுவாதொப்பித்தார். செந்திக்கவி எழுந்து அவரை வணங்கி அவருடைய அவதானசக்தியைப் புகழ்ந்து பாராட்டி

மயில்வாகணப்புலவர் நெல்லைநாதர்.

செந்திக்கவி.

னர். நெல்லைநாதர் செட்டியாரை நோக்கிச் செந்திக் கவிபாடிய பிரபந்தம் பழையகவியன்று ; புதிதே என்னுடைய ஆற்றலை அவர்க்குணர்த்துமாறே அச்செய்யுட்களை அவதானம்பண்ணிச் சொன்னேன். ஐயப்பாடொழிந்து அதனைக்கேட்டு அவர்க்குத்தக்க பரிசளித்திடுகவேன்றார். செட்டியார் அதுகேட்டு மகிழ்ந்து பிரபந்தத்தை அரங்கேற்றுவித்து முன்னெண்ணியதிலும் இருமடங்காகப் பரிசில் எடுத்து, “கவிசாரே! இதிற்பாதினே உமக்கு யான்தரக் கருதியது, நெல்லைநாதபண்டித சிரோமணிபெயரால் ஒருமடங்கதிகமாகத் தருகிறேன். அதனை அவர்தந்ததாகக் கொள்ளும்” என்று கூறி வழங்கினார். நெல்லைநாதர் கம்பருக்குப் பரிசளித்த நெல்லை பெருந்தகையினது மரபிலுள்ளவர். நெல்லைநாதர் புத்திர நாதர். ராகிய சேனாதிராயமுதலியார் ஒல்லாந்த ஆங்கிலபாஷைகளும் வல்ல தமிழ்ப்பண்டிதர். அவர் ஒல்லாந்தவரசிலும் சேனாதி ஆங்கிலவரசிலும் துனிபாஷிகராயிருந்தவர். நல்லைவெண் ராசமுதபாப் பாடியவர் அவரே. அந்நூல் சொருபஞ்சிதைந்து லி. வழங்குகின்றது. இவர்வம்மிசத்தார் இன்றுமுள்ளார்.

மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் புலியூரந்தாதி பாடியவர். வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் கூழங்கைத் தம்பிரானிடம் பாடங்கேட்டது இம்மயில்வாகனப்புல மயில்வாவரை நடுவாக வைத்துக்கொண்டேயாம். அவருடைய கனப்புலமைக்கும் வாக்குவன்மைக்கும் நிகர்கூறுவதெளி புலவர். தன்று. அவர் சுன்னாகத்து அந்தணர் திலகரும் கவிந்திரருமாகிய வரதராசபண்டிதர் செய்த சிவராத்திரிபுராணத்துக்குச் சொன்ன

“பரதராசனுயரசலராசனுமை
பங்கனண்புதருபண்புசேர்
விரதராசசிவசிசியினீள்சரித
மிகவிளங்கிடவிளம்பினான்
கரதராசனையமொழியரங்கனருள்
கருணைமாரிநிகர்பரிணிதன்

வரதராசன்மறைவாணராசனியல்
மதூரவாசகவிராசனே.”

என்னும் பாயிரம் அவர் வன்மையை நன்கு விளக்கும்,
யாழ்ப்பாண வைபவமாலே செய்தவரும் இம்மயில்வாக
னப்புலவரே.

அதுநிர்க, ஒல்லாந்தர் தமது அரசுக்கு அழிவு
தெய்வச்செயலாகச் சீக்கிரம் வருமென்பதை யோசி
யாமல் குடிகளிடத்துள்ள பொருளைக் கவருதற்குப்
பலசூழ்ச்சிகளுஞ் செய்தார்கள். மேளவாத்தியத்தோடு
கல்யாண நடக்கும் கல்யாணச்சடங்கு முதலியவைகளுக்கும் பல்
வரி. லக்குத் தண்டிகையில் ஊர்கோலம்போதற்கும் வரிவைத்
தார்கள். நாட்டிலுள்ள சாயவேரையெல்லாம் அற்ப
கூலி கொடுத்துக் கிண்டிவந்தவர்கள் கூலியின்றிக்கிண்டு
வித்துத் தயமிடம் அனுப்பும்படி நாட்டாதிக்காரிகளுக்
கெல்லாம் கட்டளைபண்ணினார்கள். அவ்வாறு திரட்டுஞ்
சாயவேர் சாயவேரை நாகபட்டணமுதலியவிடங்களுக்கனுப்பி விற்
றுப் பெரும் பொருளீட்டிவந்தார்கள். அது செய்யாத
சனங்களை அடித்துச் செய்விக்கும்படி அதிகாரிகளுக்குக்
கட்டளையிட்டார்கள். இக்கட்டளையால் ஊரதிக்காரிகள்
சனங்களை வருத்தவேண்டியவரானார்கள். அதனால்
பண்டார அநேக சனங்கள் வன்னிக்கோடிப் பண்டாரவன்னிய
வன்னி- னிடத்து அடைக்கலம்புகுந்தார்கள். பண்டார வன்
யன். னியனுக்கும் சாயவேர் திரட்டுமாறு ஒல்லாந்தர் கட்
டளை போக்கினார்கள். அதற்கவன் அது செய்ய இயலா
தென்று மறுத்தான். அக்காலத்தில் முல்லைத்தீவுநாடு
ஒல்லாந்தவரசுக்குட்பட்டிருந்ததாயினும் பண்டாரவன்னி
யனே அதனை ஆண்டுவந்தான். ஒல்லாந்தர் அவனோடு
போராடி வெல்லுமிடத்துண்டாகும் பயன் போர்ச்செல
வுக்கும் போதாதென உவர்த்திருந்தார்கள். அச்சமயம்
ஒல்லாந்தருடைய படைப்பலமும் சூறைந்திருந்தது.
இருந்த படைவீரரும் யுத்தப்பயிற்சி யில்லாதவாள்கள்

யிருந்தார்கள். ஒல்லாந்தவுத்தியோககாரரும் பரிதாணப் பரியராயிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களுடைய ஆணை செவ்வே செல்லாதிருந்தது கிறிஸ்தசமயப் பிரவேசஞ் செய்பவருக்கே உத்தியோமென்ற சுட்டுப்பாடும் மெல்ல நழுவுவதாயிற்று. சைவசமயக் கோயில்களும் சிலவிடங்களிலே மெல்ல மெல்லப் பழையவோர்களிலிருந்து முளைத் தெழும்புவனவாயின.

அக்காலத்தில் சணங்கள் கல்யாணச்சடங்கு சாச்சடங்குகளுக்கு வேண்டுமானால் அரசினர்க்குப் பணங்கொடுத்து அநுமதிபெற்றே மேளவாத்தியம் வைக்க வேண்டுமென்று ஒல்லாந்தர் சட்டஞ்செய்தார்கள். இவ்வரிசைகளைப் பண்டுதொட்டனுபவித்துவந்த வேளாளர் முதலிய சாதியார், அச்சட்டத்தைக் கண்டவுடன் கலகம்மனம் புண்பட்டு ஒல்லாந்தவரசுக்கு மாறாகவெழும்பு சூழ்ச்சி. வும் சூழ்ச்சிசெய்திருந்தார்கள். அதற்குத் தங்களுக்குத் துணைசெய்யும்படி கண்டியரசனிடம் இரகசியமாகத் தூதமனுப்பினார்கள். அதனைக்கேள்வியுற்ற ஒல்லாந்த தேசாதிபதி அச்சட்டத்தை அழித்துவிட்டு எந்தச்சாதி யாரும் தத்தமக்குரிய பண்டைவரிசையோடு வாழலாமென அனுமதிக்கொடுத்தான்.

பண்டைக்காலத்திலே பிராமணர் விவாகத்துக்கு மேளவாத்தியவுரிமையுடையவர். வேளாளர் செட்டிகள் சாதிவரி விவாகத்துக்கு மேளவாத்தியமும், சாவுக்குப் பறைமே ளையும், இருசடங்குக்கும் நிலபாவாடையும் சங்குதாரை குடமுழவும் மேற்கட்டியும் உரிமையாகவுடையர். கோவியர் சாவுக்குமாத்திரம் பறைமேளவுரிமையுடையர். மறவர் அகம்படியர் இடையர் சிவியார் விவாகத்துக்கு மேளவாத்தியமும் சாவுக்குப் பறைமேளமும் உரிமையாகவுடையர். ஆண்டிகள் சங்கவாத்தியமுடையவர். முக்கியர் கரையார் ஒற்றைச்சங்கவாத்திய வரிமையுடையர், கம்மாள் சேகண்டியும் குடமுழவுமுடையர், குயவர் குடமுழவுடையர். அம்பட்டர் வண்ணார் தாண்டி

புடையர். மற்றைச்சாதிகளுக்கு ஒருவகை வாத்திய வுரிமையுமில்லை.

இராச
காரியம்.

பண்டைக்காலத்தில் வேளாளர் செட்டிகளுள்ளும் உழுதுண்டு வாழ்பவர் தவிர, உழுவித்துண்டு போரெல்லாம் தத்தபிடத்துள்ள பண்ணையாட்கள் எத்தனைபெயருளரோ, அத்தனையாட்களை இராசகாரியத்துக்கு வருஷமொருமுறை பதினைந்து நாளைக்கு அனுப்புதல் வேண்டும். அதுவுமன்றி ஏனைய வேளாளரைப்போலத் தமது விளைவில் ஆறிலொருகடமைகொடுத்து வந்தார்கள். மழவர் பதினாறுமுதல் இருபத்துநான்கு வயசுவரையும் பூத்தம்பயின்று பின்கிராமக்காவலராகித் தமக்கு இராசாவால் விடப்பட்ட நிலத்திற் பயிர்செய்துண்டு வாழ்வதோடு படைத்தொழிலுக்கு வேண்டிய காலத்தில் மீளுதல் வேண்டும். சிவியார் இராசாங்கத்துக்குச் சிவிகையாட்களாகவும் சிவிகைமுன் செல்லுங் கூறியராகவும் அரமனைவாயிலாளராகவும் மாசந்தோறும் ஒவ்வொரு தொகையினராக மாறிமாறிமுறைப்படி இராசசேவைசெய்து வருதல்வேண்டும். அதற்காக அவர்களுக்கு அரசரால் இறையிலியாக நிலங்கள் விடப்பட்டிருந்தன. உமணர் இராசாங்கத்துக்கு வேண்டும் உப்பமைப்பவர்களாயிருந்தார்கள்.

ஆண்டிகள் விடிய ஐந்து நாழிகையளவில் நகரங்களிலும் கிராமங்களிலும் சங்கநாதஞ்செய்து சனங்களைத் துயிலுணர்த்திவருந் தொழிலுக்காக ஒருமகமை புடையராயிருந்தார்கள். கோயில்களிலும் அரமனையிலுமுள்ள முறைக்காலம்போக மற்றைக்காலங்களில் ஊரில் பாசகஞ்செய்து காலங்கழிப்பதோடு மாரியம்மன்கோயில் பிடாரிகோயில் களுக்குப் பூசகராயுமிருப்பர். அவர்களுள்ளே இலிங்கதாரிகளும் வேறாயிருந்தனர். அவர்கள் வலைஞர்முதலிய சாதியாருக்குக் குருக்கள்மாராவர். அவ் விலிங்கதாரிகள் கண்ணடர். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தரசரிடம் படைத்தொழிலில் அமர்ந்திருந்தவர்கள். பிற

காலத்திற் கதியின்றி ஆண்டுகளோடு கலந்து ஆண்டுகளையும் இலிங்கதாரிகளாக்கி அபேதமாயினர்.

முக்கியர் கரையார் பாதவர் திமிலருள் இராசாவினது கடற்படையிலிருப்பவர்கள் தவிர மற்றொரெல்லாம் முத்துக்குளிப்புக்காலத்திலே வருஷத்தில் பதினைந்து நாளைக்கு இராசகாரியஞ்செய்யும் கடப்பாடுடையர். தமிழரசர்காலத்தில் மீன்வரியில்லை. அது பறங்கிக்காரர் காலத்திலேயே விதிக்கப்பட்டது. ஒல்லாந்தரும் அதனைத் திரட்டி வந்தனர். வலையர், இராசா வேட்டைக்குப் போகும்போதெல்லாம் உடன்போக்குக்குரியர்.

கம்மாளருட் கொல்லரும் தச்சரும் கிராமங்கள் தோறும் இறையின்றி நிலம் விடப்பெற்றார்கள். அவர்கள் அக்கிராமத்தாருக்கு வேண்டும் கலப்பை கொழு அரிவாள் முதலிய பயிர்த்தொழிற் கருவிகளெல்லாம் கூலியின்றிச் செய்துகொடுக்குங் கடப்பாடுடையவர்கள். வருஷத்தில் எட்டுநாளைக்கு இராசகாரியமுஞ் செய்யுங் கடனுடையவர்கள். இரும்பு இலங்கையிலே தென்பாசத்தில் மிகுதியாகவும் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டாகவும் உருக்கியெடுக்கப்பட்டுவந்தது. பறங்கிக்காரர் அவ்விரும்பைப் பாராட்டிச் சேர்த்து அந்நியதேசங்களுக்கு அனுப்புவர். ஈழத்திரும்பென நெடுங்காலம் பெயர்படைத்த ஈழத்திருவிருப்பு யாழ்ப்பாணத்திற் செய்யப்பட்ட இரும்பேயாம். ம்பு.

கைக்கோளர் சேணியர்களுக்கு யாதொரு கட்ப் கைக் பாடுமில்லை. கண்ணூர் தட்டார் கற்சிற்பர் இராசாவுடைய கோளர், ஆரமணையிலும் கோயிலிலும் வருஷத்தில் பதினைந்து சேணியர் நாள் வேலைசெய்யுங் கடனுடையர். வண்ணூர் முறை கண்ணூர் முறையாக இராசா சென்று தங்குமிடங்களுக்கு மேற் தட்டார் கட்டி கட்டுங் கடனுடையர். குயவர் ஆரமணைக்கு கற்சிற்பர். வேண்டும் மட்கலங் கொடுக்கும் கடனுடையர். கடைவண்ணூர், யர் சுண்ணாற்றிக் கொடுக்குங் கடனுடையர். பறை குயவர் யர் யுத்தகாலத்திலே சென்று முற்பறைகொட்டுங் கடனுடையர், னுடையர். இப்படியே ஒவ்வொரு சாதியாரும் பண்

டைக்காலமுதல் வருஷந்தோறும் சில தினங்களுக்கு இராசகாரியஞ் செய்துவந்தனர். அவ்வழக்கம் பறங்கிக்காரர்காலத்தும் ஒல்லாந்தர்காலத்தும் நடந்தது. ஆஃது ஆங்கிலேயர்காலத்தும் 1810 வரையில் ஒருவாறு நடந்தது. அதன்பின்னர் நிறுத்தப்பட்டது.

இரகசிய
விவாகச்
சடங்கு.

பஞ்சம

விவாகம்.

முன்னே கூறப்பட்ட கலியாணவரிக்கஞ்சி வேதியர் வேளாளர் செட்டியர் முதலியவர்களும் வறிய ராயிருந்தவர்களும் மற்றைச்சாதிகளும் கல்யாணச்சடங்குகளை யாதொரு மங்கலவாத்தியமுமின்றி இரகசியமாகச் செய்யத்தலைப்பட்டார்கள். பின்னையாரைப் பிடித்து வைத்துத் தேங்காயுடைத்துக் கர்ப்பூர தீபங்காட்டித் தமக்கு ஐக்கியமான பந்துக்களை மாத்திரம் அழைத்து அவர்முன்பாகக் கூறகொடுத்துத் தாலிகட்டுமுரிமை எல்லாச்சாதிக்கு முண்டேயாயினும் பூஷணவரிக் கொடுமைபுமொன்றிருந்தமையால் அதற்கஞ்சி ஏழைச்சனங்கள் ஆஃதில்லாமலும் கூறையோடுமாத்திரம் விவாகத்தை முடித்துக்கொள்வாராயினர். பள்ளர் பறையர் துரும் பர்கள்மாத்திரம் விடிய ஐந்து நாழிகையுண்டென்னுமளவில் விவாகச்சடங்கு செய்துகொள்ளல்வேண்டுமென்னும் கட்டுப்பாடு பண்டைக்காலந்தொட்டிருந்தது. அவ்வழக்கம் இன்றும் அவர்களுள்ளே காரணந்தெரியாது பலவிடங்களில் நடந்து வருகின்றது.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒல்லாந்தர்செய்த நன்மைகளுஞ் சிலவுள். ஆவர்கள் நெல்விளைவை விருத்திசெய்யுமாறு முன்னே தமிழாசரால் வெட்டுவிக்கப்பட்ட குளங்களைத் திருத்தியும், சிலகுளங்களைப் புதிதாக வெட்டியும் வாய்க்கால்களை வகுத்தும் வந்தார்கள். இவற்றையெல்லாம் தாம் பொருள்செலவிடாது குடிகளைக்கொண்டே இராசகாரியமாகச் செய்வித்து வந்தார்கள். 1784 ல் மழை குறைந்தது. அடுத்தவருஷம் மழையில்லாது போயிற்று. அதன்காரியமாகவந்த பஞ்சத்தால் ஊர் மிக வருந்தியது.

இக்காலத்திலே குமாரதெய்வேந்திர முதலியென்பவர் தாம் அராலியிற் சேமித்திருந்த நெற்களஞ்சியத்தைத் திறந்துவிட்டு, வேண்டுவோர் தாம்சுமக்கக்கூடிய நெல்லு வாரிப்போகலாமெனப் பிரசித்தஞ்செய்வித்து மேல்பற்றுப் பஞ்சத்தைக் காத்தாரென்பர். இதனை மற்றப் பற்றுக்களிலிருந்த பிரபுக்களுமேற்கொண்டார்கள்.

அவ்வருஷம் முத்துக்குளிப்பும் வாய்ப்பாகவில்லை. அதுகண்டு தேசாதிபதி சுழிபுரஞ்செல்வநாயகமுதலியார், சரவணமுத்துமுதலியார், புலோலிப்பெரியசிங்கநாயகமுதலியார், வேலப்பமுதலியார் முதலியவர்களையும் நீர்ப்பாய்ச் யாழ்ப்பாணத்துள்ள பிரபுக்களையும் வரவழைத்து அவர் சற்கூழ்ச்களோடு யோசித்து நெல்விலையைிறக்கிவிற்கவும், அற்பகூலிகொடுத்து இராசகாரியமாகக் கணகராயனாற்றையானையிறவுக்கடலைத் தூர்த்து அணையிட்டு அதன்வழியாகக்கொணர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துவிளை நிலங்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சவும் தீர்மானம் பண்ணினார். கணகராயனாறு பவானி (வவுனியா) க்குளத்துக்குச் சமீபத்தினின்றும் யானையிப்பாய்ந்து வடக்கேஓடி யானையிறவுக்கடலிற் கழிவது. அது பூர்வம் தமிழரசர்காலத்திலே கணகராயமுதலியாலே வெட்டப்பட்ட ஆறு. அக்காலத்திலே யானையிறவுக்கடல் இப்போதுள்ள விரிவாகவிருக்கவில்லை. அவ்விடம் யாழ்ப்பாணநாடு இலங்கையோடு பொருந்தும் பூசந்தியாயிருந்தது. அப்பூசந்திவழியாகக் கொண்டுவந்து யாழ்ப்பாணத்து விளைநிலங்களுக்கு நீர்ப்பாய்ச்சுமாறே கணகராயமுதலி அவ்வாற்றை வெட்டுவித்தான். அது முற்றுப்பெறுமுன் அவன் இறந்தான். பின்னர் அவ்வாறு தானே பெருகித் துறையை அரித்துக் கடலாக்கி விட்டது. ஒல்லாந்தர் அவ்வாற்றையே திருப்பி நீர்ப்பாய்ச்சுதற்கு முயன்றனர். முயன்றும் இராச்சியகலகத்தினால் அஃதநுகூலப்படவில்லை.

பறங்கிக்காரரால் கலக்குண்ட தமிழர் வழக்கங்களும் ஆசாரமுறைகளும் விவகாரமுறைகளும் ஒல்லாந்த

சட்டம். வரசால் மீண்டுங் கலங்கின. ரோம ஒல்லாந்த விவகார முறையே இத்தேசத்துக்குச் சட்டமாக நெடுங்காலம் வழங்கியதால் ஆங்கிலேயரும் அதனையே இத்தேசத்துக்குச் சட்டமாக்கினர்.

ஒல்லாந்தர்காலத்தில் கிராமங்கள் தோறும் கிராமாதி காரிகளை நியமித்து ஆங்காங்குமுள்ள சனங்களை அவர் கள்மூலமாயாண்டு வந்தார்கள். அச்சனங்களுக்கிடையே பஞ்சாயம். வரும் வழக்கு வியவகாரங்களை அவ்வதிகாரிகளே பஞ் சாயமுமாய்த் தீர்த்துவந்தார்கள். தீர்க்க வகைதெரி யாத வழக்குக்களை வாதிபிரதிவாதிகளைக்கொண்டு சத்தி யஞ் செய்வித்துத் தீர்ப்பார்கள். பண்டுதொட்டு யாழ்ப்பா ணத்திலுள்ளவர்கள் பொய் களவுக்குப் பெரிதும் அஞ்சு பவர்கள். பறங்கிக்காரர்காலத்துக்குமுன்னே கள்ளன்றி வேறு மதுபானமில்லை. கள்ளும் பள்ளர் பறையருக் குணவாக விருந்ததன்றி மதுபானமாக விருக்கவில்லை. கள்ளாண்டு களித்தாரைக் காணில் தமிழரசர் காலத்தில் தண்டாதிகாரிகள் தூதர்பிடித்து விலங்கிட்டு வருத்துவர். கள்வரும் குடியரும் மிகுத்தது பறங்கியரசு தொடங்கிய பின்னரேயாம். வியபிசாரம் தமிழரசர்காலத்தில் மிக வரிதாம். அக்குற்றமேற்பட்டோர் காய்ச்சிய இரும்பைக் கையிலேந்திச் சபையிலே சத்தியஞ்செய்து தமதுண் மையை நாட்டவேண்டியவர்களாயிருந்தமையே அதற் கெதிராகக் காரணமாம். அக்காலத்தில் பெண்கள் சிலர் துச்சத்தி இவ்வாறு சத்தியஞ்செய்து கையில் சிறிதும் சுடப் யஞ்செய் பெறாது போனமையைப் பறங்கிக்காரர் தாம் நேரே கண்டதாகப் பறங்கிச் சரித்திரத்திற் கூறப்பட்டிருக் கின்றது.

கனகச 1780 ம் (௭) காரைக்காலிலிருந்து கனகசபைப் பிள்ளையென்பார் ஒருவேளாண்பிரபு வந்து காரைதீவற் குடியேறினர். அவர் அவ்விடத்திலே நிலம் வாங்கி ஒரு சத்திரமுங்கட்டி அதற்கு விளைநிலங்களும் வாங்கி விட்டனர். அழிந்தும் அஃது பிள்ளைமடமென இன்

றும் வழங்குகின்றது. ஒல்லாந்தர் அவரைத்தமது மந்திரிகளுள் ஒருவராக்கி வண்ணூர்பண்ணையில் ஒரு மாளிகையும் நிலமுங் கொடுத்தார்கள். அவர் வெட்டிய குளம் நீர்வாவியெனவும் கட்டியகோயில் நீர்வாவிவிநாய கர் கோயிலெனவும் வழங்குகின்றன. அவர் இருந்த மாளிகை அதன் அயலிலேயிருந்தது. நீர்வாவிக்குளம் அக்காலம் மிக்க அலங்காரமான படித்துறைகளோடிருந்த தென்பது அதன் இடிகரைகளால் அநுமிக்கத்தக்கதாக விருக்கின்றது. அதனைப் பழைமைபோலத் திருத்துகின் அது காட்சிக்கினியதும் ஸ்நானத்துக்கு வாய்ப்பான தும் ஊருக்கலங்காரமுமா யிருக்குமென்பதற்கைய மில்லை. ஊரலங்காரப் பொதுநன்மைக்கு முற்படும் பரோ பகாரிகள் இக்காலத்தரியர். அதுநிற்க, கனகசபைப் பிள்ளையுடைய விவேகம் நற்குணம் பரோபகாரம் நேர்மை முதலியவற்றைக் கண்ட ஒல்லாந்தர் அவரிடத் திலே மிக்க மதிப்புடையராயிருந்தார்கள். அதனைக் கண்டு சகியாத மற்றைத் தமிழ்மந்திரிகள் வஞ்சனை முடிந்து அவருக்கும் ஒல்லாந்தர்க்கும் பேதமுண்டாக்கி அவரைக் காரைக்காலுக்கு மீளும்படி செய்தார்கள். அவர் “என்மீது குற்றஞ் சிறிதுமில்லாதிருக்கவும் ஆராயாது ஊரைவிட்டு நீங்கும்படி தீர்த்த ஒல்லாந்தரும் என்னைப்போல மனம் வருந்தி அரசைப் பறிகொடுத்து நீங்குங்காலம் சமீபித்தது. அதற்கறிகுறியாக இன்று செல்கின்றேன்” எனக் கூறித் தமது நிலம் மாளிகை களையெல்லாம் அற்பவிலைக்கு விற்றகன்றார். அவர் தோணியேறிய எட்டாநாள் ஒல்லாந்தர் அரசிழந்தனர். கனகசபைப்பிள்ளை சாபமும் காகதாலியமாயிற்று.

இதற்குமுன் 1790 ம் (௩) பனங்காமத்திலே பனங்கா வன்னியராகவிருந்த நல்லமாப்பாணமுதலியார் ஒல்லாந் மத்துவன் தருக்கு மாறாக இராசதரோகச் சூழ்ச்சி செய்கின்ற னிச்சி. ரென்று கீழ்நாட்டுச் சிங்களவன்னியனாரொருவர் எழுதி விடுத்த நிருபத்தைக்கொண்டு ஒல்லாந்தர் அவரைப்

பிடித்துப் பன்னீராயிரமிறைசால் (ஒன்பதினாயிரம் ரூபா) அபராதம் விதித்து அதுகொடுக்கும்வரையும் சிறையிலிருக்குமாறு கொழும்புக்கனுப்பினர். அவருடைய நிலங்களையெல்லாம் பிடித்து அந்நிலத்து வருவாய்களை மூன்றுவருஷத்துக்குக் குத்தகை கூறிவிற்பினர். அக் குத்தகையை வாங்கி அதனற் பெரும்பொருள்படைத்து விளங்கினவர் பெரிய தாமோதரம்பிள்ளையென்பவர். அவர் வீடு சித்திரக்கட்டுவீடெடைப் பன்றிக்கோட்டு வினாயகராலபத்துக்கு முன்வளவிலிருந்து இற்றைக்குச் சிலவருடங்களுக்குமுன்னர் அழித்துக் கட்டப்பட்டது.

நல்லமாப்
பாண
முதலி.

நல்லமாப்பாணமுதலியார் மனைவியார் எல்லைகாவேத நல்லைநாச்சியார் பனங்காமமுதலிய அநேக கிராமங்களுக்கு அவரே சிற்றரசி. அவ்வரசியை விவாகஞ்செய்த நல்லமாப்பாணர் செல்வமும் அதிகாரமுமுடையராயினார். எல்லைகாவேத என்னும்பெயர் எலைசபேத் காதரினாவென்னும் கிறிஸ்தபெயரென்பார். நாச்சியார் என்பது வன்னிச்சிமாருக்குரிய சிறப்புப்பெயர். அது நாயகனார் என்பதன் பெண்பாற் சொல்லாகிய நாயகியார் என்பதன் சிதைவு. நாயன் என்பதன் பெண்பாற் சொல்லாகிய நாய்ச்சி நாச்சி யெனமருவி ஆர்விகுதி பெற்ற தெனினும் பொருந்தும். நாயன் நாயகன் என்பன அரசர்க்குரிய பெயர்களாம். அதுநிற்க, நல்லமாப்பாணமுதலியார் சிறைப்பட்டுக் கொழும்புக்குச் செல்ல, எல்லைகாவேத நல்லைநாய்ச்சியார் யாழ்ப்பாணம் வந்து வண்ணார்பண்ணையில் வசித்தனர். அவர் தமது நாயகரை மீட்டன்றி நீராடுவதும் முப்போதுண்பதமில்லையென விரதங்கொண்டிருந்தனர். அதுகேட்ட வைத்தியலிங்கச் செட்டியார் கொழும்புக்குச்சென்று பன்னீராயிரமுங்கட்டி முதலியாரை மீட்டுக்கொண்டு மீண்டனர். வன்னியனார் அப்பன்னீராயிரத்துக்கும் இருபத்தையாயிரம்பனைகளும், தம்மை மீட்டற்குத் திருவுளங்கொண்டு அதுக்கிரகித்த வைத்தீசுவரசுவாமிக்கும் தையல்நாயகியம்மையாருக்கும் நித்தியபூசைக்காகத் தேறங்கண்டற்

தேறங்
கண்டல்

கிராமமுங் கொடுத்தனர். அதுகண்டு அக்காலத்திலே
சிறுப்பாகவிருந்த பூலோகமுதலியாரும் சில திருப்பணி
கள் செய்வித்தனர்.

வண்ணைச் சிவாலயத்துக்கும் சிதம்பராலயத்துக்
கும் முதன்முதல் விளைநிலமுபகரித்தோர் குமாரதே குமாரதே
வேந்திரமுதலியும், நுளம்பராயமுதலியுமாவர். இருவரும் வேந்திர
அராலியிலே விளங்கியவர்கள். சண்முகநாயகமுதலியா முதலி.
ருக்கும் சரவணமுத்துமுதலியாருக்கும் பெருநட்பினர். நுளம்ப
விசுவநாதசாஸ்திரியார் எழுதிய குறிப்பில் நுளம்ப ராயமுத
ராயரோடு அநேக பிராமணர் வந்து மேல்பற்றிலே லி.
குடிக்கொண்டாரெனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

நல்லமாப்பாண முதலியாருக்குக் கதிரை நாய்ச்
சியார் குஞ்சினாய்ச்சியார், அறுமாத்தை நாய்ச்சியார்,
வள்ளி நாய்ச்சியார், என நான்கு பெண்களும் கந்
தையாவன்னியனார் என ஒரு புத்திரரும் யாழ்ப்பாணத்
தீர் பிறந்தார்கள். கதிரைநாய்ச்சியாரை முகமலை வயிர
முத்துவன்னியனாரும், அறுமாத்தைநாய்ச்சியாரைக் கதி
ரித்தம்பிவன்னியனாரும், வள்ளிநாய்ச்சியாரைத் தியாக
வன்னியனாரும் விவாகஞ் செய்தனர். இவ்வள்ளிநாய்ச்சி
யாருடைய மகளை விவாகஞ்செய்தவர் கதிர்காமவன்னி
யனார். அவர் புத்திரனாரே 1901 ல் இறந்த வண்டா
வயிரமுத்து என்பவர். அவர் இறக்கும்போது வயசு
88. அவர் வேதாந்த நூலுணர்ச்சியிற் சிறந்தவர். அவர்
நுவரைவண்டாவென்னுஞ் சிங்களப்பிரபு குடும்பத்தில்
ஒருபெண்ணை விவாகஞ் செய்தவர். அவர் ஐந்துவயசுச்
சிறுவராயிருக்கையில் அவருடைய தந்தையாரைக்
காணும்பொருட்டு இரகுநாதமுதலியாரும் ஒரு குருக்
களும் போயிருந்தார்கள். அவருடைய தாயார் அவ்
வீருவருக்கும் வெற்றிலைச்சுருள் கொண்டுபோய்க் கொடு
வென்று இருகையிலும் இரண்டு சுருள் கொடுத்தார்.
அவர் இரகுநாதமுதலியாருக்கு முதற் சென்று ஒரு
சுருளைக் கொடுத்தவிட்டுக் குருக்கள்பாற் சென்றார்.

அதற்கிடையில் அவருடைய தகப்பனர் அவரை அழைத்துக் குருக்களுக்கு முதலிற் சென்று கொடாது முதலியாருக்குக் கொடுத்ததென்ன புத்தியென்றுறுக்கினர். அவர் தந்தையை நோக்கி, “ஐயா, அஃதென்குற்றமன்று; குருக்களுக்கு இருகையாலும் கொடுக்கவேண்டும். அதுபற்றி ஒரு கரத்திலிருந்ததை முதலிற் கொடுத்துவிட்டு இருகையாலும் குருக்களுக்குக் கொடுக்கச் சென்றேன்” என்றார். அது கேட்டுத் தந்தையும் குருக்களும் மற்றிருந்தோருள் சபாசென்று அவரை மெச்சினர். இதனால் அவர் சிறுவயசமுதல் விவேகியாய் விளங்கினரென விளங்குகின்றது. அதுநிற்க, வன்னி நாட்டிலேயிருந்த மற்றைய வன்னியனர்களும் ஒல்லாந்தரது கொடுமையாற் பதிவிடுத்து யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து தமது கையிலிருந்த பொருளையெல்லாம் தமதாளடிமைகளோடு கூடியுண்டுடுத்துத் தொலைத்து ஒளிமழுங்கினர். ஆங்கிலேயர் அரசியல் தொடங்கியபின்னரும் தேசாதிபதிகள் சில வன்னிச்சிமாரோடு பேசும் போது சிற்றரசர்க்குரிய மரியாதை வாசகத்தோடு விளித்தே பேசுவரென்றால் அவர்கள் நிலை இவ்வளவென்று சொல்லவும் வேண்டுமா.

இப்பால் ஆங்கிலேயர்காலம் கிட்டியதால், அவர்கள் வரலாற்றைக் குறித்துச் சிறிதுசொல்வாம். அவர்கள் ஆங்கிலேயர்காலம். நாடு இங்கிலாந்து என்னுந்தீவு. இவ்வாங்கிலேயர் இற்றைக்கு 300 வருடங்களுக்குமுன் துருக்கி நாட்டுடன் மாத்திரம் வர்த்தகத் தொடர்புடையவராயிருந்தார்கள். அப்பால், அஃதாவது 1580ன் மேல் பறங்கிக்காரருடைய முயற்சியையும் அதனால் அவர்களுடைய உயர்ச்சியையும் கண்டு, தாமும் அவரைப்போல் கீழைத்தேயத் தொடர்புடையவராக வேண்டுமென்று விருப்பங்கொண்டார். அவ்வாறே நான்கு ஆங்கிலேய வர்த்தகர் கீழைத்தேயத்தை நாடி வழிக்கொண்டு சீரியாமார்க்கமாய் இந்தியாவையடைந்தனர். அவர்களுள் ஒருவர் “அக்பார்”

அரசனிடத்தில் சேவகத்திலமர, மற்றை மூவரிலொருவர் பஞ்சாப்பிலிறந்துபோக, எஞ்சிய இருவரில் ஒருவர் துறவியாகிக் கோவையில் நின்றுவிட, மற்றவராகிய “பிற்சு” என்பவர் சீயம் மலாக்கா முதலியவிடங்களுக்குப் போய்ச் சுற்றிக்கொண்டு தமதூருக்கு மீளுகையில் 1589 ம் (௩) மார்ச்சுமீ 5௭ கொழும்பில் வந்திறங்கினார். இவரே ஆங்கிலேயருள் முதன்முதல் இலங்கையைக் கண்டவர் எனலாம்.

அப்பால் 2 வருடம் கழித்து, இங்கிலாந்துக்கு அந்நாளில் அரசியாயிருந்த (Elizabeth) எலிசபேத்து என்பவர், பறங்கிகளுடைய கொள்கைக்கு மாறாய் இந்துசமுத்திரத்தில் போய் உலாவிவருமாறு சிலகப்பல்களைப் பிரயாணப்படுத்திவிட்டார். அவற்றுள் ஒன்று மலாக்காநாடுவரையில் சென்று மீளும்போது, காவித்துறையில், 1592 ம் (௩) டிசம்பர்மீ 3௭ வந்து நங்கூரம்பாய்ச்சிற்று. அக்கப்பற்பெயர் (Edward Bonaventure) எட்டவேட் போனாவென்சர். இதுவே முதன்முதல் இலங்கைக்கு வந்த ஆங்கிலேயர் கப்பல் எனலாம்.

இதன்மேல், இந்தியநாடானது, பறங்கிகள் ஒல்லாந்தர் பிராஞ்சியர் ஆங்கிலேயர் என்னுமின்நான்கு சூர்முன் “இது வென்றார்க்குரியது” என்று வைக்கப்பட்டதோர் விலையுயர்ந்த இரத்தினப் பரிசுபோலாக, அதனைக் கையாடும்பொருட்டு ஆங்கிலேயர் ஏறக்குறைய 200 வருடம் வரையிற் போராடி நின்றமையால் இலங்கை அவர்கள் கருத்துக்கு வரவில்லை.

பின்பு, 1763 ல் சென்னைத் தேசாதிபதியானவர் இலங்கைமேல் காதல்கொண்டவராய், (Pybus) பைபஸ் என்னுந் துரையைக் கண்டியரசனாகிய கீர்த்தி ஸ்ரீ ராசசிங்கனிடம் அனுப்பி ஒருடன்படிக்கைக்குச் சம்மதம் கேட்டார். அதற்கு அரசன் சம்மதப்பட்டானில்லை.

அப்பால் 1782 ல் ஒல்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் போர் மூண்டது. அதுபற்றி, சென்னைத்தேசாதிபதி இலங்கையிலுள்ள ஒல்லாந்த நாடுகளைப் பிடிக்குமாறு கப்பற்றளபதியாகிய (Sir Edward Hughes) ஹியூஸ் தரையுடன் ஓர் கப்பற்படையையும், (Sir திரிகோண Hector Munro) மனுரோ என்னுஞ் சேனாபதியுடன் மலைபிடி ஓர் சேனையையும்னுப்ப, அவர்கள் வந்து திரிகோண பட்டது. மலையைப் பிடித்தார்கள். இச்சமயத்திலும் சென்னைத்தேசாதிபதி ஒரு தூதனை இராசாதிராசசிங்கனிடத்துக்கனுப்பி, “நீ ஒல்லாந்தருடன் போர் செய்வையாயின் கண்டியர நாங்களுதவிசெய்வோம் அதன்மேல் நீயும் நாமும் ஐக்கிய சனிடம்தூ மாயிருக்கலாம். இது உனக்குடன்பாடாயின் சொல்லுக” தனுப்பல். என்று கேட்பித்தார். அதுகேட்டு இராசாதிராசசிங்கன், இவர்களும்பின்னால் நமக்குச் சத்துருக்களாவாதாமே” என்றெண்ணி உடன்படாது மறுத்தான்.

திரிகோணமலையிடப்பட்டது. அடுத்தவருடத்தில் ஒல்லாந்துக்கும் இங்கிலாந்துக்கும் சமாதானமிடைப்பட்டமையால் திரிகோணமலையிடப்பட்டது. மறுபடியும் ஒல்லாந்தர்க்கு விடப்பட்டது.

இப்படியிருக்கையில் மீண்டும் 1795 ல் இங்கிலாந்துக்கும் ஒல்லாந்துக்கும் போர் தொடங்கிற்று. அப்போது சென்னைத் தேசாதிபதியாயிருந்த . நரேந்திரப் ஹோபாட் பட்டமுடைய (Lord Oobart) ஹோபாட்டு என்பவர் தேசாதி (Gen, Steward) ஸ்துவாட் சேனாபதியுடன் ஒருசேனையை இலங்கைக்கனுப்பினார். அச்சேனாபதி உடனே திரிகோணமலையை வளைந்து மூன்று வாரமாகக் காவல் செய்து நற்றில் கைப்பற்றினான். அப்பால் அவன் ஒரு ணமலைப் படையோடு பருத்தித்துறையிலிறங்கி யாழ்ப்பாணஞ் ண்டுபிடி சென்று அதனையும் எதிர்ப்பாராருமின்றிக் கவர்ந்தான் பட்டது. அடுத்த 1796 ல் நீர்கொழும்பையு பவ்வாறு பிடித்தான் அதன்பின்பு கொழும்பை நோக்கி வழிக்கொண்டு கழனி யாற்றையுந்தாண்டி அந்நகரிற்போய் எதிருன்றினான்.

அங்கே பெப்ரவரி 16உ மலாயர் படையென்று ஒரு பிராஞ்சுத் தலைவனோடும் வந்து எதிரிட்டுச் சிறிது நேரத்தில் தலைவனையும் மடியவிட்டோட, ஸ்துவாட்துரை வெற்றிமாலையணிந்து, ஜயபேரிகள், “இலங்கை யாழ்ப்பாணம் நீர் நாடரைப் பிணிவிட்டது! பிணிவிட்டது!! பிணிவிட்டது!!! கொழும்புநகரும் பிடிபட்டது! பிடிபட்டது!! கொழும்பு பிடிபட்டது!!!” என்றொலிப்பதபோல் முழங்க, கோட்கொழும்புடைக்குட் சென்று துவஜாரோகணஞ்செய்தார். இதன் பிடிபட்ட பின் சின்னளில் காலியும் பிடிபட்டது. இவ்வாறே ஒல்து. லாந்தர் 138 வருடமாகக் கட்டியாண்டுவந்த கரைதுறை நாடுகள் எல்லாம் ஒருங்கே ஆங்கிலேயருடைய தண்குடைநிழற்கீழ்ப்பட்டன.

இவ்வாறு ஆங்கிலேயருக்கு எளிதில் வெற்றிகிடைத்தற்குக் காரணம் ஒல்லாந்தருடைய முயற்சியின்மையும் அவர் சேனாவீரருடைய ஐக்கியமின்மைமுமேயன்றி மற்றன்று. கொழும்பில் ஒல்லாந்ததேசாதிபதியாய்க் கடைசியிலிருந்த* “வான் அஞ்சல்பேக்” என்பவனை ஆங்கிலேயர் மேற்சென்று காக்கரது விட்டிருப்பரேல், அவனுடைய சேனாவீரர் அவனைக் கொன்றிருப்பரென்றால், அவர்களுடைய கீழமைவைப்பற்றிக் கூறவும் வேண்டுமோ! “தற்புத்திமந்திரியால் அரசுக்கினம்” என்றபடி கீழமைவில்லாப் படைவீரரால் அவர்கள் அரசுக்கு இவ்வாறு சீக்கிரத்தில் கேடுண்டாயிற்று. இவ்வாறே கொடியரிற் கொடியராகிய ஒல்லாந்தருடைய அரசியற்காலம் 1796 ம் (௩) பிப்ரவரிமாசத்தோடு தொலைந்தது. அவர்காலத்தில் வழங்கிவந்த சில சட்டங்கள் மாத்திரம் தற்காலத்தும் பிரயோகத்திலிருக்கின்றன. தோம்பு, கந்தோர், தரணி முதலிய ஒல்லாந்தச் சொற்கள் இன்றும் வழங்குகின்றன.

* இவன் சிறிதுகாலம் கொழும்பில் ஆங்கிலேயருடைய பாதுகாப்பிலிருந்து பின் தற்கொலைபுரிந்து கொண்டிருந்தான்.

ஆங்கிலேயர்காலம்.

இவ்வண்ணம் நடுநாடொழிந்த ஏனையநாடெல்லாம் ஆங்கிலேயருடைய கைப்பட்டவுடன், சென்னைத் தேசாதிபதியுடைய ஆளுகைக்குள்ளாகி, “இந்நாடு (East India Company) கிழக்கு இந்திய வர்த்தகக் கூட்டத்தின் வர்த்தக தாருக்கு விடப்படத்தக்கதோ, அல்லது இங்கிலாந்தரக் கூட்டத் தாருக்கு உபராசாங்கமாக உபகரிக்கப்படத்தக்கதோ” என்று கேள்விக்கிடையே யோசனையில் நின்றது. அன்றியும் ஒல்லாந்தர் சமாதானப்படுங்கால், அவரிடத்தில் மீளவும் ஒப்பித்து விடலாமெனவுமோர் எண்ணம் ஆங்கிலேயர் மனத்திற்கிடந்தது.

இப்படியிருந்தும், சென்னைத் தேசாதிபதி, இலங்கை அரசியல்முறையைச் சீரிடத்துணிந்து, சென்னையினின்றும், உலகவியலறியாதவனும் சோம்பனுமாகிய (Mr. Andrews) அந்திரேயஸ் என்னும் ஓர் துரைமகனைச் சகலவித அதிகாரங்களோடும் இலங்கைக்கனுப்ப, அவன் இலங்கையைடைந்து, முன்னிருந்த இறைதிரட்டிகளெல்லோரையும் நீக்கிப் புதிதாய்த் தமிழரை நியோகித்து, வரியின்றியிருந்த சுரோத்திரியம் மானியம் முதலிய நிலங்களுக்கு வழக்கத்துக்கு விரோதமாக வரிகளை விதித்தும், இதுபோன்ற வேறு தீமைகளைபுஞ் செய்தும், காருண்ணியமற்றவனாய் அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்தான். இதனைப் பொறுக்க ஆற்றாத சிங்களப்பிரபுக்கள் சிலர், சில ஒல்லாந்தக் குடிகளைத் துணைக்கொண்டு சனங்களைத்திரட்டி, கொழும்புக்கும் கண்டிக்கும் இடையிலிருந்த அரண்களையெல்லாம் கைப்பற்றிக் கொண்டு மற்றையவிடங்களுக்குச் சென்று, அவ்கெதிர்த்த ஆங்கிலேயரெல்லோரையும் கொன்றும் காயப்படுத்தியும் முதுகிடச்செய்து சிலநாளாக ஆங்கிலேயருக்குப் பெருந்துன்பஞ்செய்து வந்தார்.

அக்காலத்திலே வன்னிநாட்டிலே மிக்க செல்வமும் அதிகாரமுமுடையனாயிருந்து அவ்விடத்தை யாண்ட பண்டாரவன்னியனும் படையொன்று சேர்த்துக் கொண்டா கொண்டு ஆங்கிலேயருக்கு மாறாகவெழுந்து, ஆங்கிலேய போர்வீரர் சிலரைத் தாக்கிக்கொண்டு எஞ்சினோரை முதுகிடச்செய்தான். சிறிதுகாலத்தில் ஆங்கிலபடை வீரர் சென்று அவனையும் அவன்படையையும் கொண் றொழித்து அவன் பொருளையெல்லாம் கவர்ந்தார்கள். ஈற்றில் ஆங்கிலேயர், சிறுபாம்பாயினும் பெருங்கோல் கொண்டடிக்க வேண்டுமென்றபடி, ஒரு சேனையோடும் சிங்களவரை எதிர்த்து, தம்பக்கத்தில் பலரையிறக்கக் கொடுத்தும் ஆண்மைவிடாது அச்சிங்களப்படையைச் சுட்டு வெட்டிப் பிடித்தடித் துதைத்து வதைத்துக் குத்தி மொத்தி எற்றிப் பற்றி வெற்றிகொண்டு போதும் போதுமென்றோடச் செய்தார்.

இதனைக்கேள்வியுற்ற சென்னைத் தேசாதிபதியாகிய (Lord Hobart) ஹோபார்ட் நரேந்திரர் (Colonel De Meuran) தெமியூரன் என்னும் படைத்தலைவனை அக் கலகவிசாரணையின் பொருட்டு இலங்கைக்கனுப்பினார். அவனும் இலங்கைக்கு வந்து அதன் விருத்தாரந்தங்களை யெல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச் சென்னைக்கெழுதியனுப் பினான். அதுகேட்ட தேசாதிபதி காலந்தாழ்க்காது இலங்கை உடனே இலங்கையை இங்கிலாந்து ராசாங்கத்துக்கு உபராசா உபராஜாங்கமாக்கினான். அதனை இங்கிலாந்தில் அரசு வீற்றிருந்த மூன்றாம் ஜார்ச் அரசர் மகிழ்வோடங்கேரித்து அதனை ஆளும்படி நார்து (Governor North) என்ப வரைத் தேசாதிபதியாக அனுப்பினார்.

அவர் 1798ம் ஆண்டு அக்டோபர்மீ இலங்கைவந்து சேர்ந்து தேசாதிபத்தியங் கைக்கொண்டார். அவர் தெமியூரன் என்பவருடைய எண்ணப்படி சிங்களநாடு களிலே அதிகாரிகளாயிருந்த தமிழரை நீக்கிச் சிங்கள அதிகாரிகளையே வைத்தனர். இதற்கிடையில் ஒல்லாந்தக்

குடிகள் தாங்கள் அனுபவித்த சுவாதீனங்களைக் கைவிட
 ஒல்லாந் மனம் பொருந்தாது ஆங்கிலேயருக்கு மாறாகக் கலகஞ்
 தக்குடிக செய்ய முயன்றனர். யாழ்ப்பாணத்திலும் சிலவொல்
 ள்கலகம். லாந்தர் அதற்குடன்பட்டனர். அவரோடு சில வன்னி
 யரும் கூடினர். அஃதுணர்ந்து நார்து தேசாதிபதி அவர்
 களுடைய வீடுகளையும் நிலங்களையும் நவரந்துகொண்டு
 ஊரைவிட்டோட்டினர். அவ்வளவில் அவர்களுமடங்
 கினூர்கள். ஆங்கிலேயர் ஒல்லாந்தரைப்போலத் தென்ன
 பழவரி. மரங்களுக்கும் ஏனைய பழவிருகூங்களுக்கும் மா
 மொன்றுக்கு ஓரணு வரிவிதித்துக் கண்டிப்பாக வாங்கி
 வந்தனர். வரிதிரட்டிவந்த தமிழத்தியோகஸ்தர் கொடு
 மையால் மீண்டுங் குடிகள் கலகங்கள் விளைப்பாராயி
 னர். அக்கலகங்களுக்குக் காரணராயிருந்த உத்தியோ
 கஸ்தர்களுடையெல்லாம் நார்துதேசாதிபதி விசாரித்து அவர்
 களை உத்தியோகத்தினின்றும் நீக்கினர். கர்னல்பார்பட்
 வடமாகாண அதிகாரியாக நியமனம்பெற்று யாழ்ப்பா
 ணத்துக்கு வந்தார். அவருக்கு உதவி அதிகாரிகள்
 அமில்தார் எனப்படுவர். மன்னார், முல்லைத்தீவு, வவ
 னியா, யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை, ஊர்காவற்றுறை
 என்னுமிடங்களில் ஒவ்வோர் அமில்தார் இருந்து இறை
 திரட்டி வந்தார்கள். ஒவ்வோர் அமில்தாருக்கும், எழுத்
 துக்காரன், மணியகாரன், ஆராய்ச்சி, சராப்பு, கணக்
 கன், கொத்தவால், கண்காணி, பதினைந்திருபது சேவ
 கர்கள், ஒருவிளம்பரப் பறையன் என்னும்வ்வளவு
 வேலைக்காரரிருந்து கருமம்பார்ப்பார். அந்தநாளில் அமில்
 தாருக்குச் சம்பளம் ரூ. 75. எழுத்துக்காரனுக்குச்
 (கிளாக்) சம்பளம் ரூ 13.50. சராப்பு சம்பளம் ரூ
 11.25 கொத்தவால் கணக்கன், ஆராய்ச்சி, மணியகா
 ரன் இவர்களுக்கெல்லாம் தனித்தனி ரூ. 8.25. சேவ
 கர்க்கு ரூ. 2.75. பறையனுக்கு ரூ. 1.50. இந்த சம்
 பளவிகிதங்கள் சிற்சிலபகுதிகளிலே கூடியுங் குறைந்து
 மிருக்கும்.

ஆந்நாளிலிருந்த மாகாண அதிகாரிகள், அயில்
தர்கள். அவர்களுக்குக் கீழ்ப்பட்ட உத்தியோகஸ்தர்
கள் யாவரும் மிகக் நேர்மையுடையராயிருந்தார்களென் அதிகாரி
றெண்ணவிடமில்லை. அவர்கள் விபாபாரமுஞ்செய்து கள்ஒழுக்
பொருளீட்டிவருவார்கள். கர்ணல்பார்பட் என்பவரும் கம்.
தேங்காய்க் கொப்பரை எள்ளுமுதலியன வாங்கி அந்நிய
தேசங்களுக்கனுப்பி விபாபாரமபண்ணி வந்தாரென்றால்
மற்றையோர்செய்தி கூறவும் வேண்டுமோ? பார்பட்டுக்கு
இவ்விபாபாரத்தில் அனுசூலியாயிருந்தவர் மன்னார் அயில்
தார் சுப்பராயபிள்ளையென்பவர். யாழ்ப்பாணத்திலே
பொன்னம்பலமுதலியார் கர்ணல்பார்பட்டுக்கு இவ்விபா
பாரத்தில் கூட்டாளியாயிருந்தனர். இவர் மானிப்பாயி
லிருந்தவர்.

நார்து தேசாதிபதி இலங்கைச் சுதேசிகளுக்கு
உயர்தர ஆங்கிலக்கல்வி பயிற்றுமாறு 1799 ம் (ஸ்ர)
டிசெம்பர்மீ 15 உ மகாவித்தியாசாலையொன்று ஸ்தா மகாவித்
பித்தனர். அவ்வித்தியாசாலைக்குச் சிங்களர் தமிழர் தியாசா
பறங்கிகள் என்னுமுத்திறத்தாரும் தம்மக்களை அனுப் லை.
பிக் கல்வி பயிற்றுவாராயினர்.

இதற்கு முன்வருஷம் கண்டிநாட்டரசனாகிய இரா
சாதிராசசிங்கன் சந்ததியின்றி இறந்தான். முதன் மந்திரி
யாகிய பிலாமைத்திலாவை என்பவன் அவ்வரசனுடைய
கொழுந்திமகனாகிய கண்ணசாமி யென்பவனுக்கு முடி
சூட்டி ஸ்ரீ விக்கிரமராசசிங்கன் என்னும் பட்டப்பெயரு முத்துச்
மனித்தான். இறந்த அரசனுடைய பட்டத்துத்தேவிக் சாமீரா
குச் சகோதரனும் அப்பட்டத்துக்குத் தகுதியுடைய சா.
வனுமாகிய முத்துச்சாமியென்னுங்கோமகன், ஒருகாலம்
புத்தஞ் செய்து பட்டத்துக்கு வழக்கிடுவானென்
றெண்ணி, முதன்மந்திரி அவனைக் கொல்லப் பல சூழ்ச்
சிகள் செய்தான். அஃதுணர்ந்து முத்துச்சாமி நார்து
தேசாதிபதியிடம் போய்த் தனது குறையைச் சொன்
னான். நார்துதேசாதிபதி முத்துச்சாமிக்கு அபயங்கொ

டுத்து, மெய்காப்பின்பொருட்டு ஒரு சிறு தளமுங் கொடுத்து அவனை யாழ்ப்பாணத்துக்கு அனுப்பினார். முத்துச்சாமி இங்குவந்து சிறிதுகாலந் தங்கினான். அவன் வந்து வசித்தவீடு கோட்டைக்குள்ளேயிருக்கும் இராச மாளிகை.

அவன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும்போது அவனைக் கொடிய நாகமொன்று தீண்டிற்று. அநேக விஷவைத்தியர் தீர்க்கமுயன்றும் விஷந்தீராத தலைக்கேறிற்று. வைத்தியத்தில் இணையிலாத இருபாலைச் செட்டியாருடைய பெயர் எங்கும் வியாபித்திருந்தும் இருபாலைச்செட்டியார். அந்நாளில் சிறுவயசினராயிருந்தமையால் அவரை முதலிலே இராசமாளிகையார் அலட்சியஞ்செய்தார்கள். மற்றவைத்தியர்கள் கைவிட்டபின்னர் இராசமாளிகையார் செட்டியாரிடஞ் சென்று அவரையழைத்தார்கள். அவர் ஒரோலைநறுக்கெடுத்து அதில் இருபாலைச்செட்டி என்றொழுதி “இதனைக் கொண்டுபோய் அக்கோமகன் முன்னே வையுங்கள் விஷந்தீர்ந்துவிடும்” எனக்கூறிக் கொடுத்தார். அவ்வாறு செய்ய விஷந்தீர்ந்து கோமகனும் நித்திரைவிட்டெழுந்தான் போலெழுந்தான். அவன் இருபாலைச் செட்டியாருக்குத் தந்தப்பல்லக்கும் அநேக வெகுமானங்களும் அனுப்பினான். செட்டியார், “நாழியரிசியும் நான்குமுழமும் போதுமென்று விரதம்பூண்ட வெனக்கு இவையெல்லாம் துள் பராம். என்னைத் துன்பத்துக்காளாக்க வேண்டாமென விண்ணப்பஞ் செய்கின்றேன்.” என்று கூறி அவைகளைத் திருப்பிவிட்டார்.

இதற்குச் சிலநாளேக்குமுன் முத்துச்சாமிக்க கோலிசுவநாத மகன் விசுவாதநாதசாஸ்திரியாரை அழைத்துத் தனக்காஸ்திரி. குப் பட்டங்கிடைக்குமோ கிடையாதோவெனத் தனது சாதகத்தை ஆராய்ந்து பார்த்துச் சொல்லுமாறு கேட்டான். சாத்திரியார், “பட்டங்கிடைக்கும்; அதுவும் சமீபத்திலே கிடைக்கும்; பட்டத்துக்கு முன்னும் பின்னும் அரிபகையுண்டு” என்றார். அதுகேட்ட கோமகன், என்ன

பகை வந்தாலும் பட்டம் வந்தாற் போதுமென்று மகிழ்ந்து, அவருக்குத் தக்க வெகுமானமும் ராஜசோ திடரென்னும் பட்டமுமளித்தான். முன்னும் பின்னும் அரிபகையென்பதற்கு, முன்னே அரிபகை பாம்புப்பகை எனவும், பின்னே அரிபகை தலையரியும்பகை எனவும் பொருளாம். சாஸ்திரியார் சொல்லிய சிலதினங்களிற் கோமகளை நாகநீண்டிற்று. அது தீர்ந்தவுடன் கோமகன் சாஸ்திரியாரை அழைத்து மீண்டுஞ் சில பரிசுகள் வழங்கினான்.

அதன்பின்னர் ஆங்கிலேயர் முத்துச்சாமியை யாழ்ப்பாணத்தினின்றும் அழைத்துக்கொண்டு போய், முத்துச் 1803 ம் (வ) மார்ச்சுமீ 3௨ கண்டிநகரில் மிக்கசம்பிர சாமீ அரச மத்தோடு முடிசூட்டிக் கண்டியரசனாக்கி, அவனோடு னாதல். ஒருடன்படிக்கையுஞ் செய்துகொண்டனர். சிலதினங் களின் பின்னர், முன் ஆங்கிலேயர்க்கஞ்சி ஒளித்தோடிய ஸ்ரீ விக்கிரமராசசிங்கனென்னும் அரசனுடைய மந் திரியாகிய பிலாமைத்தலாவையினது வஞ்சவலையில் நார்து தேசாதிபதி அகப்பட்டுத், தாம் முன்னே முத் துச்சாமியரசனோடு செய்த உடன்படிக்கையை மாற்றி, முத்துச்சாமியை இராசபதத்தினின்று நீக்கவும், விக்கிரமராசசிங்கனை மீண்டுங் கண்டியரசனாக்கவும், முத்துச் சாமிக்கு வருஷமொன்றுக்கு ரூபா முப்பதியிரங் கண்டியரசன் கொடுத்தவரவும், முத்துச்சாமி யாழ்ப்பாணத்திலே ஓரிராசமானிகைகட்டி இராசமரியாதையோடு அதிலிருக்கவும் புதியவுடன்படிக்கைசெய்தார். அதனை முத்துச்சாமியோடு கலவாமல் நார்து தேசாதிபதி தாமாகவே செய்தார். இது தேசாதிபதியினது நேர்மையின்மையை விளக்குகின்றது.

இப்படிச்செய்தும் பிலாமைத்தலாவையினது வஞ்சுச் சூழ்ச்சியால் 1803 ம் வருஷம் சூன்மாசம் 26ந்தேதி ஆங்கிலபடையும் முத்துச்சாமியும் கண்டியரசன் கைப்பட்ட, சிங்களமந்திரி ஆங்கிலசேனாபதியை நோக்கி, முத்

முத்துச்சாமிகோலையுண்டது. துச்சாமியை எங்களிடமொப்புவித்தால் உங்களை யெல்லாம் உயிர்பிழைக்க விடுவோமென்றச்சுறுத்தி, முத்துச்சாமியைக் கைப்பற்றிக்கொண்டுபோய் அரசன்முன்னிலையில் விட்டான். அரசன் முத்துச்சாமியை உடனே சிரபங்கஞ் செய்வித்தான்.

முத்துச்சாமிப்பிள்ளை.

இதற்குச் சில வருஷங்களுக்கு முன்னே தஞ்சைக் சமஸ்தானத்தில் மந்திரியாயிருந்த துளசிராயருக்கு ராயசகாயராயிருந்த கரந்தட்டான் குடி முத்துச்சாமிப்பிள்ளையென்பவன் துருக்ககலகத்துக்கு அஞ்சிக் கண்டிக்குப்போக யாழ்ப்பாணமார்க்கமாய் வந்தான். அவன் தன்னை இன்னொன்றறிவிக்காது யாழ்ப்பாணத்திற்கு குடிகொண்ட சோழதேசத்தார் வீடொன்றிலே சிலகாலந் தங்கிப் பின்னர் கண்டி சமஸ்தானத்தை யடைந்து அங்கிருக்கையில், அங்கும் யுத்தந் தொடங்கியதால் கொழும்புக்குச் சென்று யாழ்ப்பாணத்துக்குடும்பமொன்றில் விவாகஞ் செய்து, ஆங்கிலப்படைத் தலைவனொடு நட்புக்கொண்டு, படைக்குவேண்டும் பண்டங்கள் கொடுக்கும் உத்தியோகம்பெற்றுப் பெரும்பொருளிட்டி வாழ்ந்தான். முத்துச்சாமிராசா யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தபோது முத்துச்சாமிப்பிள்ளைக்குத் திருமுகமனுப்பி அவனை வரவழைத்துத் தனக்குத் துணையாயிருக்கும்படி கேட்டுத் தன்னோடிருத்தினான். முத்துச்சாமிராசா கண்டிக்கு மீண்டபோது முத்துச்சாமிப்பிள்ளையும் கொழும்புக்கு மீண்டான். மாக்டோவல் சேனாபதியும் நார்ததேசாதிபதியும் இம்முத்துச்சாமிப்பிள்ளையிடத்தில் மிக்க விசுவாசமுடையராயிருந்தார்கள். மன்னரில் அமில்தாராக ஆந்நாளிலிருந்த சுப்பராயபிள்ளை முத்துச்சாமிப்பிள்ளைக்குச் சகோதரிபுத்திரன். முத்துச்சாமி புத்திரன் ஆறுமுகசாமி 1815 ல் கண்டியரசன் சிறையாகி வேலூருக்குச் செல்லும்போது கொழும்பில் அவனுக்குவேண்டுமுதவிபுரிந்தான். அவன்மகன் குமாரசாமிமுதலி.

ஆதற்கு, 1800 ம் (ஐ) கோமாரியால் வடமாகாணத்திலுள்ள மாடுகளெல்லாம் புரிநாசப்பட்டன.

அதனால் குடிகளடைந்த நஷ்டம் மிகப்பெரிது. உழவுக்கு மாடில்லாமையால் பயிர்ச்செய்கையும் அவ்வருஷம் குன்றியது. அவ்வருஷத்திலேயே நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிகள் யாழ்ப்பாணத்திலே முதன் முதலாக நெல்லு வாணிகஞ் செய்யத் தொடங்கினர். அவர்கள் நாகபட்டினம் முத்துப்பேட்டை முதலிய விடங்களிலிருந்து தோணிகளிலும், வன்னிநாட்டிலிருந்து பொதிமாடுகளிலும் நெல்லுக்கொண்டுவந்து பண்டசாலைகளில் வைத்து விற்றுவந்தார்கள்.

நாட்டுக் கோட்டைச் செட்டிகள் வரவு.

அவ்வருஷம் முத்துக்குளிப்பும் வந்தது. அதற்கு அச்சமுத்திரத்திலுள்ள சுருக்கள் குளிகாரரைத் தாக்காமல் அவைகளை வாய்கட்டும் பொருட்டு வழக்கம்போல் மந்திரவாதிகளை அரசினர் அழைத்தார்கள். அம்மந்திரவாதிகளுள்ளே சிலர் கத்தோலிக்க மதத்தினராயிருந்தமையால் அவர்களைக் கத்தோலிக்க குருமார் அம்மந்திரத்தொழில் செய்யாது தடுத்தனர். அதனை அரசினர் அறிந்து குருமாரைக் கண்டித்து மந்திரவாதிகளைத் தமது தொழிலை வழக்கம்போலச் செய்துவருமாறு கட்டளையிட்டனர். இச்சுருவாய்கட்டுமந்திரத்திலே யாழ்ப்பாணத்து முக்கியரும் மயிலிட்டிக் கரையாருஞ் சிறந்தவர்கள். அக்காலத்திலே முத்துக்குளிப்புக்குச் செல்லும் இம்மந்திரவாதிகள் ஒவ்வொருவருக்கும் சம்பளம் ஏழரைப்பறை நெல்லு.

சுருவாய்கட்டிகள்

அதற்கு அவ்வருஷத்தில் முத்துக்குளியால் அரசினர்க்கு இரண்டிலக்ஷ ரூபா கிடைத்தது. அக்குளிப்பில் சிப்பிவாங்கிய முத்துச்சாமிப்பிள்ளையும் மகனும் பெருந்தொகைப் பொருள்படைத்தார்கள்.

1805 ம் வருஷம் (Sir Thomas Maitland) மேயிற்லண்ட் என்பவர் தேசாதிபதியாகவும், லஷிங்டன் என்பவர் சுப்பிரீம்கோட்டுத் தலைமைநீதிபதியாகவும், மட்னி என்பவர் கலோனியல் செக்கிறிற்றேறி (லிகிதர்)

ஆகவும் நியமனம் பெற்றுவந்தனர். இத்தேசாதிபதி காலத்தில் யாதோர்யுத்தமுமின்றி இலங்கைமுழுதும் அரசியல் சீராக நடப்பதாயிற்று. 1806 ம் வருஷம் ஆடி மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் ஊர்கள்தோறும் * விதானை மார்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அக்காலத்தில் அரசினர் பெரும்பாலும் குலத்தாலும் குணத்தாலும் செல்வாக்காலும் சம்பத்தாலும் சிறந்தவர்களையே விதானை மாராக நியமித்தார்கள். அவர்கள் கலகம் சண்டைகளவு அதிககிரமமுதலிய முறைகேடுகள் சம்பவியாவண்ணம் ஊரைச்செவ்வே பாதுகாத்துவந்தார்கள். இத்தேசாதிபதியால் பறங்கிக்காரர் காலமுதல் வாங்கப்பட்டு வந்த நகைவரி 1806 ம் வருஷம் அக்கிரமமான வரியென்று நீக்கப்பட்டது. அதுகண்டு யாழ்ப்பாணம் முழுதும் தேசாதிபதியையும் ஆங்கில வரசியலையும் புகழ்ந்து கொண்டாடிற்று. இந்நகைவரிக் குத்தகையை நடாத்திவந்தவர் பெரிய தாமோதரம்பிள்ளையென வண்ணார்பண்ணையில் அந்நாளில் விளங்கியவர்.

இத்தேசாதிபதிகாலத்தில், முன்னே வாய்த்தபடி வாங்கப்பட்டவரிகளைச் சட்டப்படி கூடாமலும் குறையாமலும் வாங்கும்படி கட்டளை செய்யப்பட்டது. நெல் உப்புவரி. லுப் பத்திலொருபகுதி கொள்ளப்பட்டது. பறையொன்று இரண்டுபணமாக விற்றுவந்த உப்புப் பன்னிரண்டுபணமாக்கப்பட்டது. கள்ளுவரியுஞ் சாராயவரியும் குத்தகையாக விற்கப்பட்டது. அக்காலத்தில் இவைகளால் அரசுக்குவந்த இறை மிகவும் அற்பமே.

பறங்கிக்காரராலும் ஒல்லாந்தராலும் தாழ்வெய்திய சாதிசமயநிலைகள் ஒல்லாந்தவரசின் கடைக்கூற்றிலே ஒருவாறுதலையெடுப்பனவாயின. ஆயினும் வெளிப்படையாய் நிலவத்தொடங்கியது ஆங்கிலவரசுவந்த நாள் முதற்றொட்டேயாம். குடிகளும் தத்தம் வருணசாரத்தையும் சமயாசாரத்தையும் சுயேச்சையாகக் கைக்கொண்டொழுசுஞ் சுவாதினம் ஆங்கிலவரசாற் கொடுக்

* விதானன் விதானைஎனமருவிற்று.

கப்பட்டது. முன்னர்க்கோயில் போலாது கொட்டில் போல இலைமறைவிற்கிடந்த கோயில்களெல்லாம் வெளிப்படத்தொடங்கின. ஆராதனைகள் வாத்தியகோஷங்களோடு நடக்கத்தொடங்கின. இடித்த கோயில்களை மீளக் கட்டிக்கொள்ளும்படி ஆங்கிலவரசு வந்தவுடன் அனுமதிக்கொடுக்கப்பட்டது. சைவாலயங்களுக்கு ஆர்ச்சகர்களும் அரசினரால் நியமனம் பெற்றார்கள். அவர்களுக்கூரிய மரியாதைகளும் வரிசைகளும் ஆணைப்பத்திரமூலமாகத் தேசாதிபதி கைச்சாத்தோடு நியமனநிருபம் பெற்றாருள்ளே முதல்வர் நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோயில் ஆர்ச்சகர் சிசிவாகணஜயர் புத்திரராகிய வாலசுப்பிரமணியஜயர். இவருக்கு நியமனப்பத்திரம் 1807 ம் வரு ஜனவரிமீ 1வ தேசாதிபதி கோமாஸ் மேயிற்லண்ட் (கவணர்) அவர்களாற் கொடுக்கப்பட்டது. அப்பத்திரம் இன்றும் அவர் சந்ததியாரிடமுளது. வித்துவான் அப்புக்குட்டி ஜயரெனப்படுபவர் இவ்வையரே. தற்காலம் பிரசித்தியுற்று விளங்கும் உபயவேதாகம பண்டிதர் கணகசபாபதிஜயர் இவர் தெளகித்திரர்.

இதுகாறும் கிராமாதிகாரிகள் எண்ணப்படி நடாத்தப்பட்டு வந்த குடிகள், ஆங்கிலவரசர் வரிகளை வாங்குங்கிரமத்தாலும் நீதியாலும் அன்பினாலும் வசீகரிக்கப்பட்டவர்களாய் இவ்வரசரே தரும ராச்சியமென்று சொல்லத் தொடங்கினார்கள்.

1812-ல் பிரவுன்றிக்குப்பிரபு தேசாதிபதியானார். கண்டியரசனது மந்திரிமார்செய்த வஞ்சனையால் ஆங்கிலேயருக்கும் கண்டியரசனுக்கும் கொடியயுத்தம மூண்டது. ஆங்கிலேயர்சேனை அனேகரை மாளக்கொடுத்தும் அஞ்சாதும் தளராதும் யுத்தஞ்செய்து கண்டியரசனை 1815 ம் வருஷம் பிப்ரவரிமாசம் 18 ந் தேதி சிறை செய்து கண்டிநாட்டைக் கைக்கொண்டது. அவ்வளவில் இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருஷம் வரையில் அடியடியாக வந்த சிங்களவரசு போய் ஆங்கிலவரசு நிலைகொள்

Mr.
Hooper

ளத் தொடங்கியது. இதனோடு இலங்கை முழுதும் ஆங்கிலவரசுக் கடங்கியொழுகத் தலைப்பட்டது. ஆங்கிலேயர் யாழ்ப்பாணத்திலும் கச்சேரி இராணுவசாலை நீதிசாலை முதலியவிடங்கள் கட்டினார்கள். வடமாகாண அதிகாரியாகக் கூப்பர் துரைவந்தார். அவர் ஊரிலேயுள்ள பிரபுக்கள் தங்கள் அடிமையாட்களை வருத்தி இராப்பகல் வேலைகொள்வதைத் தடுத்தாக் கிரமமாக நடாத்தும்படி செய்தனர்.

நவக்கீரி.

1824 ம் வருஷம் பாண்ஸ்பிரபு தேசாதிபதியானார் அவர்காலத்தில் ஊர்கள்தோறும் போக்குவரவுக்குரிய மார்க்கங்களைத் திருத்தினார். ஊர்களிலே கள்வரால் வருந்தன்பங்களைக் குறைத்தனர். ஊரிலே தலைமைக்காரர் குடிகளை வருத்தாமல் வரிகளை வாங்கும்படி விதித்தனர். இவர் புத்தூரி ல்ல நவக்கீரி என்னுமிடத்திலுள்ள நிலாவரையென்னும் வழற்றாத வாஷியை நீர்ப்பாய்ச்சலுக்கு உபயோகம்படி அமைக்குமாறு ஒரு பெரிய நீராவியந்திரத்தை வரவழைத்து பாண்ஸ்துரையைக் கொண்டு பரீக்ஷிப்பித்தனர். அவ்வியந்திரத்தால் எட்டு நாள்வரையும் இறைத்தம் அந்நீரிலே சிறிதும் குறையவில்லை. முடிவில் அந்நீரிலேயின் கீழே கந்தக நீரிருத்தலால் அது பயிர்களுக்கு உதவாதநீரெனத் தள்ளினார். இந்நீரிலேயினது ஆழம் 144 அடி. அகலம் முப்பதடி. இது இடியேறுவிழுந் தண்டானதென்று பால்டியஸ் (Baldeus) கூறுவதாக (Sir E. Tennent) டெனண்டு பண்டிதர் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ ராமர் தமது சேனைக்கு நீருட்டும்பொருட்டுத் தமது வச்சிராஸ்திரம் விடுத்து இந்நீரிலேயை புண்டாக்கினரென்பது கர்ணபரம்பரை. இடியேற்றை ஒருவாறெடுத்து ஆயுதங்களிலமைத்துக் கொள்ளும் வன்மை நம்பூர்வ ஆரியர்க்குண்டென்பது பழைய சரித்திரங்களாலே துணியப்படும். அதவே வச்சிராயுதமெனப்படுவதாம். பால்டியஸ்பாதிரியார் இடியேற்றலுண்டாயது என்று கூறியது இக்கர்ணபரம்பரையைக் கொண்டுபோலும். அதுநிற்க,

1818—19 ல் இலங்கையில் முதன்முதல் பேதி பேதி நோய் தோன்றிப் பரவி இலங்கைமுழுதையுங் கலக் நோய். கியது. அப்போது மாரியம்மன் கோயில்கள்தோறும் பெரும்விழாவும் பூசைகளும் சிறப்புற நடந்தன.

1823 ல் வட்டுக்கோட்டைச் செமினேரி என்னும் வட்டுக் ஆங்கிலகலாசாலை அமெரிக்கன் மிஷன் என்னும் சங்கத் கோட் தாராற் றுபிக்கப்பட்டது. 1816 ல் அமெரிக்கன் பாதிரி டைச் மார் யாழ்ப்பாணம் வந்தனர். இவர்கள் தமது கிறிஸ்த சேமி சமயத்தைப் பரப்புதற்குப் பலவாறு முயன்றும் தக்க னேரி. வாறு பயன்படாமையால் கலாசாலையே தக்க உபாய மாமெனத் துணிந்து இக்கலாசாலையைத் தாபித்தார்கள். அங்கே அமரகர் சென்று வேதனமின்றிக் கல்விகற்றுப் பெரும்பண்டிதராயினர். அதனோடு கிறிஸ்தவருமாயினர். அவர்கள் இராசாங்க உத்தியோகம்பெற்றும விளங்குவா ராயினர். இவருட் சிலர் கிறிஸ்தமதத்தை விடுத்தது மீண்டுஞ் சைவசமயத்தைத் தழுவினர். ஒருசிலர் அங்கே கல்விகற்றுப் பண்டிதராகும்வரையும் நாட்டோக்கிக் கிறிஸ்தசமயத்திற் பிரவேசியாது திரும்பினர். 1824ல் அவ்வமெரிக்கன் பாதிரிமாராலே உடுவிற் பெண்பாட பெண்பா சாலையும் தாபிக்கப்பட்டது. அங்கும் அநேக பெண் டசாலை. கள்போய் அன்னவஸ்திரம்பெற்றுக் கல்விகற்பாராயினர்.

செமினேரியிலே இங்கிலீஷோடு தமிழ்நூல்களையுங் கிரமமாகக் கற்பித்து வந்தார்கள். அங்கே ஆங்கில வானசாஸ்திரத்தோடு தமிழ்ச் சோதிடநூல்களும் கற் பித்துவந்தார்கள். பஞ்சாங்ககணனத்துக்கு அராஸி விசுவ விசுவநாத நாதசாஸ்திரியாரும் இச்செமினேரியாருக்கு உதவிபா சாஸ்திரி. யிருந்து அவர்மூலமாக ஆங்கிலராசாங்க சோதிடரென் னும் பட்டமும் பெற்றார்.

1829 ல் டைக்துரை (P. A. Dyke) கவண்மேந்து டைக் ஏசண்டாக வந்தனர். அவர் வந்தது முதல் யாழ்ப் துரை. பாணம் பலவகையா லுந்திருந்துவதாயிற்று. எந்தக்கிராமத்

துக்கும் எளிதிலே போய்வரத்தக்க மார்க்கங்களைத் திறந்து கற்படுத்து அலங்கார வீதிகளாக்கினர். ஆம்மார்க்கங்களின் இருமருங்கும் நிழல்தரும் விருகூங்களை நாட்டினர். மார்க்கங்களுக்கருகே கள்வர் பதுங்கியிருத்தற்கிடமாயிருந்த தூறுகளையெல்லாம் வெட்டினர். வழிச் செல்வோர் தங்குகற்கு வசதியான சாவடிகளும் நீருண்ணக்கிணறுகளும் வேண்டியவிடங்களில் அமைத்தனர். வெள்ளந்தங்கிக் கிராமங்களை அழிவுசெய்யாவகை பாய்கால்களையும் மதகுகளையும் வகுத்தனர். யாழ்ப்பாணத்துக் கச்சேரித் தோட்டத்தைச் சிங்காரவனமாக்கினர். அகதிகளுக்கும் வறிஞர்களுக்கும் ஆபத்பாந்தவசங்கமும் தருமவயித்தியசாலையுந் தாபித்தனர். ஆபத்பாந்தவசங்கம் இன்றும் நடைபெறுகின்றது. இச்சங்கத்தில் எததனையோ அகதிகள் மாசந்தோறும் சீவனமிசம்பெறுகின்றார்கள். தருமவைத்தியசாலை இப்போது அரசினர் வைத்தியசாலையாய் நடக்கின்றது.

அவர் மீன்வரி சாயவேர்வரிகளை நீக்குவித்தனர். மசூரிசாரோகம் பேதிநோய்கொள்பவர்க்குப் பிரத்தியேகமான வைத்தியசாலைகளைத் தாபித்தனர். ஊரிலுள்ள குறைமுறைகளையும் அதிக்கிராமங்களையும் தாமே எவருமறியாமற் சென்று ஆராய்வர். வித்தியாசாலைகளை ஊர்தோறும் தாபித்து நடாத்துவோருக்கு வேண்டித் துணையெல்லாந் செய்வர். கச்சேரிக்குச் சமீபமாகவும் ஒரு வித்தியாசாலை இவர் திரவியசகாயங்கொண்டு நடந்துவந்தது. சதேசிகள் வியாபாரத்தாலும் உத்தியோகத்தாலும் முயரவேண்டுமென்பது இவர்விருப்பு. பறங்கிக்காரர் ஒல்லாந்தரது பரம்பரையிலுள்ளவர்களே தமிழர் இராசாங்கவுத்தியோகமெல்லாம் பெற்றுவந்தனர். இவர் உத்தியோகாலத்தில் சதேசிகளாகிய தமிழரே அவ்வுத்தியோகங்கம்பெறல். களைப் பெறுவாராயினர். பெயர்படைத்த சவிரிமுத்து முதலியார், தெல்லிப்பழைக் கணகரத்தினமுதலியார் என்போர் இவரிடத்திருந்து உத்தியோகத்தில் விளங்

கினர். இவர்காலத்திலே வட்டுக்கோட்டைச் செமினேரியிற் கற்று வல்லவராகிச் சென்னையில் முதலில் (B. A.) பட்டம்பெற்று அங்கே சிறந்தவுத்தியோகத்திலமர்ந்து விளங்கினோர் விசுவநாதபிள்ளை, தாமோதரம்பிள்ளை யென்பவர்கள். செமினேரி மாணுக்கருள்ளே உள்நூரில் விளங்கினவர் எமதாசிரியராகிய (Mr. Nevins) சிதம்பரப்பிள்ளையும், ஊர்காவற்றுறை நீதிபதி கதிர்வேற்பிள்ளையும், (Mr. Arnold) சதாசிவம்பிள்ளையும் மார்ட்டின் மேர்வின் முதலியோருமாவர். ஆங்கிலந் தமிழ் வடமொழிப்பயிற்சிமுன்னுஞ் சிறந்த ஆன்றநூற் புலவர்களாகிய இவர்கள் பெருமைபை அறிபாதார்யார்! அதுநிற்க,

டைத்துரை வந்த காலமுதல் ஊர்த்திருத்தத்திற்கும் குடிகளுடைய க்ஷேமத்துக்கும் வேண்டியவைகளை யெல்லாம் ஆராய்ந்து செய்துகொண்டே வருவாராயினர். அப்படிவருங்காலத்திலே யாழ்ப்பாணத்துப் புகையிலைக்கு மலையாளத்திலே பிரியமுண்டாயிற்று. மலை புகையிளாத்துக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் புகையிலைத் தொலைவியாடர்பு தமிழரசர் காலத்திலுண்டானது. அது பறங்கிக் பாரம். காரர் ஒல்லாந்தர்களால் சிறிதுசிறிதாக விருத்தியுற்று ஆங்கிலேயர்காலத்திலே பெருவிருத்திபெற்றது. மலையாளத்துக்குவேண்டும் புகையிலை முழுதும் கொடுப்பதாக அத்தேசத்து இராசாவோடு பொருத்தச்சாதனம் பண் புகையிணிக்கொண்டு யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பெருந்தொகை லைவியாயாக அனுப்பிப் பெருநிதிபடைத்தோர் ஆறுமுகச்செட் பாரிகள். டியாரும் அவர் புத்திரர் முத்துவேலுச் செட்டியாருமே. அக்காலத்தில் அவர்களோடு சேர்ந்தும் பிணனர் தனித்தும் இவ்வியாபாரத்தைப் பெரிதாக நடாத்திப் பெயர்படைத்தவர் கொக்குவில் அருணாசலம். காலியில் புகையிலை வியாபாரத்தைப் பருப்பித்தவர் திருநெல்வேலி அம்பலவாணர் புத்திரர் கார்த்திகேசர்.

டைக்துரை காலத்திலேயே நெடுங்காலமாக ஊர்
கடோறும் மறைந்துகிடந்த சைவாலயங்கள் பிரகாசிப்
பனவாயின. எங்கெங்கே ஆலயங்களோ அங்கங்கெல்
லாம் (ரோட்டு) தெருக்களை வகுத்துக்கொண்டுபோய்
விடுத்து அவைகளை விளக்கமாக்கினார். அமெரிக்கன்
மிஷன் வெஸ்லிபன்மிஷன் சேர்ச்சமிஷன் என்னும்
கிறிஸ்த மூன்று கிறிஸ்த சங்கத்தாரும் இவர்காலத்திலேயே வித்
சங்கத்தார் தியாசாலையைத் தாபித்தும் கோயில்களைக்கட்டியும்
முயற்சி. ஊர்கடோறும் போதகர்களையனுப்பியுந் துண்டுப்புத்த
கங்கள் கொடுத்தும் தமது கிறிஸ்தமதத்தைப் பரப்புவா
ராயினர். அவர்களுடைய வித்தியாசாலையில் உபாத்தி
யாயர்களாக விரும்புவார் கிறிஸ்தவராதல்வேண்டுமென்
றும் அவர்களுக்கு விசேஷ சம்பளங்கொடுக்கப்படு
மென்றும் விஞ்ஞாபனஞ்செய்து அநேகரைக் கிறிஸ்தவர்
களாக்கினர். சுகமாகவுலாவிச் சனங்களோடு சல்லா
பித்துவிட்டு மாசமுடிவிற சம்பளம்பெறும் போதக
வேலையை விரும்பித் தமது பயிர்த்தொழிலை விசிவிட்டுக்
கிறிஸ்தவராயினாரும் பலர். பாதிரிமார் சிவதூஷணங்
களைவரைந்து துண்டுகளும் துண்டுப்புத்தகங்களும் பல்
லாயிரக்கணக்காக அச்சிட்டு எங்கும்பரப்புவாராயினர்.
இவ்வாறு பாதிரிமார் செய்துவரும் முயற்சியைக்கண்ட
ஸ்ரீலா. ஆறுமுகநாவலர் மனம்பதைத்துத் தாமும்
துண்டுகளும் புத்தகங்களும்அச்சிட்டுச் சைவசமயத்தின்
மகத்துவத்தை நாட்டுவாராயினர். சைவபாடசாலைகள்
தாபித்துச், சைவபாலபாடங்களும், சைவவினாவிடைக
ளும், நிகண்டு இலக்கணம் பாரதம் கந்தபுராணம் திருக்
குறள் முதலியவைகளும் அச்சிட்டு, சைவத்தையும்
தமிழ்க்கல்வியையும் வளர்க்குநோக்கமாகப் பரப்பினர்.
அதனால் தமிழ்க்கல்வியிலும் சைவசமயத்திலும் அபிமானம்
யாழ்ப்பாணமெங்கு முண்டாவதாயிற்று. ஆறுமுகநாவ
லரவர்களும் அதுகண்டு, தமது பொருளையுங் காலத்தை
யும் கருத்தையும் சைவசமயவிருத்திக்கும் தமிழ்வளர்ச்
சிக்கருமாகவே சமர்ப்பித்து, நைஷ்டிகப் பிரமசரியத்

ஆறுமுக
நாவலர்.

தையே பெருவாழ்வாகக் கொண்டனர். அக்காலத்தில் அவர் கருத்திற்கொண்டு முடிக்கமுயன்ற பரோபகார கருமங்களுள்ளே அவர்காலத்துக்குப் பின்னர்ப் பலித் தோங்கியது இந்துக்கல்லூரி. மற்றொன்று கீரிமலைச் சிவன்கோயில் அவர்செய்த முயற்சியைக் கண்டு யாழ்ப்பாணத்திலே இடங்கள்தோறும் சைவத்தமிழ்வித்தியாசாலைகளும் சைவ ஆங்கிலவித்தியாசாலைகளும் ஆங்காங்கு முள்ள பிரபுக்களால் தாபனமாகி நடைபெறுகின்றன. சுழிபுரம் விக்டோரியாக் கல்லூரி அவ்வூர்க் கணகரத்தின முதலியாருடைய முயற்சியேயாயினும் அம்முயற்சிக்குங் காரணமாய்நின்றது, ஆறுமுகநாவலரது சித்தசத்தியும் சிவபக்தியுங் கூடிய இருதயகமலத்தெழுந்த நன்முயற்சியேயாம். அவர்கருதியபடி நிறைவேறாதது நல்லைக் கந்தசாமிகோயிற் கருங்கற்றிருப்பணியொன்றுமே. முற்கூறிய முச்சங்கத்துப் பாதிரிமார்செய்த பிரசண்ட முயற்சிக்கு நாவலர் செய்த முயற்சி சிறிதேயாயினும் நன்மனத்தோடுஞ் சிவபத்தியோடுஞ் செய்த முயற்சியாதலின் அஃது எதிர்நின்று பொருது அப்பிரசண்ட முயற்சியின்பலனை அற்பமாக்கிவிட்டது. அவர் பிறவா திருந்தால் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழும் சைவமும் பாதிரிமார் முயற்சியால் பரிநாசப்பட்டிருக்கும். அவராலே முந்த சைவாபிமானம் பணைத்து இப்போது ஆயிரம் பராரையிணையுடைய பெருவிருகூடமாய்விட்டது. அது நிற்க,

1848 ம் (௨) தலைவரிச்சட்டம் விதிக்கப்பட்டது. தலைவரிப் பணம். 18 வயசுக்கும் 60 க்கும் இடைப்பட்ட வயசுடையோர் வருஷந்தோறும் “ரோட்டு” வேலைக்காகப் பதினமூன்று பணமும் நான்கு வெள்ளைச்சல்லியும் செலுத்தல்வேண்டும். அஃதியலாதோர் ரோட்டில் 6 நாள் வேலைசெய்தல் வேண்டும். இச்சட்டம்வந்தவுடன் யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்கள் அவ்வரியைக் கஷ்டப்பட்டுச் செலுத்தினர். சிங்களர் தாம்செலுத்துவதில்லைபென்று திரண்டு

கண்டி குருநிகலை முதலியவிடங்களிற் பெருங்கலகம் விளைத்தனர். விளைத்தோர் ஆங்கில படைவீரரைக்கண்டு ஓடியடங்கினர்.

1833 ம் (௨) சட்டநிருபணசபை (பிரமாணவிதி சபை) சட்டநிறைவேற்றச்சபை (பிரமாணநிதிசபை) இரண்டுந் தாபனமாயின. சட்டநிருபணசபை, உத்தியோக அங்கத்தவரும், பிரபு அங்கத்தவராகிய சனப் பிரதிநிதிகளும் கூடியசபை. இச்சபைக்கு முதன்முதலிலே 1835 ம் வருஷம் தமிழர் பிரதிநிதியானவர் கௌரவ பொன்னம்பலமுதலியார். இவருக்குப்பின் 1846 முதல் 1861 ம் வருஷம் வரையும் தமிழர் பிரதிநிதியாயிருந்தவர் கௌரவ எதிர்மன்னசிங்கமுதலியார். இருவரும் மானிப்பாயைப் பிறந்தவூராகவுடையவர்; அவருக்குப்பின்னர் 1862 ல் கௌரவ Sir குமாரசுவாமி தமிழர் பிரதிநிதியானார். அவருக்குப்பின் 1879 ல் இப்போது இலங்கைவாசிகள் தெரிவுப்பிரதிநிதியாக 1912 ல் சட்டநிருபணசபையிற் பிரவேசம் பெற்று விளங்கும் கௌரவ பொ. இராமநாதன். தமிழர் பிரதிநிதியாகி 1892 வரையிலிருந்தனர். அதன்பின்னர்க் கௌரவ டக்டர் றக்கு விட் என்பவரும் பிரதிநிதியாயினர். இவர்களும் மானிப்பாயைச் சார்ந்தவர்களே. அவருக்குப் பின் கௌரவ அ. கணகசபை பிரதிநிதியாயிருக்கின்றார். இவர் பன்னூலையைத் தமதூராகவுடையவர். இவரெல்லாம் யாழ்ப்பாணமாதீன்ற புத்திரரத்தினங்கள். அதுநிற்க,

1845 ம் வருஷம் பேதிநோய் யாழ்ப்பாணத்திற் பிரவேசித்துப் பல்லாயிரஞ் சனங்களைக் கொள்ளையிட்டது. 1855 ல் மீண்டும் அந்நோய் புகுந்து யாழ்ப்பாணத்துச் சனங்களைப் பாதித்தொகையுண்டெனப் பட்டகித்தது. அவ்வருடத்துப் பேதிபோல் உக்கிரநோய் முன்னொருகாலத்துந் தோன்றியதில்லையென்பர்.

இந்நோய் ஊரை வாட்டியபோது, டைக்துரை வறிய சனங்களுக்கு மருந்து உணவு வஸ்திரங்களோடு

பணமுங்கொடுத்து உதவிபுரிந்தும், ஊர்கள் தோறுஞ்
 சென்று அவ்வவ்வூர்நிலையை விசாரித்தும் வருவார்.
 அவர் யாழ்ப்பாணத்தின்மீது கொண்ட பெரும்பற்றுக்
 காரணமாகத் தமக்குந் கிடைக்கக்கூடியதாய்வந்த ராச
 லிகிதபதத்தையும் வேண்டாமெனத் தள்ளினரென்றால்
 அவருடைய பரோபகாரவியல்பைக் கூறவும் வேண்டு
 மோ. தாம் இறப்பதும் யாழ்ப்பாணத்திலேயேயென்று
 தீர்மானித்துக்கொண்டிருந்தனர். அப்படியே அவர்
 1867 ில் (18) அக்டோபர் மீ 7உ தமது கோப்பாய்ச் சடைக்
 கக்கிருகத்தில் இறந்தனர். அவர் இறந்தசெய்தி கேட்டு துரை
 யாழ்ப்பாணத்திலே கண்ணீர்விடாதவர் யார்! அவர் இறந்தது.
 இறந்து நெடுங்காலமாகியும் அவர் பெயரைக் கேட்ட
 வாய்க்கேட்டு இக்காலத்துச் சிறுவரும் பாராட்டுவரென்
 றால் அவர் படைத்த கீர்த்தி யாழ்ப்பாணமுள்ளவரை
 யும் மங்காதன்றோ. அவர் நோய்கொண்டபொழுது
 அந்நோய்க்கு வைத்தியஞ்செய்தவர் யாழ்ப்பாணத்தில்
 ஆங்கிலவைத்தியத்தைத் தமிழிற் கற்பித்தும் மொழி
 பெயர்த்தும் பரவச்செய்து வைத்தியசிக்தியிலும் இனிய
 குணத்திலும் பெரும்பெயர் படைத்த டக்டர் கிறீன் கிறீன்
 பாதிரியார். அவர் மானிப்பாயிலே அமெரிக்கன்மிஷன் வைத்தி
 வைத்தியசாலைக்கு அதிபராக நெடுங்காலமிருந்தவோ யார்.
 ருத்தமர்.

டைக்குரைக்குப்பின்னர் றசல்துரைவந்து இரண்டு
 வருடத்திலே கண்டிக்குச் செல்ல, துவைனந்துரை துவைன
 1869 ம் (18) செப்டெம்பர் மீ 10 கவண்மேந்து ஏசண் ந்துரை.
 டாக வந்தனர். இவரும் டைக்குரையுடைய வழி
 வழியே அதிகாரஞ்செய்துவந்தனர். அவரும் அநேக
 ரோட்டுக்களும் சந்தைக்கட்டடங்களும் அமைத்தனர்.
 இலங்கையையும் இந்தியாவையும் இராமர் பெருங்கட
 லடைத்துப் பெருஞ் சேதுபந்தனமிட்டிணைத்ததுபோலக்
 காரைதீவையும் யாழ்ப்பாணத்தையும் இவரும் சிறு
 கடல் தூர்த்துச் சிறிய சேதுபந்தனமிட்டிணைத்தனர்.
 இந்நன்மைக்கு யாழ்ப்பாணத்தார் துவைனந்துரையை

எந்நாளும் போற்றுங்கடப்பாடுடையர். நெடுங்காலம் இச்சிறுபரவைக் கடலைக் காலாற்றாண்டிவந்த சனங்கள் துவைனந்துரை செய்த நன்மையால் இப்போது இரவிலும் பகலிலும் இராசவீதியிற் செல்வார்போற் செல்லுகின்றனர். இச்சிறியசேது ஏறக்குறைய ஒன்றரைமைல் நீளமுடையது. மாட்டுவண்டிகள் குதிரைவண்டிகள் “மோட்டக்கார்” ரதங்கள் அடிக்கடி இதன்மேற் சென்று மீளுகின்றன. புதியவர் புகுந்தால் மீளுதற்சரிதாய்ச்சந்துப்பின்னலாய்க் குடிநெருங்கிக் கிடந்த சோணகதெருவை இவர் சதுரங்கமனைபோலக் குறுக்குநெடுக்குமாக அநேக தெருவீதிகளைவகுத்து விளக்கமாக்கினர். புலான்மணநீங்காது நாறிப் புழுத்தொழுகும் பாழ்ங்குடிசைகள் நிறைந்து கொள்ளைநோயைக் கூவியழைக்கு மியல்புடையதாயிருந்த கரையூரையும் குறுக்குமறுக்குமாக அநேக தெருக்களைத் திறந்து திருத்தினர். கண்டிமார்க்கத்தைக் கற்படுத்தி ஆனையிறவுப்பாலத்தை முடித்து மாத்தளைக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தபால்வண்டிப் போக்குவரவை புண்டாக்கினர். யாழ்ப்பாணத்திலே அநேக ஊர்களிலே தபாற்சாலைகளைத் திறந்தனர்.

இதற்கிடையில் யாழ்ப்பாணவாசிகள் அநேகர் ஆங்கிலக்கல்வியிலும் சட்டநூலுணர்ச்சியிலும் வல்லுநராய் நியாயதூரந்தர பரீக்ஷையிற் சித்திபெற்று ஒழுக்கத்தாலுஞ் சிறந்து விளங்கினர். அவருள்ளே முதலில் முத்துக்கி ளுஷ்ணர். விளங்கினவர் முத்துக்கிருஷ்ணர்.

சுதேசிகளுட் கல்வியொழுக்கங்களாற் சிறந்தவர்க்கு உயர்ந்த இராசரீகபதங்களும் கொடுக்கப்படுமென்று சுதேசநீதி நமது மகா காருணணிய மகிமாவதி விக்டோரியா பதிகள். அரசியார் செய்த விஞ்ஞாபனப்படி கோப்பாய் அம்பலவாணத்தரையும், உடுப்பிட்டி கதிர்வேற்பிள்ளைத்தாரையும் நீதிபதிகளாக்கப்பட்டனர்.

துவைனந்துரை காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் புனைநப்பாடை அமைத்துத் தரும்படி யாழ்ப்பாண

வாசிகள், லிட்டன்சுவாமியார், அப்புக்காத்து நாகலிங் இருப்புக் கம், நீதிபதிதம்பு, கிறவுண் பிறக்டர் காசிப்பிள்ளை முதலாதை லியோர் கூடிய ஒருசபை மூலமாக அரசினரைக் கேட் விண்ண டார்கள். யாழ்ப்பாணம் வியாபாரவிருத்தியிற் குன்றி ப்பம். விடுமென்றஞ்சித் துவைனந்துரை அதற்கு மாறியிருந் தனர். அரசினரும் அஃதவசியமன்றென மறுத்தனர். மேற்கூறிய இருப்புப்பாதைச் சபையாரோ விடாது விண்ணப்பஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர்.

1896 ல் துவைனந்துரைக்கு “ரைட்” பட்டஞ் சூட்டப்பட்டது, அதன்பின்னர் இவர் தமதுத்தியோ கத்தினின்றும் இளைப்பாறி யாழ்ப்பாணத்திலேயே குடி கொண்டு தமது காலத்தைப் போக்கிவந்தனர். இவர் மற்றைய ஆங்கிலேயரைப்போலப் பொருளீட்டிக்கொண்டு தமது தேசஞ்செல்லாது தாம்ட்டிய பொருளையெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பயன்படும்படி செலவிட்டுவரு கின்றனர். இவரும் டைக்குரையைப் போல யாழ்ப்பா ணத்தாரிடத்து மிக்க அபிமானமுடையவர்.

இவருக்குப்பின்னர் பிஷர்துரை கவண்மேந்து பிஷர் ஏசண்டராயினர். அவர்காலத்திலே தேசாதிபதி றிச்சுவே துரை பிரபுவினது காருணிய செவியில் யாழ்ப்பாணப் புகைரதப்பாதை விண்ணப்பம் ஏறுவதாயிற்று. அவர் தேசாதிபதியாய் வராதிருந்தால் யாழ்ப்பாணம் புகை ரதப் பாதையைக் காண்பதரிது. அவர் சீமையில் இலங் கை மந்திரியோடு யாழ்ப்பாணப் புகைரதப்பாதை விஷய மாகப் பெரும்வாதப்போராடி அவர் அதுமதிபெற்றனர். அதன்மேல் யாழ்ப்பாணப் புகைரதப்பாதை தொடங் கப்பட்டு 1902 ல் உள்ளூர்ப் புகைரதப் பாதையும்; புகைரத 1905 ல் வருஷாரம்பத்தில் கொழும்புப் புகைரதப் ப்பாதை பாதையும் திறக்கப்பட்டன. இந்தப் புகைரதப்பாதை திறபட் பைத் தமக்காக்கிக்கொடுத்த நன்றிக்கு றிச்சுவே தேசாதி டது. பதியின் பேரால் யாழ்ப்பாணத்தார் ஒரு மகாமண்டபம் நகரமத்தியில் அமைத்திருக்கின்றார்கள். முன்னாளில்

கரைமார்க்கமாக ஒரு மாசத்திற் சென்றடையுங் கொழும்பு இப்போது ஒருபகலில் அடையப்பட்டிருக்கின்றது.

பின்பு ஐவேரஸ்தரையும் அவருக்குப்பதிலாக ஐவேர்ஸ், பிஷர்தரையும் பின்பு ஐவேரஸ்தரையும் அவருக்குப் பிஷர், பின் லூயிஸ்தரையும் அவருக்குப்பின் பிறைஸ்தரையும் லூயிஸ், ஏசண்டராயினர். அவருக்குப்பின் கவண்மேந்து ஏசண்டராய் வந்திருந்தவர் தருமதுரை என்று யாழ்ப்பாண துரைகள். முழுதுங் கொண்டாடும் பிறீமன்துரை. ஐவேரஸ்தரையும் லூயிஸ்தரையும் தங்கடமைகளைக் குறைவற நடாத்திவந்தனர். பிறைஸ்துரை சனங்களைக் கலந்து அவர்களுடைய குறைமுறைகளைக் கேட்டாராயும் லளிதகுணமில்லாது தங்கடமையைமாத்திரம் தம்புத்திக்கெட்டியபடிபார்க்கும் கண்டிதகுணமுடையவராதலின் யாழ்ப்பாணத்தாருக்கு உவப்புடையராய் விளங்கவில்லை. பிறீமன்துரை. இவருக்குப்பின் வந்த பிறீமன்துரை சனங்களுடைய குறைமுறைகளை நாடியறிந்து அவைகளைத் தீர்க்குதயாளகுணம் வாய்ந்தவர். வறியவர்களைக் கண்டால் அவருக்குப் பொருளுதவும் பெருங்கருணையுடையவர். யாழ்ப்பாணத்தப் புகையிலைக்குத் திருவனந்தபுரத்திலே புகையிலை கண்டி 1 க்கு ரூபா 90 ஆகவிருந்த தீர்வை 1910ம் வருத்தீர்வை. இந்திய ராசாங்கத்தாரால் ரூபா 900 ஆகவுயர்த்தப்பட்டது. அதுகேட்டவுடன் யாழ்ப்பாணம் “இனி நம் புகையிலை திருவனந்தபுரத்தில் விலையாகாதே! யாது செய்வோம்! ஊணும் உடையந் தந்தெம்மைக் காக்குஞ் சீவரத்தினம் திருவனந்தபுரஞ் செல்லும் புகையிலையன்றே” என்றாற்றியமுழுவதாயிற்று. அது கேட்ட பிறீமன்துரை மனம்பதைத்து உத்தமதேசாதிபதியாகிய (Sir H. E. McCullum) மக்கலம் அவர்களுக்கு ஊர்நிலையைத் தாமும் விண்ணப்பஞ்செய்து சனங்களையும் விண்ணப்பஞ் செய்யுமாறு தூண்டினர். அதுகேட்ட தேசாதிபதி மகாமந்திரியாருக்கு யாழ்ப்பாணநிலையைக் குறித்து நிருபம் போக்கினர். யாழ்ப்பாணவாசிகளும்

தேசாதிபதிமக்கலம்.

தேசாதிபதிக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தனர். தேசாதிபதி பின்னருந் தந்திமூலமாக மகாமந்திரியாரோடு வாதாடி ஆத்தீர்வையைப் பழைமைபோல ரூபா 90 ஆக்குவித்தனர். அதுகேட்டு யாழ்ப்பாணவாசிகள் ஆந்தக்கூத்தாடிப் பிறீமன்துரையையும் தேசாதிபதியையும் நெஞ்சாரவாழ்த்தினர். போற்றினர் இன்னும் போற்றுவர் என்றும்போற்றுவர். இத்தேசாதிபதியே தமிழர்க்குள்ள ஒரு பிரதிரிதியோடு இன்னுமொரு பிரதிரிதியையும் சிங்களர்க்கு மேலுமொருபிரதிரிதியையும், இலங்கை வாசிகளுக்குத் தெரிவுப்பிரதிரிதியாக ஒருவரையும் வைத்தல்வேண்டுமென மகாமந்திரியருக்கெழுதி அது பிரதிரிதி மதிபெற்றவர். அவ்வாறே இப்போது சட்டநிருபண கள் தொசபையில் தமிழர் பிரதிரிதியாக இருவரும் இலங்கைவா கையைக் கிகள் பிரிதியாக ஒருவரும் இருக்கின்றார்கள். தமிழர் கூட்டிய பிரதிரிதியாகவிருப்பவர்கள் கௌரவ அ. கணகசபையும் து. கௌரவ க. பாலசிங்கமுமாவர். பிந்தியவருடைய பதத்திலிருந்தவர் இறந்துபோன கௌரவ திசைவீரசிங்கம் என்பவர்.

இலங்கைவாசிகள் தெரிவுப்பிரதிரிதியாக வீற்றிருப்பவர், இலங்கை, இந்தியா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா தேசங்களிலே தமது புகழ் ரியூவிய பிரசண்டவாக்கிபும் சாரஞ்சித சிங்கமும் தத்துவஞானியும் பிரபுசிகாமணிபுமாகிய கௌரவ பொ. ராமநாதன். இப்புருஷோத்தமரை அறியாதார்யார்! இவர் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்மக்களுக்கு உயர்தரக்கல்வி பிற்றும்பொருட்டு மருகஞர் ராமநாத மடத்தடியிலே இலக்ஷக்கணக்கான பெருரிதி செலவிட்டு ன்கலா அமைத்த கலாசாலைத் தருமத்துக்கு இணை கூறவும்போ சாலை. மோ! அத்துணையலங்கார விஸ்தாரமானிகை நாமெங்கும் கண்டதில்லை. இத்துணைப் பரோபகார தாதவைக் கண்டதுங் கேட்டதுமில்லை. இக்கைமாறு கருதாப் பரோபகாரம் யாழ்ப்பாணவாசிகளால் என்றபினும் மறக்கற்பாலதன்று.

பிரீமன்
துரை
இயல்பு.

பிரீமன் துரை சனங்களிடத்திலே மிக்க அன்பும் இரக்கமுமுடையார். நல்வழியிலே நடக்கும்படி சனங்களுக்குப் புத்தி கூறுவர். பயிர்த்தொழிலை விருத்திபண்ணும்படி தூண்டிவர். மழை வேண்டுமானால் நல்லொழுக்கமும் தெய்வபத்தியுமுடையவர்களாய் நடவங்கள். உங்கள் கோயில்களைச் செவ்வே நடத்திவாருங்கள் கோயில்களை அழியவிடாதிருங்கள் என்றிவ்வாறு புத்தி கூறுவர். யாவரோடும் மலர்ந்த முகத்தோடுமே பேசுவார்.

“காட்சிக்கெளியன் கடுஞ்சொல்லனல்லனேன்
மிக்கூறுமன்னனிலம்.”

என்னுங் குறளுக்கிலக்கியமாயினார் இவர் ஒருவரே. இவருக்குப்பின்னர் வானும் கம்பர்லண்டும் வெஸ்டிங் என்பவரும், சிறிது சிறிது காலம் ஏசண்டராகவிருந்தனர். இப்போது ஏசண்டராகவிருப்பவர் ஹார்ஷ்பரே (B. Horsburgh) என்பவர். இவர் தமிழிலும் பாண்டித்தியமுடையவர். சாந்தமும் நீதிமுடையவர். அது நிற்க,

யாழ்ப்பாணத்தார்
இயல்பு.

பூர்வநிலையையும் தற்காலநிலையையும் ஆராய்வாம். ஆதியில் யாழ்ப்பாடியும் தமிழரசரும் நல்லொழுக்கமும் நற்குடிப்பிறப்புமுடையரையே தெரிந்தெடுத்து வந்து யாழ்ப்பாணத்திறகுடியேற்றினார்கள். பெருங்குடிகளெல்லாம் தொண்டைநாட்டினின்றும் வந்தவர்கள். தொண்டைநாடு சான்றோருடைத்து என்பது ஒளவை வாக்கு. தொண்டைநாட்டுக்குரியதாகிய அப்பெருங்குணம் அந்நிய அரசும் அந்நிய சமயமும் வந்து தாக்கித் தேய்த்தும் முற்றாய்த் தேய்ந்துபோகாது இன்னும் விளக்கமாயிருப்பது பிரத்தியக்ஷம். தாம் வறியராயிருப்பினும் தம்மிடத்துவரும் அகதி பாதேசிகளுக்கு இயன்றதைக் கொடுத்தண்ணும் குணம் யாழ்ப்பாணத்தாருக்கு இயல்பாயிருப்பது, அவர் தம் பழைய பெருங்குடியைப்பன்றோ. ஆதியில் வந்து குடியேறிய பெருங்குடி

களெல்லாம் கல்வியும் செல்வமும் ஈகையும் ஆண்மை
யும் மெய்யுரையுமுடையர்கள். அவ்வடிப்பட்ட இயல்பு
பற்றியே யாழ்ப்பாணத்தார் விவேகமும் கல்விவிருப்பமு
முடையராய் இன்றும் விளங்குகின்றார்கள். ஆண்மைக்
குணம் இன்னுமிருக்கின்றது. மெய்யுரையும் முழுதங்
குன்றவில்லை. பறங்கிக்காரரும் ஒல்லாந்தரும் அரசு
செய்த இருநூறுவருஷகாலமும் தமது சமயத்திற் பிர
வேசிக்கும்படி பெருந்துண்பங்கள் செய்து குடிகளை வருத்
தினர். அதற்காற்றாது அச்சமயத்தைக் கைக்கொண்
டார் போலப் புறத்தே நடித்தும் அகத்தே சைவசமயி
களாயேயிருந்தார்கள். பறங்கிக்காரரும் ஒல்லாந்தரும்
தமது சமயத்தின்மேற்கொண்ட பேரபிமானம்பற்றி
பற்றைச்சமய ஆலயங்களையும் சமயநூல்களையும் கல்வி
நூல்களையும் எரியூட்டியழித்தார்கள். அழித்தும் நம்
முன்னோர்கள் சைவத்திலும் சமயநூல்களிலும் கல்வி
நூல்களிலும் வைத்த அசையாப் பேரன்பினாலே அவற்றை
இரகசியத்திற் பாதுகாத்து வந்தனர். அங்ஙனம்
அவர்கள் பாதுகாத்து வையாதிருப்பரேல் யாழ்ப்பாணம்
சைவமணமும் தமிழ்க்கல்வியும் சிறிதுமில்லாத நாடா
யிருக்கும்.

தமிழரசர்காலத்திலே தமிழ்ச்சங்கமும் அச்சங்கத்
தொடர்புடையனவாய் ஊர்கள்தோறும் வித்தியாசாலை
களுமிருந்தன. சைவாலயங்களுக்கு நிலங்களும் வேண்
டும் பொருள்களுமிருந்தன. உரியகாலங்களிலே ரித்திய கல்வி
நெயித்திகங்கள் நடந்துவந்தன. குடிகளிடத்திலே ஆறி தேய்வ
லொருகடமை கொள்ளப்பட்டுவந்தது. நெல்விளைவுமுத பத்தி.
லிய பயிர்தொழில்களுக்கு வேண்டிய நீர்நிலைகள் பாய்
கால்கள் வடிகால்கள் முதலியன அரசரால் அமைத்தும்
காலந்தோறும் திருத்தியுங் கொடுக்கப்பட்டுவந்தன.
அக்காலத்திலே மன்னார் மாதோட்டம் முதலிய தோழில்.
பகுதிகளும் யாழ்ப்பாணவரசுக் குட்பட்டிருந்தமையால்
யாழ்ப்பாணத்துக்கு நெல்லினுற் குறைவில்லாதிருந்தது.

மாதோட்டத்தில் இரண்டாயிரஞ் சாலியர் நெய்தனரென்றால் வஸ்திரத்தொழில் எவ்வளவு என்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ.

ஊரிலே கள்வர்பயமென்பது அந்நாளிலே சிறிது மில்லை. ஊருக்கு ஒவ்வொரு தலையாரியாக ஊர்கள் தோறும் தலையாரிமாரை அக்காலத்தில் வைத்திருந்தார்கள். ஊரிலே களவுபோகுமிடத்து அத்தலையாரிமாரே உத்தரவாதிகளாயுள்ளார். ஆதலால் அக்காலத்திலே கள்வர் பயமில்லை. அதுவுமன்றிக் களவுசெய்வாருக்குத் தேசத்தை விட்டகற்றல் கைவாங்குதல் முதலிய கொடிய தண்டங்களுமிருந்தன. அவ்வச்சாதியாரும் தத்தம் தொழிலையும் வரிசைகளையும் தவறாமற் கைக்கொண்டொழுகி வந்தார்கள். ஆகவே ஊரிலே சமாதானமும் ஒற்றுமையுமிருந்தது. அவ்வச்சாதியாருக்கும் அவ்வவ் அரசியல். ஊரிலே ஒவ்வொரு நாட்டாண்மையுடையருமிருந்து தத்தம் சாதியாருக்குள்ளே வரும் வேறுபாடுகளைத் தீர்த்துக் கொள்வர். அவருக்குந் தீர்த்தற்கரிதாய் வரும் வழக்குக்களை இராசசபைக்கு விடுவர். இக்காலம் போல அக்காலத்திலே பிறக்டர் அட்வொக்கேற் என்னு நியாயவாதிகளில்லை. பொருட்செலவுமில்லை. ஒருவழக்குக்காக நெடுங்காலந் தந்தொழிலையும் கைப்பொருளையுஞ் செலவிட்டு அலைபவேண்டியதுமில்லை.

அந்தக்காலத்திலே வண்டி குதிரைகள் ஊர்களில் கிடையா. செல்வரும் அதிகாரிகளும் பல்லக்கிற்போய் வருவர். பாரம் ஏற்றிப்போவதற்கு மாத்திரம் வண்டிகள் ஊர்கள்தோறும்மிருந்தன. அக்காலத்திலே குதிரை மீதும் யானைமீதும் ஏறிச் செல்பவர் பிரபுக்களும் அரசரும் படைவீரருமேயாவர். பண்டங்களைக்கொண்டு செல்வதற்குப் பொதிமாடுகளும்மிருந்தன. வண்ணார்

வஸ்திரப்பொதிகளைச் சுமந்து செல்லுதற்குக் கழுதைகளும் வைத்திருந்தார்கள்.

தமிழரசர்காலத்திலேயிருந்த நாகரிகமும் வேறு, இப்போதுள்ள நாகரிகமும்வேறு. அக்காலத்திலே குடிகளுக்கு வேண்டிய போக்கியப்பொருள்கள் மிகச்சிலவே. அன்னவஸ்திரம் வீடு மாடு பணம் விளைவில் குருகோயில் இவ்வளவுமிருந்தாற்போதும். இப்போதுள்ளார்க்கு அலங்காரமானிகையும், வர்ணப்பட்டாடைகளும், தூங்குமஞ்சங்களும், சித்திராலங்காராதங்களும், கண்ணாடிவிளக்குக்களும், பளிங்குப்பாத்திரங்களும், காலுக்கு விநோதமான பாதரட்சைகளும், கைக்கு விலையுயர்ந்த கோலும் குடையும், உடம்புக்குச்சிறந்த சட்டைகளும், ஆதற்குப் பூட்டப் பொண்ணினாலே தறிகளும், கடிகாரச் சங்கிலிகளும், புகைச்சுருட்டுக்கும் பொடிக்கும் வெள்ளிப்பரணிகளுமாக இன்றோன்ன எண்ணிறந்த போக்கியப் பொருள்கள் வேண்டும். அக்காலத்துள்ளார் பசியைத்தணித்து நல்ல புஷ்டியைத்தரும் சாதாரணவுணவுகளையே நாடிச் சிறுவர் முப்போதும் ஏனையோர் இருபோதமாக உண்டுவந்தார்கள். இடையிலே அக்காலத்தில் உண்ணும் வழக்கமும் உண்ணநேரமும் காண்பதரிது. பதினாறு வயசுக்கு மேற்பட்டோரெல்லாம் தந்தொழில்மேற்சென்று போசனகாலத்துக்கே மீள்வர். விவாகம் பெரும்பாலும் இருபத்துநான்கு வயசளவிலேயே செய்வர். பெண்களும் பெரும்பாலும் பதினாறளவிலேயே செய்வர். சீதனத்துக்கு அக்காலத்தில் மல்லாடுவதில்லை தக்கம் இனத்தைவிட்டுப் பிரிந்துபோவதில்லை. பெரும்பாலும் சுகதேகிகளாய்ச் சந்ததியுடையராய் ஆண்மை சத்தியம் நல்லொழுக்கமுடையராய் வாழ்ந்தார்கள். தானதநாமமும் ஈசுரபக்தியுமுடையராயிருந்தார்கள். அக்காலத்திலே வியபிசாரம் மதுபர்ணம் சூதாடல் குடும்பத்துக்குத் தீராத வசைத் பழைய தொழிலாம். விரதங்கள் சிவாலயவழிபாடு புண்ணிய நாகரிகம்.

சரித்திரங்கேட்டல் குருவிசுவாசம் இவையெல்லாம் கிரமமாகக் கைக்கொள்ளப்பட்டுவந்தன. இவற்றால் நன்மழை பொழிந்தது. ஊரிலே நோய்கள் குறைவாயிருந்தன.

அக்காலத்திலே நம்மவர்க்கு மேலநிக் குமானிகைகள் இல்லாதிருக்கவில்லை. உந்நத கோபுரங்களில்லாதிருக்கவில்லை. சிறந்த வீதிகளில்லாதிருக்கவில்லை. சிறந்த நகரங்களில்லாதிருக்கவில்லை. நகரத்துவீதிகள் சுத்தியில்லாதிருக்கவில்லை. வீதிகளிலே காவலில்லாதிருக்கவில்லை. (Obeyeseker's History of Ceylon)

பூர்வ

வழக்கம்.

அக்காலத்திலே பிள்ளைக்குத் தாயே மூன்றுவருஷத்துக்குக் குறைபாமற் பாலூட்டி வருவாள். அதனால் பிள்ளை நோய்கொள்ளாது சரீரகாந்தியும் பலமுமுடைய தாய் வளரும். ஐந்தாம்வயசுற் பிள்ளையைப் பள்ளிக் கூடத்தில் வைப்பார். பதினாறுவயசுவரையும் கல்விகற்பிப்பார். அதன்மேலே தத்தமக்குரிய தொழிலை மேற்கொள்ளுவிப்பார். இருபத்துநான்களவில் விவாகஞ் செய்விப்பார். அதுமுதலாக அவன் இல்லறத்தை நடத்துவன். தாய் தந்தையரைப் பயபக்தியோடு பாதுகாத்து வருவன். அவர்க்குரிய கடன்களையெல்லாம் தப்பாது செய்வன். அக்காலத்தார் நூறுவயசுக்குமேல் வாழ்ந்தார்கள் எனப் பிளினி (Pliny) கூறுவர். (Obeyesekere's History of Ceylon, Page 53) இக்காலம் நம்மவர்களுள்ளே மேலைத்தேச நாகரிகம்பெற்றவர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்குக் கடவுள் கொடுத்த பாடையுங்கொடாது சீமைப்பாலைக் கொடுத்து வளர்ப்பதோடு வருஷத்துக்கொரு பிள்ளையின்று தாமும் சரீரபலமற்று அப்பிள்ளைகளையுந் தூர்ப்பலப்படுத்தி வருகிறார்கள். இப்பிள்ளைகளால் தேசமுய்வதெப்படி? இப்பிள்ளைகள் தாய்தந்தையரிடத்திலே பற்றுடையராயிருப்ப தெப்படி? தாயினதுபாலை யருந்தாத பிள்ளைக்குத் தாயினிடத்திலே பற்றுவருவதெப்படி?

சரீரம் பலத்து ஆண்மையுடையராவதெப்படி? சங்கிலி பறங்கிகளோடு யுத்தஞ்செய்த காலத்திலிருந்த போர்வீரரெல்லாம் பெரும்பாலும் யாழ்ப்பாணத்து வீரரன்றோ. அவர்கள் போராண்மையில் மிக்க வல்லவர்களெனப் பறங்கிக்காரரே புகழ்ந்திருக்கின்றார்கள். பறங்கிகள் வெற்றி அவர் வீரத்திறலால் பெற்றதொன்றன்று. காக்கைவன்னியன் சூதாற்பெற்றதன்றோ. இலங்கை முழுதையும் வெற்றிகொண்டு சிங்களவரசரிடம் திறை கொண்ட யாழ்ப்பாணத்தரசனுக்கு வெற்றி கொடுத்தவர் யாழ்ப்பாணத்துப்போர்வீரரன்றோ. அவ்வீரர்வழியில் வந்த மக்களெல்லாம் ஆண்மையும் சரீரகாந்தியுமில்லாத தூர்ப்பல ஜாதியாயிருப்பதற்குக் காரணம் பறங்கிகளதும் ஒல்லாந்தரதுங் கொடுங்கோலின்கீழ்க் கிடந்து நெடுங்காலமரைபட்டுச் சுவாதீனமிழந்து மெலிந்தமையேயாம்.

யாழ்ப்பாணத்தார் வீரம்.

தற்கால தூர்ப்பலம்.

பறங்கிக்காரரும் ஒல்லாந்தரும் வந்து யாழ்ப்பாணத்தைக் கைக்கொண்டு கொடியவரிகளாலும், சிறைத்தண்டத்தாலும், கொலையாலும், அடியாலும், கொள்ளையாலும் இருநூறுவருஷகாலமாக வாட்டியதால், குடிகளெல்லாம் உள்ளத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் உடம்பாலும் தளர்ந்து, மெலிந்து, ஆங்கலவரசு வந்தபின்னர்த் தழைப்பாராயினர். தழைத்தும் தமது பழைய நாகரிகத்தைத் தொடரவறியாது ஒல்லாந்தர் காட்டிய வழி வழியே சென்று, மேலேத்தேச நாகரிகத்திற் கொள்ள வேண்டியதை மாத்திரங் கொள்ளாது, முற்றுங் கொள்ளத் தொடங்கித் தமது பூர்வநன்னிலையைக் கைவிடுகின்றனர். பூர்வநன்னிலையை நோக்கித் திரும்புமிடத்தன்றி நம்மவர் உலகில் ஒரு சனமாக மதிக்கப்பட மாட்டார். உணவும் உடையும் மற்றைய போக்கியப் பொருள்களும் நமது தேசத்திலேயே பூர்வம் மலிந்து கிடந்தன. அக்காலத்தில் நம்மரசும் நம்தேசமுமாயிருந்தன. இக்காலத்தில் உணவுக்கும் உடைக்கும் மற்றைய

உண்மை நாகரிகம்.

போக்கியபொருளுக்கும் அந்நியதேசத்தையே நோக்கியிருக்கின்றோம். அவையெல்லாம் நமது தேசத்தில் முன்போல விருத்தியாயிருக்குங்காலமே நாமுண்மையான நாகரிகமுடையராவோம். அதுகாறும் நாமடைந்திருக்கும் நாகரிகம் மெய்ம்மையான நாகரிகமாகாது. போலிநாகரிகமேயாம்.

சுயாதீனம்.

ஒல்லாந்தவரசு பறங்கியரசுகளில் நமக்குக் கனவிலும் சுயாதீனங்கிடைக்கவில்லை. ஆங்கிலவரசில் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் சுயாதீனம் எத்துணைப்பெரிது. அது போல ஒருகாலத்தும் வாய்க்காது. இவ்வரசுபோலும் தருமராச்சியம் உலகத்திலில்லை. நாம் நன்னிலையை அடையவேண்டுமென்பது நம்மையாளும் மகாகாருணிய மகிமாவது ஐந்தாம் ஜார்ச்சுவேந்தர் விருப்பு. நாம் பயிர்த்தொழில் கைத்தொழில்களை நன்றாக அபிவிருத்திபண்ணுதல் வேண்டும். அதுசெய்யாதவிடத்து நமது தேசம் செல்வம்பொருந்திய தேசமாய் விளங்காது. கல்விக்கழகங்களை நம்பொருட்டு அரசினர் தாபித்தும், தாபிப்போருக்குப் பொருளுதவிபுரிந்தும், கல்வியிலே மிக்க சித்தியுற்றுச் சீமைக்குச் சென்று கற்க விரும்பும் மாணக்கருக்குப் பொருளுபகாரஞ்செய்தும், அவ்வாறுசென்று கற்றுச் சித்தியுற்றருக்கு நல்லுத்தியோகங்கள் கொடுத்தும், உயர்தர இராசரீக சேவைக்குக் கற்றுவல்லுநராய் வந்தவருக்கு ஆங்கிலேயர் பெறு தற்குரியபதங்களைப் பேதம்பாராது கொடுத்தும் வருகின்றார்கள். உயர்தர இராசரீகபதம் பெற்றுச் சட்டநிருபண சபையிலும் சட்டநிறைவேற்றச்சபையிலும் அங்கத்தவராகிவிளங்கிய தமிழ்ப்பெருந்தகை கௌரவ Sir பொ. அருணாசலம். இவரே தமிழருள்ளே இப்பெரும்பதம் பெற்றவர். இவர் ஆங்கிலக்கல்வியிலும் சீமையில் (M. A.) எம். ஏ. பட்டம் பெற்றவர்.

ஆங்கில வரசின் நன்மை.

நம்மவர்க்குப் பரோபகாரகுணம் பண்டுதொட்டது. தமிழரசர்காலத்திலே அவ்வல்லுரிலேயுள்ள பிர

புக்களால் ஆங்காங்கும் கோயில்களும் குளங்களும் கேணிகளும் தருமமடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. சிதம்பரம் இராமேச்சரம் முதலிய ஸ்தலங்களுக்கு நிலங்கள் விட்டிருக்கின்றனர். இந்தியாவிலும் அநேக சத்திரங்கள் கட்டினர். மணப்புலிமுதலியார் சத்திரமெனக் கோடிக்கரையிலுள்ளது, யாழ்ப்பாணத்தாரால் அமைக்கப்பட்டது. பூர்வம் காசிபரியந்தம் இடையிடையே பல சத்திரங்கள் யாழ்ப்பாணத்தாராற் கட்டப்பட்டன. அவற்றுக்கு மூலதனங்களும் வைக்கப்பட்டன. அவற்றை அங்கு வைக்கப்பட்ட தருமகர்த்தாக்களினது சந்ததியார் பரிபாலியாது அழியவிட்டனர். கயாவிலே நாராயணமுதலியாராற் கட்டப்பட்டதென்பர். இத்தகைய பரோபகாரகுணம் இருநூறு வருஷம் பறங்கிக்காரருக்கும் ஒல்லாந்தருக்கும் கீழேகிடந்து அரையுண்டும் அடியற்றுப்போகாதிருந்து ஆங்கிலேயவரசின் றண்ணியநிழலிலே தழைத்து விளங்குகின்றது. கீரிமலையில் இப்போது அநேக சத்திரங்கள் பலராலும் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் விசேடமானது கதிர்வேற் சரூப்பர் சத்திரம். அடுத்தபடியிலுள்ளது சித்தங்கேணி வைத்தியலிங்கம் சத்திரம், அடுத்தது தொல்புரம் கிருஷ்ணபிள்ளை சத்திரம். இவர்கள் பரோபகாரம் மிகவும் பாராட்டப்படத்தக்கது.

பரோபகாரம்.

சத்திரங்கள்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சைவமாணாக்கர் கத்தோலிக்க கல்லூரியிலும் சுண்டிக்குழிக் கல்லூரியிலும் வட்டுக்கோட்டைக் கல்லூரியிலும் வேம்படிக்கல்லூரியிலும் சென்று தஞ்சமயசுவாதினமின்றிக் கற்றுவந்தனர். கத்தோலிக்க கல்லூரிமாத்திரம் சைவமாணாக்கரைச் சமய விஷயத்தில் மனமடிவின்றி நடாத்திவந்தது. சைவசமயிகளுடைய புத்திரருக்கு ஓராங்கிலக்கல்லூரியில்லாதிருப்பதுபெருங்குறையெனக்கண்டு ஆறுமுகநாவலரால் ஓராங்கிலவித்தியாசாலை தாபிக்கப்பட்டது. அவ்வித்தியாசாலைக்குப் போதிய மூலதனஞ் சேராமையால் அது வீழ்வு

தாயிற்று. சிலகாலத்தின்பின்னர் அட்வகேட் நாகலிங்கம் என்னும் பெருந்தகையால் இந்துக்கல்லூரி தாபிக்கப்பட்டது. அவருக்குப்பின்னர் அதனை இப்போதுள்ள நன்னிலைக்குக் கொணர்ந்தவர் பிரக்டர் வி. காசிப்பிள்ளையென்னும் பரோபகார சீலர். இக்கல்லூரியை மாத்திரமன்று இன்னும் பல வித்தியாசாலகளைத் தமது கைப்பொருள்கொண்டு தாபித்தும் நடத்தியும் வருகின்றார். இவருடைய வித்தியாபிமானமும் உண்மைப்பரோபகார விருப்பும் அறிபாதார் யார்! இவரே சித்திவிநாயகராலயத்தைப் பெருந்தொகைப் பொருள் செலவிட்டுக் கற்றிருப்பணியாகக் கட்டுவிப்பவர்.

இந்துக்கல்லூரி ஸ்தாபனமானபின்னர் ஆங்காங்குஞ் சைவாங்கிலபாடசாலைகள் தோன்றி நடைபெறுகின்றன. மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி சீமைத்தரகர் வே. சங்கரப்பிள்ளை என்னும் புண்ணியசீலரால் பெரும்பாலும் தமது கைப்பொருள்கொண்டு தாபிக்கப்பட்டது. அதுவுஞ் செவ்வே நடந்துவருகின்றது.

தமிழரசர்காலத்திலே வேளாளருக்கு ராயன் அதிராயன் முதலி என்னும் வரிசைப்பட்டப்பெயர் சூட்டப்பட்டன. பறங்கிக்காரர் காலத்திலே ராயன் அதிராயன் என்னும் பட்டங்களைக் கொடுக்கின் ராசாவென்றெண்ணப்படுவார்களெனத் தள்ளித் தங்கள் பாஷைக்குரிய தொன் என்பதை முதலியென்பதோடு சேர்த்துச் சிலருக்குச் சூட்டினார்கள். பின்னர் அப்பட்டங்களை விலக்குப் பலசாதிகளுக்கும் விற்று அதனாற் பொருளிட்டினார்கள். ஒல்லாந்தரும் அவ்வாறே பட்டங்களை விற்றுப் பொருளிட்டினர்.

இப்போது நம் ஆங்கிலவரசினர் கல்வியாலும் பரோபகாரத்தினாலும் இராசவிசுவாசத்தினாலும் நல்லொழுக்கத்தினாலும் சிறந்தவர்களுக்கு நைட்டம், சி. எம். ஜி. பட்டம், அதிகாரபட்டம், இராசவாயில் முதலியார்ப்பட்டம், முதலியார்ப்பட்டம், சமாதான நீதிப்பதிப்பட்ட முதலியன சூட்டிவருகின்றார்கள். இப்பட்டங்கள் பறங்

பேயர்.	ஊர்.	குடிக்கோண்டவிடம்.
28. வீரநாராயணன்	காஞ்சி	மாதகல்.
29. சேதிராயன்	காஞ்சி	மாதகல்.
30. செயராச்சேகரமுதலி	,,	மாவிட்டபுரம்.
31. விட்டதேவன்	,,	,,
32. உலகுகாவலன்	,,	,,
33. புண்ணியபூபன்	,,	,,
34. விநாயகபூபன்	,,	,,
35. வீரவரேந்திரன்	புல்லூர்	நல்லூர்
36. இராசவரதுங்கள்	மணலூர்	மாதோட்டம்.
37. கனகசூரியன்	,,	மல்லாகம்.
38. இராசசூரியன்	,,	,,

—000—

1796 ல் யாழ்ப்பாணம்

1790 ன் ல் தலைவரிக்காக எடுத்த
16 வயசு முதல் 70 வயசுக்குட்பட்ட ஆடவர் தொகை.

சாதி.	தொகை-	சாதி.	தொகை.
வேளாளர்	15170	வலையர்	7
பரதேசிகள்	1949	வர்ணகாரர்	27
மடைப்பள்ளியார்	5528	வண்ணார்	857
மலையகத்தார்	1240	தந்தகாரர்	21
செட்டிகள்	1667	சாயக்காரர்	118
பிராமணர்	639	தச்சர்	536
சோனகர்	492	சேணியர்	100
தனக்காரர்	388	கைக்கோளர்	379
	187	குயவர்	186
	8	கடையற்காரர்	16
	660	குடிப்பள்ளர்	155
		சாயவேர்ப்பள்ளர்	53
		பேறுநளவர்	66
		ப்பள்ளர்	91
		யவர்	7
			18
			407
			192
			10

யாழ்ப்பாணம்
நாவல் அச்சுக்கூடப்
பிச்சுக்கள்.

ஐ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை
செய்தவை.

ச.த.ம.

அரிவரிப்பாடம் கனத்த மட்டையிலொட்டியது 10

இலகுபோத பாடல்கள்

வேளைப்பாடம் சித்திரவிளக்கப்பதிப்பு

155 பாடல்களுடன் 12

புதிய சித்திரப்பிளவாட்டம். நவ 15. கிரேஸ் 20

" முதற் பாடலாட்டம் 13

" இரண்டாம் பாடலாட்டம் 14

" மூன்றாம் பாடலாட்டம் 25

" நான்காம் பாடலாட்டம் 30

" ஐந்தாம் பாடலாட்டம் 40

" ஆறாம் பாடலாட்டம் 50

" ஏழாம் பாடலாட்டம் 60

" எட்டாம் பாடலாட்டம் 75

இலகுபோத இயக்கணம் 15

இயக்கண பழக்காந்திரம் இரண்டாம் பதிப்பு 40

ஐந்தாம் பதிப்பு பழக்காந்திரம் 00

இயக்கண சித்திரம் ஆறாம் பதிப்புக்குரியது. 30

University of Jaffna
137333

Library

